ΑΠΡΙΛΙΟΣ
2004

#6

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ή ενεργά παρόντες, ή τραγικά απόντες...

Το χτύπημα της 11ης Μάρτη έφερε ακόμη μια φορά τον πόλεμο τόσο κοντά μας, όσο το Ιράκ, το Αφγανιστάν, η Γιουγκοσλαβία, η Παλαιστίνη...Ως συστατικό στοιχείο μιάς ζοφερής πραγματικότητας που επιβάλουν οι κυρίαρχοι: Οι πόλεμοι δικοί μας, τα θύματα δικά σας. Επιβάλλουν έτσι τη νέα συναίνεση με το μόνο που τους έχει απομείνει: το γενικευμένο φόβο. Η μόνη απάντηση που προβάλει είναι η ελευθερία και η κοινωνική δράση για την ανάπτυξη ενός κινήματος αντίστασης και ρήξης με τις επιταγές της πλανητικής εξουσίας που οδηγούν σε μια οργουελιανή πραγματικότητα... Γι αυτό, ή θα είμαστε παρόντες και αποτρεπτικοί ή ...τραγικά απόντες.

της σύνταξης...

Κίνημα αντίστασης στους πολέμους των κυρίαρχων

"Ο πόλεμος είναι ειρήνη", έγραφε στο "1984" ο Τζορτζ Όργουελ για να περιγράψει τον εφιαλτικό κόσμο της απόλυτης κυριαρχίας. Και οι πόλεμοι είναι πλέον καθημερινοί, λειτουργώντας ως συστατικό στοιχείο της πλανητικής κατασταλτικής πολιτικής. Πόλεμος πιά, δεν είναι απλά η συνέχιση της πολιτικής των κυρίαρχων με άλλα μέσα, αλλά μία από τις δυνατότητες επιβολής της. Έτσι, ως σταθερότητα προβάλλεται η διαρκής αστάθεια και οι καταστάσεις έκτακτης έκτακτης ανάγκης.

Η επιτυχία δεν ήταν κρυμμένη μέσα στους δρόμους της αέναης ανάπτυξης στο μεταδιπολικό κόσμο και η ειρήνη δεν ήταν το κέρδος της προόδου και το τέλος της ιστορίας του Φουκουγιάμα. Ο θεωρητικός της δε, μας λέει ξεκάθαρα ότι οι ΗΠΑ είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να αναλάβει την παγκόσμια δημόσια ασφάλεια. Όσο για την Ευρωπαϊκή Ένωση επεξεργάζεται νέα αντιτρομοκρατικά σχέδια, θεσπίζει θέση τρομοεπίτροπου, ενώ το ΝΑΤΟ καταφθάνει στους Ολυμπιακούς. Δηλαδή, με τη στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών και τον έλεγχο των μητροπόλεων στη Δύση, την επιβολή-διευθέτηση ρόλων και την πολιτισμική ομογενοποίηση στον υπόλοιπο κόσμο. Στο πλαίσιο πάντα της επέκτασης και ενοποίησης των χώρων του εμπορεύματος και της αγοράς σε πλανητικό επίπεδο.

Η εξουσία προσπαθεί μέσω της διαχείρισης διλημμάτων όπως το "ή μ' αυτούς ή με εμάς" να ενοποιήσει σ' ένα νέο επίπεδο έναν κατακερματισμένο κόσμο, στον οποίο προβάλλεται ο νέος κίνδυνος. Το κάνει δε με το μόνο που μπορεί πλέον να εμπνεύσει, το γενικευμένο φόβο. Αυτός οδηγεί στη νέα συναίνεση και την περαιτέρω ένταση της καταστολής.

Γι αυτό, ως μέγιστη αναγκαιότητα προβάλει σήμερα η ανάπτυξη ενός πολυεπίπεδου, μαζικού, αντικαθεστωτικού κινήματος αντικαπιταλιστικής δράσης, που δεν θα ζητά την διαχείριση της εξουσίας αλλά τη δημιουργία του χώρου της έκφρασης, της ελευθερίας, της κοινωνικής δράσης ενάντια στο γενικευμένο φόβο.

Αν δεν μπορέσουμε να αντισταθούμε αποτελεσματικά στις επιλογές των κυρίαρχων και να αποτρέψουμε τους πολέμους τους, τότε να ετοιμαστούμε να υποστούμε τις συνέπειες. Περιθώρια ουδετερότητας δεν μας αφήνουν, ούτε οι νεκροί στο Ιράκ ούτε στη Μαδρίτη. Ή θα είμαστε ενεργά παρόντες ή τραγικά απόντες...

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 • Τηλ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 19 • Τηλ.: 6932.135.511
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος" Αγ. Γεωργίου 2 • Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Τηλ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 • Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

11 Μάρτη

Μετά την 11η Μαρτίου η εξουσία κινήθηκε στο επίπεδο διαχείρισης του νέου περιβάλλοντος. Το "ή μ' αυτούς ή μ' εμάς" μετατράπηκε στο Ευρωπαϊκό "δημοκρατία ή σκοταδισμός". Η νεοηθική επιζητά την ταύτιση. Αναφορές στο καλό και στο κακό που χάρη στην απλοϊκή ηλιθιότητά τους είναι πολυεπίπεδες, στρώνουν το έδαφος για τη συντριβή της κριτικής του υπάρχοντος.

Οι ιεροκήρυκες της εξουσίας εγκλωβίζουν στη δυτική λογική της αξίας χρήσης της ζωής μεγάλα κομμάτια της ριζοσπαστικής σκέψης διευρύνοντας τη συναίνεση. Τοποθετούν τη ρήση του Καντ ότι η ανθρώπινη αξία ορίζεται με την αναγνώριση του προσώπου ως έλλογου και αυτοπροσδιοριζόμενου όντος, απέναντι από τον εμφανή μηδενισμό που εκπέμπουν οι επιθέσεις στη Μαδρίτη. Το να πάρεις θέση στα διλήμματα είναι μια πρώτη νίκη της κυριαρχίας.

Ας μη ξεχνάμε ότι ο καπιταλισμός προσπαθεί να επιβάλει την ομογενοποίηση με στρατιωτικούς όρους. Στο όνομα της ενοποίησης του εμπορευματικού η εξάλειψη ολόκληρων πολιτισμών είναι μια απλή παράμετρος. Το τραγικό είναι ότι ζητά από αυτούς τους πολιτισμούς να παραμείνουν θεατές. Αυτό αφορά και το εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών, όπου η αμφισβήτηση ορίζεται πλέον με ποινικούς όρους.

Εδώ είναι το τεράστιο πρόβλημα της εξουσίας. Πώς να διαχειριστεί την ανάγκη ενταφιασμού ανθρώπων, κρατών, ακόμα και ηπείρων στο όνομα της θεοποιημένης ανάπτυξης; Για πρώτη φορά το μήνυμα που εκπέμπει είναι θολό. Το μόνο ενοποιητικό στοιχείο είναι ο φόβος. Η διαρρηγμένοι δεσμοί της αστικής κοινωνίας οδηγούν τον ατομικοποιημένο άνθρωπο-καταναλωτή να χάνει κάθε ιδεολογική αναφορά, εκτός από την ανάγκη διατήρησης της βολής του. Η ασφάλεια είναι, γι' αυτό, ψηλά στην πολιτική ατζέντα των μεσαίων στρωμάτων.

Ο Άλλος θεμελιώνει μια ταυτότητα ετεροπροσδιορισμού. Το υποκείμενο του Ισλάμ κατασκευάζεται στο μικροπολιτικό φαντα-

---

β
βαρβαρισμοί !

Το timing κάνει τη διαφορά

«Δεν έχουμε την πολυτέλεια οποιασδήποτε καθυστέρησης» είπε ο υπουργός Δικαιοσύνης Αν. Παπαληγούρας σε συνέντευξη τύπου για τους 3 νέους συμπληρωματικούς τρομονόμους σύμφωνα με τις επιταγές των Βρυξελλών. Θα αφορούν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τη ρήτρα αλληλεγγύης μεταξύ κρατών- μελών της Ε.Ε. Συμπέρασμα: αφού έτσι κι αλλιώς κάνουμε ό,τι μας πουν, ας το κάνουμε λοιπόν σωστά και στην ώρα του!

Α.Φ

Διπλά διαφορετικοί

Μια ενδιαφέρουσα ταινία για τις παράλληλες πτυχές τις ζωής στη Μέση Ανατολή, είδαμε στο Φεστιβάλ Ντοκυμαντέρ Θεσσαλονίκης στα τέλη Μαρτίου. Μια πραγματική ιστορία, που εκτυλίσσεται παράλληλα με όσα συμβαίνουν στους ένοπλους δρόμους της παλαιστινιακής αντίστασης στην ισραηλινή κατοχή. Δύο 17χρονοι ομοφυλόφιλοι, ένας Ισραηλινός και ένας Παλαιστίνιος, προσπαθούν να ζήσουν τη ζωή μέσα από τα δικά τους μονοπάτια, αλλά αυτό που βιώνουν είναι ο εγκλωβισμός μέσα στους αυταρχικούς δρόμους των εξουσιών αμφοτέρων των πλευρών. Οι σχέσεις του Παλαιστίνιου με τον Ισραηλινό φαντάζουν παράταιρες μέσα στο γενικευμένο εχθρικό περιβάλλον. Αλλά οι δύο 17χρονοι συμβιώνουν σε πείσμα των καιρών, ανιχνεύοντας τις δικές τους διεξόδους...

ΜΠ.

Μποϋκοτάζ στα ολυμπιακά προϊόντα

Η ολυμπιάδα θα γονατίσει οικονομικά την κοινωνία. Αυτό το έχουμε χωνέψει όλοι καλά. Επιπλέον, ο προϋπολογισμός της Οργανωτικής Επιτροπής (περίπου 2 δισ. δρχ.!) έχει καταναλωτικές δαπάνες που περιλαμβάνουν και την παραγωγή ολυμπιακών προϊόντων (μπλουζάκια, καπελάκια κλπ). Δεν μας έφτανε ο Καλατράβας, τα μπιχλιμπίδια μας έλειπαν. Τουλάχιστον, ας κάνουμε όλοι αυτό που λέει ο τίτλος, για την αξιοπρέπεια των 2 δις.

Α.Φ

Ο ΕΠΙΜΕΝΩΝ Η αποκάλυψη των εκλογών

Υποφέρετε από την κοινωνική καταπίεση και εκμετάλλευση; Είστε στεναχωρημένοι από τον θρίαμβο του καπιταλισμού; Θεωρείτε τον εαυτό σας αντίπαλο της κατεστημένης τάξης, αλλά αισθάνεστε απογοητευμένοι γιατί δεν γίνεται τίποτε; Πιστέψατε κάποτε στο Κομμουνιστικό Κόμμα και νιώσατε προδομένοι; Θα προτιμούσατε έστω και αυτή η επίσημη αριστερά να έχει γίνει ισχυρότερη αλλά το εκλογικό αποτέλεσμα

Μακριά από τα διλήμματά τους

σιακό. Από τη λογική του αποκλεισμού περνάμε σε μια αρνητική διαλεκτική αναγνώρισης. Άνθρωποι παντού στον πλανήτη έχουν αγγίξει την πεμπτουσία της απελπισίας όχι μόνο λόγω φτώχειας, εξαθλίωσης, αλλά κυρίως γιατί έχουν απολέσει την ίδια τη δυνατότητα να υπάρχουν. Ζούν σε ένα διαρκώς επεκτεινόμενο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Χωρίς αυτοπροσδιορισμό έχουν απολέσει την ανθρώπινή τους αξία (σύμφωνα με τον Καντ). Μπορεί από αυτά τα άτομα να ζητάμε ηθική στάση; Να δρουν σύμφωνα με τον ορθό λόγο; Είναι σε θέση οι θύτες να ορίζουν τη σιωπή του θύματος;

Όσο για την αξία της ζωής, αυτή έχει θαφτεί στα κρεματόρια του Άουσβιτς, στα ερείπια της Χιροσίμα. Είναι τότε που η βία διέφυγε κάθε κλίμακας, είναι τότε που ο μηδενισμός μεγαλούργησε, που η χιτλερική λογική της συλλογικής ευθύνης πήρε διαστάσεις έλλογης πολιτικής πράξης.

Η πολιτική γύμνια του ειρηνιστικού κινήματος έγινε εμφανής, όταν ο στόχος του -η αλλαγή της πολιτικής ατζέντας των κυβερνήσεων που συμμετείχαν στον πόλεμο- επετεύχθη από τις επιθέσεις στη Μαδρίτη. Το 'χουμε ξαναπεί: τα ειρηνιστικά κινήματα έχουν ισχύ μόνο σε περιόδους ειρήνης. Η μαρξιστική ανάλυση αδυνατεί πλέον να ερμηνεύσει τη ρευστότητα του κοινωνικού ιστού. Η αμηχανία όσων επιζητούν τη σύγκρουση με το καθεστώς είναι πράγματι αξιοσημείωτη. Φοβόμαστε μήπως μας ταυτίσουν με την Αλ Κάιντα; Ο λόγος μας γεννήθηκε πάνω στον τάφο του Θεού και αναπτύχθηκε πάνω στην ανάγκη αυτοδιεύθυνσης. Είναι σαφές ότι σ' αυτές τις πολωτικές συνθήκες οφείλουμε να είμαστε ξεκάθαροι.

Είμαστε κάθετα απέναντι στον καπιταλισμό που γεννήθηκε στη βάση της δουλοπαροικίας, ενηλικιώθηκε στον όλεθρο της αποικιοκρατίας και σήμερα μετά απ' την αέναή του πρόοδο επανεισάγει όλα τα παραπάνω μαζί. Δε θα συναινέσουμε ποτέ με τον ορθό λόγο που γέννησε το Άουσβιτς, τη Χιροσίμα, την Τζενίν.

Ήρθε η ώρα να βγούμε από την άνεση των δεδομένων μας, να αφουγκραστούμε τις κραυγές της περιφέρειας. Οι -ισμοί δεν μπορούν να ακούσουν τη φωνή της Αργεντινής, των Ινδιάνων της Τσιάπας, των ζωντανών νεκρών της Μέσης Ανατολής. Ας δημιουργηθεί ένα αντιπολεμικό κίνημα, πέρα από τις διαφορές μας, με αντικαπιταλιστική δράση, που δε θα ζητά τη διαχείριση της εξουσίας, αλλά τη δημιουργία του χώρου έκφρασης της ελευθερίας. Κοινωνική δράση ενάντια στο γενικευμένο φόβο. Κίνημα, που θα οικοδομεί άλλες νομιμοποιήσεις που καταστρέφουν την ίδια τη δυνατότητα της εξουσίας να εκφράζεται. Αντίσταση στη στρατιωτικοποίηση, στην έλευση του ΝΑΤΟ για την Ολυμπιάδα, στον άκρατο ρατσισμό. Κάθε κίνημα αντίστασης σ' αυτή τη χλεύη της ζωής είναι εκ των πραγμάτων ή κίνημα ρήξης ή έρμαιο κεντρικών επιλογών. Δε ζητάμε την ειρήνη τους, αλλά έναν νέο κοινωνικό πόλεμο.

Φιλήμων Πατσάκης

επιβεβαίωσε τη στασιμότητά της; Μην απογοητεύεστε! Υπάρχει μια αριστερά που η αύξηση της δύναμής της δεν γνωρίζει όρια. Που οι προοπτικές της είναι ανεξάντλητες. Που μπορεί να κάνει το χαμόγελο να ανθίσει στα χείλη σας και πάλι. Την είδηση αυτή άφησε να διαρρεύσει με το εξώφυλλό της η «εφημερίδα της ανεξάρτητης αριστεράς» ΠΡΙΝ, προκαλώντας ρίγη ανείπωτης συγκίνησης στους αναγνώστες της: «Η ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕ.Ρ.Α. ΜΗΝΥΜΑ ΕΛΠΙΔΑΣ». Με αυτά τα λιτά όσο και αληθινά λόγια η ανεξάρτητη εφημερίδα πανηγύρισε τη θεαματική αύξηση των ψήφων του Μετώπου της ριζοσπαστικής αριστεράς από 8183 σε 11261, γεγονός που αξιολογείται ότι υπόσχεται νέες δυνατότητες.

Αλλά, ας υποθέσουμε ότι αυτό το τεκμήριο δικαιολόγησης της αισιοδοξίας δεν σας είναι αρκετό. Ε, τότε ρίξτε μια ματιά στο εκλογικό αποτέλεσμα της Αντικαπιταλιστικής Συμμαχίας, η οποία αναρριχήθηκε μονομιάς στις 8.300 ψήφους, και αμέσως θα νιώσετε έναν άνεμο νίκης να πνέει παντού τριγύρω σας. «Πιο δυνατοί, πιο έμπειροι με τη συμβολή χιλιάδων ανθρώπων» (για την ακρίβεια 8,3), έτσι υποδέχεται η εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ το αποτέλεσμα και δικαιολογημένα θριαμβολογεί.

Ε, αν ακόμη κάποιες σκοτεινές σκέψεις για το μέλλον της ριζοσπαστικής αριστεράς βασανίζουν το μυαλό σας, σκεφτείτε την ΟΑΚΚΕ, η οποία διπλασίασε το ποσοστό της.Σκαρφαλωμένη στο άρμα της νίκης, η ανυπότακτη αριστερά κάνει το γύρο του θριάμβου. Και κάθε τέσσερα χρόνια επιστρέφει αμετανόητη και γεμάτη επαναστατική αισιοδοξία (σε πείσμα της στοιχειώδους λογικής, με την ίδια ικανοποίηση όποια και να είναι η πραγματικότητα) στο ίδιο πάντα σημείο, Με διαφορά εκατοστών.

Σ.Κ.

Αποτελέσματα εκλογών 7ης Μάρτη

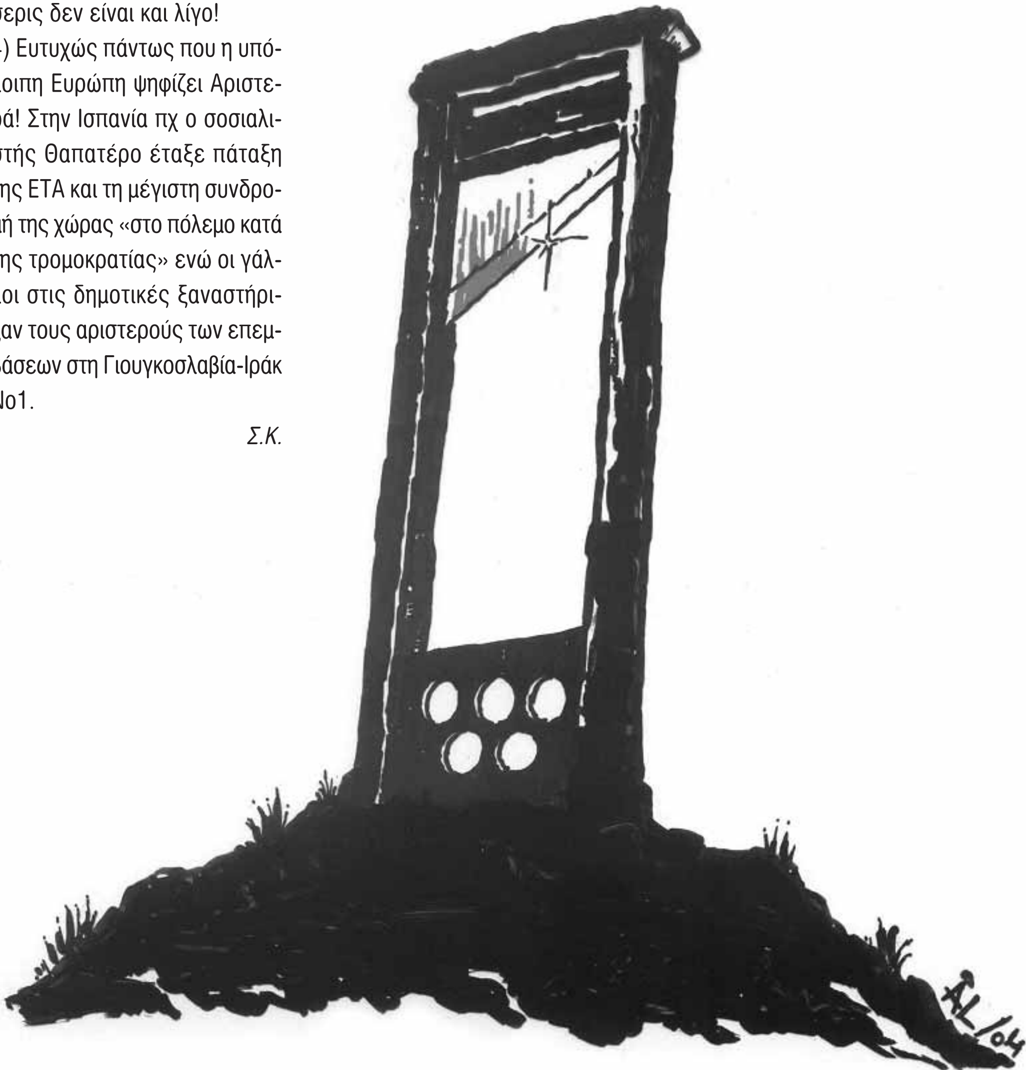
Έλαβον: 100 συζητήσεις για τα κέρδη και της ζημίες της Αριστεράς, 50 απολογιστικές για τα ποσοστά της Αριστεράς, 35 προπαρασκευαστικές για την ενότητα της Αριστεράς, 25 συνδιασκέψεις για την κάθοδο της Αριστεράς στις ευρωεκλογές, 15 ολομέλειες για την παρουσία της Αριστεράς στις φοιτητικές εκλογές. Ποιος είχε πει το «αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν τα πράγματα;»!

2) Εκλογή νέας διοίκησης είχαμε και στο 32ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ, αν βάζανε και μία από δημοτικές-νομαρχιακές θα «κλείναμε» ως ακτιβιστές-διαδηλωτές για φέτος;

3) Πάντως όλοι κερδίσαμε! Το ΠΑΣΟΚ έχασε με μικρότερη διαφορά από ότι περίμενε, το ΚΚΕ «τσίμπησε» το κατιτίς του, ο ΣυΡιΖα μπήκε, κι η ΝΔ όμως βγήκε! Ακόμα κι εμείς! Αυξήθηκε η αποχή! Ένας στους τέσσερις δεν είναι και λίγο!

4) Ευτυχώς πάντως που η υπόλοιπη Ευρώπη ψηφίζει Αριστερά! Στην Ισπανία πχ ο σοσιαλιστής Θαπατέρο έταξε πάταξη της ΕΤΑ και τη μέγιστη συνδρομή της χώρας «στο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» ενώ οι γάλλοι στις δημοτικές ξαναστήριξαν τους αριστερούς των επεμβάσεων στη Γιουγκοσλαβία-Ιράκ Νο1.

Σ.Κ.

Μια οικολογία μαϊντανός της πολιτικής ή μια οικολογία της αντίστασης;

Σήμερα που τα περιβαλλοντικά προβλήματα οξύνονται - ασφυξία της Αθήνας ,της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων από τα τοξικά νέφη, λεηλατημένη ύπαιθρος από την χημική γεργία, ο φυσικός πλούτος που ξεπουλιέται (Ελληνικά Τουριστικά Ακίνητα),τα δάση που απειλούνται (δασοκτόνο νομοσχέδιο), μεγαλοεργολάβοι που αλωνίζουν εν όψει της ολυμπιάδας των πολυεθνικών, περιβάλλον και κοινωνία που στενάζουν από την λαίλαπα της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής ανάπτυξης - η οικολογία συνοδεύει σαν υποκοριστικό τα προεκλογικά προγράμματα του Συνασπισμού, του «νέου ΠΑΣΟΚ» του Παπανδρέου,του ΔΗΚΗ (Παπανικόλας)και άλλων φαιδρών (Λεβέντης) ή μελαγχολικών γκρουπούσκουλων (Οικολόγοι Πράσινοι). Είναι γνωστές εξ' άλλου οι «οικολογικές ευαισθησίες» της κ. Καραμανλή ,η οποία με τον περιβαλλοντικό της σύλλογο «Ανέμη» εξέδραμε στην Μυτιλήνη για να μαζέψει ελιές με παραδοσιακό τρόπο (πάντα με κοσμήματα και καλοντυμένες , μαζεύουν οι αγρότισσες τις ελιές).Άλλωστε στο ενδιαφέρον τους για το περιβάλλον συμπίπτουν οι απόψεις της κ. Δαμανάκη με του κ. Ανδριανόπουλου ,όπως μας διαβεβαίωσαν πρόσφατα από τηλεοράσεως! Βλέπουμε σήμερα το δραματικά οξύμωρο , ο μαϊντανός να έχει καεί στα χωράφια από τον παγετό και η οικολογία να παίρνει την θέση του στην πολιτική σαλάτα. Η οικολογία πουλάει! Είναι life style! Κενό περιεχομένου περιτύλιγμα! Ακόμα και ο Μελισσανίδης ο πρώην πρόεδρος της ΑΕΚ μερικούς μήνες πριν είπε το αμίμητο .«Η μπίζνα του μέλλοντος είναι το περιβάλλον». Αξίζει τον κόπο να σταθούμε λιγάκι σ' αυτό το φαινόμενο, το οποίο οφείλεται στην απουσία ανατρεπτικού οικολογικού λόγου. Αν και το αυτόνομο οικολογικό κίνημα έχει εικοσαετή και πλέον ιστορία στην χώρα εν τούτοις δεν κατάφερε να ενηλικιωθεί, επιτρέποντας έτσι την κατάχρηση του όρου οικολογία από τους διάφορους οπορτουνιστές ,τους πολιτικούς γυρολόγους και τους λογιών – λογιών μεσάζοντες. Από το '81 όταν για πρώτη φορά καταγράφηκε –με την μεγάλη διαδήλωση ενάντια στο νέφος της Αθήνας- το οικολογικό κίνημα ,στόχευε στην παρέμβαση και επεδίωκε με την ευρεία συμμετοχή των πολιτών να διαμορφώσει αντικαπιταλιστικά, αντιεξουσιαστικά και αυτόνομα χαρακτηριστικά σε ένα όσο το δυνατόν πιο πλατύ κοινωνικό πλαίσιο. Αυτό δεν συνέβη. Αντιθέτως παρατηρήθηκε το εξής παράδοξο. Ενώ σχετικά εγκαίρως είχε γίνει αντιληπτή η αναγκαιότητα μιας ανατρεπτικής οικολογικής πρότασης , αυτή απουσίαζε τα χρόνια εκείνα που ήταν αναγκαία και που θα μπορούσε να εμποδίσει την περιβαλλοντική και όχι μόνο καταστροφή η οποία συντελέσθηκε. Οι λόγοι είναι πολλοί και αφορούν τόσο τα γενικά χαρακτηριστικά και τις συνθήκες της Ελληνικής κοινωνίας ,όσο και ενδογενείς αδυναμίες του κινήματος. Αδυναμίες για τις οποίες σε μεγάλο βαθμό ευθύνεται η πολιτική απειρία των αντιεξουσιαστών και όσων προέρχονταν από τα κοινωνικά κινήματα (φεμινίστριες , ομοφυλλόφιλοι κ.λ.π.) σε αντίθεση με την πολύχρονη εμπειρία χειραγώγησης των διαφόρων αριστεριστών και των άλλων που συμμετείχαν επίσης. Έτσι το κενό που δημιουργήθηκε επιχειρούν να το καλύψουν οι διάφοροι μεταλλαγμένοι εταίροι του συστήματος. Ας ρίξουμε μια ματιά στο εκλογικό παζάρι. Να αρχίσουμε από τον Συνασπισμό «της οικολογίας και των κοινωνικών κινημάτων».Κοινότυπη αλλά εύλογη η απορία. Από το '89 που ιδρύθηκε τι ακριβώς προώθησε στον χώρο της οικολογίας; Ποιόν καινούργιο πολιτικό λόγο άρθρωσε; Σε ποιες οικολογικού περιεχομένου κινητοποιήσεις βρέθηκε δίπλα στους πολίτες , όταν αυτές δεν είχαν προεκλογικό ή κεντρικό πολιτικό χαρακτήρα (βλέπε Φόρουμ και αντιπολεμικές διαδηλώσεις ,όπου μάλιστα πήγαιναν εν χορδές και οργάνοις λες και πήγαιναν σε πανηγύρι). Αν εξαιρέσει κανείς κάποιες επερωτήσεις του Αλαβάνου στην Ευρωβουλή και του Λαφαζάνη στο κοινοβούλιο, κανείς δεν θα είχε πάρει είδηση όλα αυτά τα χρόνια ότι αυτό το κόμμα έχει «οικολογικές ανησυχίες». Και αναρωτιούνται αρκετοί ενεργοί πολίτες ,οι οποίοι εδώ και καιρό αγωνίζονται σε αυτόνομες τοπικές οικολογικές κινήσεις, πού ήταν όλοι αυτοί το προηγούμενο διάστημα. Πού ήταν όταν οι κάτοικοι προσπαθούσαν να σώσουν χώρους πρασίνου από την τσιμεντοποίηση στην Αθήνα, μερικά δέντρα από την ΤΡΑΜ Α.Ε στο Π. Φάληρο, τις πηγές των ορεινών χωριών του Πηλίου, τον Υμηττό; Πού είναι όλοι αυτοί όταν η κοινωνία βγαίνει στον δρόμο και αγωνίζεται να σώσει ότι μπορεί; Εξ' άλλου χωράει πολύ συζήτηση και για τα περιβόητα κοινωνικά κινήματα το άλλο συνδετικό στο νέο του τίτλο. Ποια κοινωνικά κινήματα είναι αυτά; Πότε εμφανίσθηκαν και τι διεκδικούν; Εκτός αν εννοούν τις καθεστωτικές «φεμινίστριες» ,οι οποίες όταν μόλις πέρυσι διασύρονταν από τηλεοράσεως με ιδιαίτερα χυδαίο και φασιστικό τρόπο η Σωτηροπούλου, η Ρομέρο και μερικές δεκάδες ακόμα γυναικών δεν έδειξαν όχι την γυναικεία τους αλληλεγγύη αλλά ούτε την απλή ανθρώπινη ευαισθησία. Δεν βρήκαν να ψελλίσουν ούτε ένα λόγο για να υπερασπισθούν την –χαμένη για πάντα δική τους –γυναικεία αξιοπρέπεια. Πριν κάποια χρόνια , να θυμίσω , όταν πράγματι υπήρχε αυτόνομο γυναικείο κίνημα δεν δίστασε –προς τιμή του- να υπερασπισθεί την Κολιτσοπούλου, μια φόνισσα. Γιατί στην Ελλάδα υπήρξαν πραγματικά κοινωνικά κινήματα ,που συγκρούσθηκαν με την κυρίαρχη ιδεολογία του συστήματος και με τις κοινωνικές δομές . Το γυναικείο ήταν ένα απ' αυτά και βέβαια τότε δεν ήταν κρατικοδίαιτο.

Αν και το αυτόνομο οικολογικό κίνημα έχει εικοσαετή και πλέον ιστορία στην χώρα, εν τούτοις δεν κατάφερε να ενηλικιωθεί, επιτρέποντας έτσι την κατάχρηση του όρου οικολογία από τους διάφορους οπορτουνιστές, τους πολιτικούς γυρολόγους και τους λογιών – λογιών μεσάζοντες.

Αλλά ας έρθουμε στο «νέο» ΠΑΣΟΚ του Γιώργου Παπανδρέου και τις φιλικές του μη κυβερνητικές οργανώσεις. Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης η εξουσία έχει μεγάλη ανάγκη τους λακέδες για την απόλυτη επικράτησή της. Μια ματιά στα κονδύλια που διαθέτει για προγράμματα στις μη κυβερνητικές οργανώσεις το Υπουργείο Εξωτερικών αρκεί για να αντιληφθεί και ο πλέον ηλίθιος γιατί μια σειρά τέτοιες οργανώσεις στηρίζουν και θα στηρίξουν όπου απαιτηθεί τον «νέο» αρχηγό. Όταν παραδείγματος χάριν μοιράζει περί τα εκατό εκατομμύρια για να αποκτήσουν οικολογική συνείδηση και να προχωρήσουν σε αειφορική ανάπτυξη της περιοχής τους μερικές δεκάδες άνθρωποι στον Λίβανο (οι οποίοι μάλλον θα έχουν πολύ σοβαρότερα προβλήματα επιβίωσης αφού δέχονται να συμμετέχουν στα προγράμματα αμοιβόμενοι ελάχιστα) και ταυτόχρονα εξασφαλίζει την επαγγελματική επιβίωση κάποιων άλλων στην Αθήνα, τότε έχει εξασφαλίσει και μερικά φερέφωνα. Αυτοί σε πρώτη φάση είναι έτοιμοι να προπαγανδίσουν την «μη βίαιη» εξωτερική πολιτική που εφαρμόζει ο ΥΠΕΞ , άσχετα αν συμμετέχει η χώρα στον βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας με το απεμπλουτισμένο ουράνιο ή στον πόλεμο του Ιράκ με «παράπλευρες» ανθρώπινες απώλειες . Σε δεύτερη φάση θα βοηθήσουν –στο μέτρο των κονδυλίων που θα εκταμιεύσουν- στην διαμόρφωση του οποίου πολιτικού προφίλ είναι απαραίτητο για τον «νέο πολιτικό ηγέτη». Υπάρχουν μερικές χιλιάδες μη κυβερνητικές οργανώσεις εγχώριες και διεθνείς και επιτελούν ένα τεράστιο έργο. Εξασφαλίζουν τον άνετο βιοπορισμό αρκετών, οι οποίοι απορροφώντας τα διάφορα κονδύλια σώζουν τον κόσμο από τα βασανιστήρια –όχι του Γκουαντανάμο αλλά κατά προτίμηση από εκείνα που έκανε ο Σαντάμ στους Ιρακινούς αντικαθεστωτικούς ,την Μεσόγειο από τις πλαστικές σακούλες, τον Λίβανο από την μόλυνση και τα πράσινα άλογα γενικώς. Ένα είναι σίγουρο, το ένα δέκατο των κονδυλίων που διατίθενται στους διάφορους λακέδες εάν πήγαιναν για τους σκοπούς που ισχυρίζονται, τότε θα είχαν σωθεί πολλές φώκιες μονάχους-μονάχους, όλες οι χελώνες καρέττα –καρέττα , δεκάδες τραυματισμένα δελφίνια στο Αιγαίο και σίγουρα ο απειλούμενος χρυσαετός. Στην φύση τα παράσιτα είναι χρήσιμα αλλά εδώ μαζεύτηκαν πολλά!

Ωστόσο στο ΠΑΣΟΚ υπάρχουν και άλλες προσωπικότητες της οικολογίας , μεταξύ των οποίων εξέχουσα θέση έχει ο Ηλίας Ευθυμιόπουλος. Αφού ως υφυπουργός ΥΠΕΧΩΔΕ επέδειξε παντελή αδιαφορία για το περιβάλλον ,ως άξιος υπάλληλος της ρεμούλας των μεγαλοεργολάβων, τώρα είναι «έγκριτος» αρθρογράφος σε απογευματινή εφημερίδα. Τα θέματα που αναπτύσσει είναι προδήλως «οικολογικού ενδιαφέροντος». Σε ένα από τα πρόσφατα μάλιστα ασκεί δριμεία κριτική σε όσους στην υπόθεση της 17Ν τόλμησαν να πουν ότι το κράτος είναι ο μεγάλος τρομοκράτης και σε όσους «βλέπουν παντού συνωμοσίες των Αμερικάνων». Τόση ξετσιπωσιά! Δεν γνωρίζει άραγε ότι και η ξεφτίλα έχει τα όριά της; Φαίνεται ότι στην περίπτωσή του ισχύει αυτό που λέγεται στα χωριά.«Αυτόν και να τον φτύσεις θα πει ότι βρέχει».Αξίζει και μια μικρή αναφορά στους Οικολόγους Πράσινους. Είναι οι εκπρόσωποι στην Ελλάδα των - δεξιών -Ευρωπαίων Πράσινων, ένα γκρουπούσκουλο που αποτελείται κυρίως από αποτυχημένους ακροαριστερούς αριβίστες και ανάλογα στελέχη που έφυγαν από τον ΣΥΝ λόγω πληθώρας του είδους. Σχηματίσθηκαν προσφάτως και θα κατέβουν στις Ευρωεκλογές γιατί σε άλλη περίπτωση οι Ευρωπαίοι δεν θα συνεχίσουν την χρηματοδότηση.

Το μικρό είναι όμορφο

Ωστόσο πέρα και έξω από όλα αυτά η κοινωνία αντιστέκεται. Εκατοντάδες είναι σε όλη την Ελλάδα οι κινήσεις πολιτών που επικεντρώνουν την δράση τους στο συγκεκριμένο. Αγωνίζονται να σώσουν δένδρα,τα αδέσποτα ζώα, τις υδάτινες πηγές ,γενικά προσπαθούν να σώσουν ότι μπορούν. Να αποτρέψουν την επερχόμενη καταστροφική λαίλαπα. Χωρίς κανένα οικονομικό κίνητρο ,με την ψυχή τους. Ο αγώνας τους αυτός είναι ένα πρώτο βήμα για την κοινωνική χειραφέτηση. Εξ' άλλου στην ύπαιθρο αναπτύσσεται πλέον η οικολογική γεωργία από αγρότες, πολλοί από τους οποίους είναι νέοι άνθρωποι με συνειδητή επιλογή την στροφή στην οικολογική γεωργία και την οικολογία της πράξης. Ναι έχουν δίκιο οι διάφοροι έμποροι που μυρίσθηκαν ψητό και φθάσανε. Είναι επίκαιρη η οικολογία. Και θα συνεχίσει να είναι όσο τα προβλήματα που δημιουργεί ο καπιταλισμός συσσωρεύονται και απειλούν κάθε μορφή ζωής στον πλανήτη.

Το ερώτημα που τέθηκε στο παρελθόν θα τεθεί και πάλι. Μπορεί να οικοδομηθεί ένα αυτόνομο μαζικό, αντιεξουσιαστικό οικολογικό κίνημα, το οποίο να κινείται έξω από τους διάφορους μηχανισμούς ελέγχου ,στην κατεύθυνση της ανθρώπινης απελευθέρωσης; Σ' αυτό το βασικό ερώτημα την απάντηση δεν θα την δώσει καμιά πεφωτισμένη πρωτοπορία αλλά η ίδια η ζωή. Αυτό που σήμερα πρέπει να γίνει αντιληπτό είναι ότι η προσπάθεια για την δημιουργία ενός ποικιλόχρωμου, σταθερού χώρου αντίστασης κατά του ατομικισμού και της απομόνωσης που θα οδηγεί στην δημιουργία μιας απαλλαγμένης από εξουσίες οικολογικής κοινωνίας είναι μια διαρκής διαδικασία. Πρωτίστως πρέπει να γίνει συνείδηση ότι η απελευθέρωση του ανθρώπου και της φύσης βρίσκεται στον αντίποδα της χειραγώγησης και του ρεφορμισμού. Μέσα στις κυρίαρχες δομές αυτή η απελευθέρωση ίσως δεν μπορεί να πραγματωθεί ,μπορεί να αρχίσει όμως με την αντίσταση ενάντια στο θόλωμα της συνείδησης, στην προσαρμογή ,στην αφομοίωση. Με την αντίσταση στην επιβολή των νέων στρατηγικών του συστήματος. Και προωθείται κάθε φορά που δημιουργούνται πραγματικές κοινωνικές συμμαχίες και συγκεκριμένες δράσεις. Η συγκεκριμένη δράση μπορεί να είναι τοπική , επί μέρους, να φαντάζει μικρή ,όμως δεν είναι καθόλου τέτοια όταν εντάσσεται σε ένα γενικότερο σύστημα αξιών. Ότι αντιστέκεται δεν είναι μερικό και αφομοιώσιμο. Από το συγκεκριμένο και το καθημερινό αρχίζει η ανατροπή. Γιατί μια ζωντανή κοινωνική δύναμη που αντιμάχεται τον καπιταλισμό ,ο οποίος κονιορτοποιεί κάθε ελπίδα, δεν μπορεί παρά να εστιάζει και στα μικρά, να είναι γεμάτη φαντασία και αξιοπρέπεια, αλληλεγγύη και ζωντάνια, ελευθερία και συλλογική προσπάθεια.

Ρίκα Ροδάκη

«Διαβάτη, δεν υπάρχει δρόμος, ο δρόμος γίνεται περπατώντας»

Το ιδεολογικό έναυσμα μπορεί να υπάρχει, αλλά από μόνη της η ιδέα δεν μπόρεσε ποτέ να αλλάξει τις κοινωνικές νόρμες, γιατί εκείνο που καθορίζει την κίνηση της Ιστορίας είναι οι αντιθέσεις που πηγάζουν από την ίδια την κίνησή της

«Αφού δεν υπάρχει κάποιος που να μπορεί να υποδείξει το ενδεδειγμένο μονοπάτι, ο στόχος επιτυγχάνεται δια της υπέρβασης των ορίων». Αυτή η μέθοδος «μπορεί εξωτερικά να μοιάζει αξιοθρήνητη, εσωτερικά όμως είναι πηγή χαράς».

Δεν είναι η πρώτη φορά που κείμενα γραμμένα από μυστικιστές, στην προκειμένη περίπτωση από Εβραίους, βρίσκουν άμεση ανταπόκριση σε κοινωνικές πρακτικές. Δε νομίζω ότι υπάρχει καμιά διαφορά με το σύνθημα που κυριαρχούσε στο γερμανικό κίνημα των καταλήψεων: «Σημασία δεν έχει το γεγονός, αλλά η διαδικασία».

Αυτή η αναφορά δε γίνεται για να ανακαλύψουμε τις κοινές μας ρίζες με θρησκευτικά κινήματα. Άλλωστε, ό,τι γράφεται σε συγκεκριμένο χρόνο και για συγκεκριμένο θέμα, μπορεί φαινομενικά να ταιριάζει και σε άλλες καταστάσεις, οπότε άνετα μπορούμε να αναμασούμε διάφορες θεωρήσεις, αλλά δεν έχουν καμιά πρακτική σημασία, γιατί εκείνο που κάνει λειτουργική μια ιδέα ή ένα σύνθημα, είναι η ίδια η πράξη. Το ιδεολογικό έναυσμα μπορεί να υπάρχει, αλλά από μόνη της η ιδέα δεν μπόρεσε ποτέ να αλλάξει τις κοινωνικές νόρμες, γιατί εκείνο που καθορίζει την κίνηση της Ιστορίας είναι οι αντιθέσεις που πηγάζουν από την ίδια την κίνησή της. Σίγουρα φαντάζει παράδοξο, η φιγούρα ενός Εβραίου μυστικιστή που μελετώντας τα ιερά κείμενα της θρησκείας του προσπαθεί να φτάσει σε αυτό που θεωρεί πνευματική τελείωση, να ταυτίζεται ως προς τις ιδέες με τη φιγούρα ενός Γερμανού καταληψία, που μέσα από κοινωνικές συγκρούσεις κάνει τη δική του «έφοδο στον ουρανό», ως γνήσιος απόγονος των Κομμουνάριων του Παρισιού. Υπάρχει μια σημαντική διαφορά ως προς τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίζονται αυτή την ιδέα της υπέρβασης των ορίων.

Ο μεν μυστικιστής αποποιείται οποιασδήποτε κοινωνικής πρακτικής και, όντας αποστασιοποιημένος από την κοινωνία, αφήνεται μέσω της θρησκευτικής του πρακτικής στο έλεος του Θεού, ο οποίος καθορίζει την προσωπική του μοίρα και ολόκληρης της κοινωνίας. Στη διάρκεια της μυστικιστικής του θρησκευτικής πρακτικής, ανακαλύπτει ότι τελικά δεν υπάρχει ενδεδειγμένο μονοπάτι. «Διαβάτη, δεν υπάρχει δρόμος, ο δρόμος γίνεται περπατώντας», θα του υπενθύμιζε χαμογελώντας ο Ισπανός ποιητής Αντόνιο Ματσάδο. Πάντως αν βρει ή όχι ο μυστικιστής το μονοπάτι του, σίγουρα δε θα αποτελέσει αντικείμενο δικού μας ενδιαφέροντος!!

Θα αποτελέσει όμως αντικείμενο δικού μας ενδιαφέροντος η κοινωνική πρακτική του Γερμανού καταληψία, γιατί μέσα από τις διεργασίες του κοινωνικού κινήματος στη Γερμανία μπορούμε να εξάγουμε συμπεράσματα για την εξέλιξη της δράσης μας. Σίγουρα δε χρειάζεται να επαναλάβω την ιστορία του Γερμανικού κινήματος, προκειμένου να φτάσουμε στη σημερινή του κατάσταση. Πρώην αγωνιστές του κινήματος των Πράσινων στελεχώνουν τη Γερμανική κυβέρνηση, εκφράζοντας ένα ρεαλιστικό μονοπάτι αυτογελοιοποίησης και εξευτελισμού, ενώ οι εναπομείναντες αγωνιστές επιμένουν στο μονοπάτι, το οποίο «μπορεί εξωτερικά να μοιάζει αξιοθρήνητο, εσωτερικά όμως είναι πηγή χαράς».

Και αφού μιλάμε για πηγή χαράς, δεν μπορώ να ξεχάσω τις στιγμές που ακολούθησαν την απελευθέρωση των εφτά απεργών πείνας της Θεσσαλονίκης. Η ζωντάνια που έδωσαν οι αναρχικοί στο κοινωνικό κίνημα με τις πρακτικές τους, όχι μόνο ανταπάντησε στη στρατιωτική ήττα στη Θεσσαλονίκη, όχι μόνο διέσυρε την αστυνομία και κέρδισε στην πράξη τη μάχη των εντυπώσεων, αλλά έδωσε κι ένα ιστορικό μάθημα για το πώς ο αυθορμητισμός και το πάθος είναι ικανά να αυτοοργανωθούν και να ξεπεράσουν πρακτικές δυσκολίες, έτσι ώστε να δημιουργήσουν αλληλουχίες καταστάσεων και να φέρουν το θεμιτό αποτέλεσμα.

Αντιθέτως, δε θα αναφερθώ με ιδιαίτερα κομψό τρόπο στις ομάδες της αριστεράς, τις οποίες χαρακτηρίζει η έλλειψη ζωντάνιας και ο επαγγελματισμός στην αντιμετώπιση της κατάστασης.

Και για να δέσουμε όλες αυτές τις άσχετες φαινομενικά αναφορές, θα βρούμε το κοινό σημείο ανάμεσα στον Εβραίο μυστικιστή και στο Γερμανό καταληψία, εξάγοντας ένα συμπέρασμα για τις ομάδες της αριστεράς και τη συνεργασία μαζί τους. Σίγουρα ο Εβραίος μυστικιστής είχε αγαθές προθέσεις.

Δεν παύει όμως να είναι μέρος ενός αναχρονιστικού θρησκευτικού κινήματος, το οποίο στην προσπάθειά του να αντισταθεί στην εκκοσμίκευση της θρησκείας και στην αναμόρφωση και προσαρμογή της στη σύγχρονη κοινωνία, μετατράπηκε σε ένα φονταμενταλιστικό κίνημα, που η αντιπαλότητά του με τις νεωτεριστικές ιδέες είναι αυτοσκοπός για την επιβίωσή του. Η αντίδραση των ηγετικών θρησκευτικών ομάδων οφείλεται στο ότι ελλοχεύει ο κίνδυνος να χάσουν την εγκυρότητά τους ως μοναδικοί αναλυτές των θρησκευτικών κειμένων, γεγονός που θα προκαλούσε την απώλεια της λειτουργικότητάς τους μέσα στην κοινωνία και οπωσδήποτε την απώλεια της εξουσίας. Βλέπουμε ότι δεν είναι απαραίτητη η κατοχή μέσων παραγωγής για να γίνεις φορέας εξουσίας, αρκεί να είσαι θεματοφύλακας κάποιας αλήθειας μεσσιανικού τύπου και να εξοβελίζεις κάθε διαφορετική θεώρηση.

Στο πρόσωπο του Γερμανού καταληψία καθρεφτίζεται η αγωνία της επαναστατικής παράδοσης που θέλει να ανακαλύψει μονοπάτια έκφρασης. Αυτή η επαναστατική παράδοση πολλές φορές θυσιάστηκε στο όνομα ηγετών, οι οποίοι, ενώ ευαγγελίζονταν την εξέλιξη της κοινωνίας στην αταξική της μορφή, αυτοί οι ίδιοι έγιναν δέσμιοι της απολυτότητας της ανάλυσής τους και εξελίχθηκαν στα χειρότερα εξουσιαστικά μορφώματα της Ιστορίας. Δε διαφέρουν σε τίποτα από θρησκευτικούς ηγέτες – κάτοχους της απόλυτης αλήθειας, γιατί τα στερεότυπα του νου τους δουλεύουν με συγκεκριμένες αναφορές. Κι εδώ έγκειται η διαφορά αντίληψης του εξεγερμένου που βιώνει την επαναστατική διαδικασία και ως διαδικασία προσωπικής αναμόρφωσης, με το πολιτικό πρόσωπο, που ανεξάρτητα της φρασεολογίας του, σκοπός του είναι να επιβιώσει στο πολιτικό γίγνεσθαι, είτε για να καλύψει τις προσωπικές του ανασφάλειες, είτε για να προάγει τις προσωπικές του φιλοδοξίες.

Είμαι απόλυτα βέβαιος ότι οι απόγονοι του αριστερισμού δεν έχουν ξεπεράσει, σε ηγετικά επίπεδα τουλάχιστον, τα πρότυπά τους, γιατί αναμασούν την ίδια φρασεολογία, είναι δέσμιοι της ίδιας πρακτικής και οι ιδέες τους είναι αγκιστρωμένες σε συγκεκριμένο τύπο ανάλυσης ώστε να είναι προδιαγεγραμμένες οι κινήσεις τους.

Κι εδώ τίθεται το θέμα της συνεργασίας μας με αυτά τα σχήματα. Ήδη οι πρώτες εντυπώσεις είναι αρνητικές. Δυο - τρία στελέχη από κάθε οργάνωση έχουν αποφασίσει με συνοπτικές διαδικασίες διάφορες κινήσεις. Αυτή η συνεύρεση δημιούργησε μια αφομοίωση των διαφορών, προκειμένου σε ελάσσονος σημασίας γεγονότα να μπορούν να υπάρχουν συμφωνίες. Σε μείζονα, ωστόσο, θέματα οι αντιθέσεις παραβλέπονται για λόγους επιβίωσης του σχήματος κι έτσι γραφειοκρατικοποιείται το ίδιο το σχήμα, με αποτέλεσμα να επικρατεί ο επαγγελματικός επαναστατισμός.

Κι επειδή δεν πιστεύω ότι οι σύντροφοι χρειάζονται ένα σχήμα ως αυτοσκοπό, κι επειδή η συνεργασία έχει λόγο ύπαρξης μόνο όταν προάγει καινούργιες ιδέες και πρακτικές που πηγάζουν από τη δυναμική της κοινωνίας, προτείνω τα ακόλουθα:

● Πραγματοποίηση συνελεύσεων για θέματα τα οποία είτε είναι προσυμφωνημένα, είτε προκύπτουν από γεγονότα. ● Οι συνελεύσεις θα είναι ανοιχτές όχι μόνο για τα μέλη των ομάδων και των κινήσεων, αλλά και για όποιον ενδιαφέρεται. ● Οι εισηγήσεις δε θα γίνονται από στελέχη των ομάδων και των κινήσεων. ● Οι συνελεύσεις είτε λειτουργούν ως φόρουμ ιδεών είτε για λήψη αποφάσεων, θα δεσμεύουν τους συμμετέχοντες και η υπογραφή θα είναι στο όνομα της συνέλευσης.

Πιστεύω πως αν ευδοκιμήσει μια τέτοια διαδικασία θα είναι θετικό τόσο για τα αριστερά σχήματα, που θα απαλλαγούν από την κουραστική τους πρακτική, όσο και για τους αντιεξουσιαστές, οι οποίοι θα διαφυλάξουν την ποιότητα της ύπαρξή τους από κινδύνους που ήδη έχουν διαβρώσει τα αριστερά σχήματα (προσωπικές φιλοδοξίες, ηγετίστικες εξουσιαστικές πρακτικές). Χωρίς αμφιβολία θα είναι θετικό για το ίδιο το ανατρεπτικό κίνημα, γιατί θα αγκαλιάσει πρακτικές που θα το απελευθερώνουν από ιδεολογικές αγκυλώσεις και ανούσιες διαμάχες που συρρικνώνουν τη δυναμική του. Όντας κυρίαρχο θέμα η αντιτρομοκρατική υστερία και οι Ολυμπιακοί Αγώνες, ας ξεφύγουμε από τις κλασικές υπογραφές κινήσεων και οργανώσεων, κι ας προχωρήσουμε σε ανοιχτή συνέλευση για την αντιμετώπιση της παρούσας κατάστασης.

Γ.Αυγός

Ο νέος εργασιακός μεσαίωνας

Οι "ευέλικτες" εργασιακές σχέσεις

του *Θοδωρή Θεοδωρόπουλου*

Ο νέος καταμερισμός της μισθωτής εργασίας, σε επίπεδο κρατών της Ε.Ε, βαθαίνει σε μορφή και σε περιεχόμενο, όσο περισσότερο βαθαίνει η διαδικασία της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και ομογενοποιείται σε επίπεδο εργασιακών σχέσεων και συνθηκών, όσο περισσότερο εξαπλώνεται μεταξύ των συνόρων η αλληλοδιείσδυση δικτύων παραγωγής και διοίκησης (μανατζεριαλισμός). Έτσι, μια μεγάλη ποικιλία κερδοσκοπικών ευκαιριών ανοίγεται για εταιρείες, εργοστάσια, γραφεία, υπηρεσίες των μεταΟΝΕ χωρών, η οποία αφορά στις στρατηγικές τους απέναντι στην εργασία, ειδικευμένη και ανειδίκευτη.

Με πρόσχημα την καταπολέμηση της ανεργίας και τη διατηρησιμότητα θέσεων εργασίας δίνονται κίνητρα στις επιχειρήσεις (βλ. αναπτυξιακούς νόμους) για τη μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών, τη φορολογική ελάφρυνσή τους και την αμφισβήτηση, στην ουσία, των όποιων εργασιακών δικαιωμάτων, αυξάνοντας το όριο των ομαδικών απολύσεων και μειώνοντας τις αποζημιώσεις. Μπορούν δηλαδή: να μικρύνουν το μέγεθος της εταιρείας, διατηρώντας το απαραίτητο, υψηλά ειδικευμένο, ντόπιο εργατικό δυναμικό και χρησιμοποιώντας ανειδίκευτη ελαστική εργατική δύναμη από περιοχές χαμηλού κόστους.

Ή να δώσουν σε υπεργολάβους των υπερεθνικών εγκαταστάσεών τους και των βοηθητικών δικτύων τους μέρος της παραγωγής, η οποία μπορεί στη συνέχεια να εσωτερικευτεί στο επιχειρησιακό σύστημα. Ή μπορούν να χρησιμοποιήσουν στις ίδιες τους τις χώρες προσωρινή εργασία., εργαζόμενους μερικής απασχόλησης ή ανεπίσημες εταιρείες ως προμηθευτές. Ή να αυτοματοποιήσουν ή να μεταφέρουν αλλού καθήκοντα και λειτουργίες, για τα οποία οι επίσημες τιμές στην αγορά εργασίας θεωρούνται πολύ υψηλές. Επίσης, μπορούν να εξασφαλίσουν από τους εργαζόμενους συναινετική εργασιακή ειρήνη για πιο σκληρές εργασιακές σχέσεις με χαμηλότερες αμοιβές, είτε σε ατομικό επίπεδο (ατομικές συμβάσεις), είτε σε επίπεδο κρατικών συνδικάτων (συλλογικές συμβάσεις), ως εκβιαστική προϋπόθεση, είτε για να διατηρήσουν τις θέσεις εργασίας τους, είτε για να μειωθεί το ποσοστό ανεργίας, αντιστρέφοντας έτσι το λεγόμενο κοινωνικό συμβόλαιο, που καθιερώθηκε υπό συνθήκες πιο ευνοϊκές για την εργασία.

Οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας καταργούνται στην πράξη με την προώθηση των ατομικών συμβάσεων -κάτι που απαιτεί αυτή τη στιγμή η συντριπτική πλειοψηφία των επιχειρηματιών- ή των τοπικών συμφώνων απασχόλησης, καθώς κριτήριο διαμόρφωσής τους θα είναι η παραγωγικότητα, η αξιολόγηση, τα επίπεδα κατάρτισης και οι συνθήκες της αγοράς. Ο νέος τρόπος διαπραγμάτευσης ενισχύει το ρόλο της εργοδοσίας, της δίνει το δικαίωμα της διευθέτησης του χρόνου εργασίας σε ετήσια πλέον βάση, με ανώτερη ημερήσια απασχόληση το 10ωρο ή το 12ωρο.

Μορφές και τύποι εργαζομένων μερικής απασχόλησης

Οι ταχύτερα αναπτυσσόμενες κατηγορίες - μορφές εργασιακών σχέσεων ευελιξίας, που εφαρμόζουν οι επιχειρήσεις στον ιδιωτικό τομέα και οι οργανισμοί-υπηρεσίες στο δημόσιο τομέα, ως συνέπεια της κρατικοκαπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, είναι οι εξής: Η μερική απασχόληση με τις διάφορες παραλλαγές της, όπως π.χ. η μειωμένη ημερήσια διάρκεια ή αλλιώς τετράωρη ημερήσια απασχόληση, η εβδομάδα των τεσσάρων ημερών χωρίς περιορισμό του χρόνου εργασίας, ο επιμερισμός του χρόνου εργασίας σε ετήσια αντί για εβδομαδιαία βάση, ο διαμοιρασμός των θέσεων εργασίας (δηλαδή δύο εργαζόμενοι μοιράζονται τα καθήκοντα και την αμοιβή μίας θέσης εργασίας) και η εναλλαγή χρονικών διαστημάτων εργασίας και μη εργασίας. Άλλες μορφές απασχόλησης είναι η τηλεεργασία και η «διαθεσιμότητα για εργασία», στην οποία ο εργαζόμενος βρίσκεται στη διάθεση του εργοδότη που θα τον καλέσει να εργαστεί και θα τον αμείψει μόνο για όσες ώρες τον χρειάζεται. Μία, επίσης, ευέλικτη μορφή απασχόλησης που χρησιμοποιείται ολοένα και περισσότερο, είναι οι λεγόμενες συμβάσεις έργου, όπου ο εργαζόμενος εργάζεται για ορισμένο χρονικό διάστημα και φυσικά στερείται τα πιο στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα, αμειβόμενος με το λεγόμενο «δελτίο παροχής υπηρεσιών». Η τέταρτη βάρδια, δηλαδή η εργασία το Σαββατοκύριακο, αποτελεί μια αρκετά διαδεδομένη πρακτική.

Ουσιαστικά, όλες αυτές οι «νέες» μορφές (το μεταβαλλόμενο ωράριο, η νυχτερινή εργασία, η εργασία στο σπίτι, η πρόσκαιρη εργασία κτλ), αποτελούν απόπειρες για αντικατάσταση του τεϋλορισμού –φορντισμού. Ο χαρακτήρας της εργασίας γίνεται, πλέον, προσωρινός και το ενιαίο πρότυπο της εξαρτημένης μισθωτής εργασίας πλήρους απασχόλησης εγκαταλείπεται μέχρι τη μελλοντική κατάργησή του. Οι εξελίξεις αυτές οδηγούν σταδιακά σε ένα μοντέλο πολλαπλών μορφών εργασιακών σχέσεων πολλών ταχυτήτων με αποτέλεσμα τον πρωτόγνωρο κατακερματισμό της ήδη πολυδιασπασμένης εργασίας και στη μετατροπή της σύμβασης εργασίας του κάθε εργαζόμενου σε σύμβαση δραστηριότητας.

Η ευελιξία στην πρόσληψη, στο χρόνο εργασίας, στους μισθούς, στις απολύσεις , στα εργασιακά δικαιώματα, στην ιεραρχία δημιουργούν τους νέους τύπους εργαζομένων απέναντι στους εργαζόμενους με τα παραδοσιακά πρότυπα. Απέναντι δηλαδή σε έναν παραδοσιακό τύπο εργαζομένου, που απολάμβανε μια σχετική εργασιακή ασφάλεια, δημιουργείται ένας νέος τύπος εργαζόμενου ανασφαλής ως προς την εργασιακή ή πολυδιασπασμένη ατομική του ζωή και πειθαρχημένος - εξατομικευμένος όμηρος, που υποτάσσεται με μεγάλη ευκολία στα κελεύσματα της πολιτικής εξουσίας, των δημαρχαίων και του κρατικού, κομματικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Το σίγουρο όμως είναι ότι οι εργαζόμενοι μερικής απασχόλησης αντιμετωπίζονται από τα κρατικά συνδικάτα, σαν εργαζόμενοι δεύτερης κατηγορίας. Αξίζει να τονίσουμε ότι η ΑΔΕΔΥ με απόφασή της έχει αποκλείσει για παράδειγμα τους ωρομίσθιους του ευρύτερου δημόσιου τομέα, ακόμα και ως μέλη των πρωτοβάθμιων Ενώσεων-Συλλόγων-Σωματείων.

Έτσι, απέναντι στους εργαζόμενους με σύμβαση αορίστου χρόνου, που σημαίνει εξασφάλιση της συνέχειας της εργασίας τους, καταγράφεται ο αυξημένος αριθμός εργαζομένων με σύμβαση αορίστου χρόνου, που παράγει την ανασφάλεια της κατά διαστήματα απασχόλησης και την καταστρατήγηση των ασφαλιστικών του δικαιωμάτων (βλ. Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης).

Με την ίδια λογική μπορούμε να δημιουργήσουμε και άλλα ζεύγη παραδοσιακού και νέου τύπου εργαζόμενου. Έτσι, στους εργαζόμενους με ένα προδιαγεγραμμένο σύστημα χρόνου εργασίας αντιπαρατάσσονται οι εργαζόμενοι με σύστημα χρόνου εργασίας a la carte. Στους εργαζόμενους, που είναι συνδεδεμένοι απευθείας με την επιχείρηση-οργανισμό, αντιπαρατάσσονται οι εργαζόμενοι που προσλαμβάνονται από εταιρείες «νταβατζήδων»-αφεντικών (Ιδιωτικά Γραφεία Εύρεσης Εργασίας, outsourcing) και στη συνέχεια επινοικιάζονται. Στους εργαζόμενους με εξασφαλισμένη τη συγκεκριμένη θέση εργασίας, τους ελευθέρως μετακινούμενους εργαζόμενους στο εσωτερικό της επιχείρησης - υπηρεσίας από θέση σε θέση και από περιοχή σε περιοχή (βλ. ωρομίσθιους στην εκπαίδευση).

Τον πόλεμο τον ζούμε κάθε μέρα εδώ!!

Οι βασικές πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης στην πορεία της στην Ο.Ν.Ε και στην Ε.Ε των 20 εκατομ.ανέργων (10% στην Ελλάδα) για την προώθηση της «ευελιξίας» της αγοράς και των αλλαγών στις εργασιακές σχέσεις αποτελούσαν, αποτελούν και θα αποτελέσουν και στο μέλλον τα ζητήματα αιχμής του σύγχρονου κοινωνικού πολέμου μεταξύ κράτους - κυβέρνησης – κεφαλαίου - Ε.Ε και εργαζομένων. Ενδεικτικά στην Ελλάδα, στο βωμό του κέρδους των εργοδοτών, το 40% των επιχειρήσεων απασχολούν προσωπικό χωρίς σύμβαση εργασίας, το 20% δεν έχει τη στοιχειώδη ασφάλιση, ούτε καν στο ΙΚΑ, ενώ τα θύματα των εργατικών «ατυχημάτων» - «παράπλευρες απώλειες» του μη μισθολογικού κόστους συνεχίζονται σιωπηρά και προσαυξάνονται καθημερινά από τους υπερεντατικοποιημένους ρυθμούς εργασίας, για τη «μεγάλη ιδέα» των Ολυμπιακών Αγώνων της μίζας, της ρεμούλας και των αναβολικών. Αν στα παραπάνω συνυπολογίσουμε το 40% του πληθυσμού της Ε.Ε. που βρίσκεται μεταξύ αναζήτησης και «ευέλικτης» εργασίας και το 15% του πληθυσμού, ποσοστό που αντιστοιχεί σε 56 εκατομ. άτομα, που ζει με εισόδημα κάτω του ορίου της φτώχειας (21% στην Ελλάδα), τότε αυτή η σύγκρουση προσλαμβάνει εκρηκτικά χαρακτηριστικά σε όλη την επικράτεια της Ε.Ε.

Ο έλεγχος – επιτήρηση – πειθάρχηση των εργαζομένων μέσω του «νέου», «ευέλικτου», τεχνογραφειοκρατικού, ιεραρχικού συγκεντρωτισμού των διοικητικών μονάδων (βλ. σύνδεση μισθού/βαθμού - απόδοσης μέσω της αξιολόγησης-χειραγώγησης, Σώματα Μανδαρίνων Επιθεωρητών, εσωτερική αστυνόμευση), η τεχνολογικοποίηση της παραγωγικής διαδικασίας (βλ. τεχνολογική ανεργία), οι ελεγχόμενες αυξομειώσεις της καταναλωτικής ζήτησης, οι ιδιωτικοποιήσεις-συγχωνεύσεις επιχειρήσεων, η εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία των δημοσιοεργοδοτικών κρατικών οργανισμών-υπηρεσιών (Βλ Κέντρα Εξυπηρέτησης Πολιτών κλπ) και οι επικρατούσες πολιτικές απασχόλησης και εργασιακών σχέσεων, που επιβάλλουν κυβέρνηση, Ε.Ε., ΟΟΣΑ, ΔΝΤ ενθαρρύνουν και προωθούν τα επιλεγόμενα «ευέλικτα προγράμματα κινήτρων» για μια δια βίου «ευέλικτη εκπαιδευτική καταρτησιμότητα»,και «επιδοτούμενη απασχολησιμότητα». Δηλαδή, ένα καθεστώς διαρκούς πιστοποίησης που ο κάθε εργαζόμενος θα κατέχει λίγο απ' όλα μέχρι τα όρια της «ενεργού γήρανσής» του (βλ. διά βίου εκπαίδευση). Εμπόρευμα αναλώσιμο παντός καιρού και δια πάσα χρήση. Στόχος είναι η αλλοτρίωση της συνείδησης του εργαζόμενου, η πλήρης εξατομίκευση των αναγκών και απαιτήσεών του και η πολυδιάσπαση της ταξικής ενότητας των εργαζομένων. Γι' αυτό και στρατηγικός στόχος αποτελεί η καθιέρωση των ατομικών συμβολαίων δράσης, δηλαδή το εξατομικευμένο - πιστοποιημένο μοντέλο διαρκούς απασχόλησης. Εξίσου συνένοχος και συνυπεύθυνος γι' αυτή την επίθεση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας των τεχνογραφειοκρατών -κεφαλαιοκρατών είναι και ο κρατικός συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, γιατί επιλέγει την υποταχτική στρατηγική και στάση με τα συνεχή ξεπουλήματα των αγώνων των εργαζομένων και την αποδοχή των απόλυτων αξιών όλων των ιδεολογημάτων του σύγχρονου κοινωνικού δαρβινισμού (παραγωγικότητα – ανάπτυξη – ανταγωνιστικότητα -επιχειρηματικότητα κλπ), που είναι οι υπέρτατες «αλήθειες» της σύγχρονης «προσαρμογής» (εκμετάλλευσης και καταπίεσης) των «ειδών» (εργαζομένων, ανέργων, κοινωνικά αποκλεισμένων κλπ).

Απέναντι στη σύγχρονη ιερή συμμαχία κυβέρνησης – κράτους –κεφαλαίου - Ε.Ε - κρατικού συνδικαλισμού πρέπει να αναπτυχθούν οι βασικές κατευθύνσεις του αγώνα των εργαζομένων, των ανέργων και των κοινωνικά αποκλεισμένων, ώστε με μια πληθώρα πρωτοβουλιών και συνεργασιών να βρεί υλική διέξοδο η ταξική ενότητά τους.

Αυτό πρακτικά σημαίνει τον οριζόντιο συντονισμό δυναμικών παρεμβάσεων μέσα στους πολιτικοσυνδικαλιστικούς και κοινωνικούς αγώνες, ο οποίος θα συνενώνει αντί να διαχωρίζει, με ενιαίες απαιτήσεις και συλλογικές ακηδεμόνευτες δράσεις, το τμήμα των εργαζομένων μόνιμης και σταθερής εργασίας, με το διάσπαρτο, κατακερματισμένο, περιπλανόμενο «ευέλικτο» τμήμα εργαζομένων, τόσο για την υπεράσπιση και διεύρυνση των εργασιακών – ασφαλιστικών - συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους αντίστοιχα, όσο και για την προώθηση μορφών πολιτικοποίησης, συμμετοχής, συναπόφασης, μαχητικότητας στην κατεύθυνση των άμεσων και καθημερινών κοινωνικών ταξικών αγώνων, αντιστάσεων, συγκρούσεων, ανατροπών αλλά και μικρών ή μεγάλων νικών. Σημαντικό ρόλο σ' αυτό καλείται να συμβάλλει και το ευρύτερο αντισυστημικό, κοινωνικοπολιτικό κίνημα της αντικαπιταλιστικής – ανατρεπτικής - ριζοσπαστικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης.

Από τη σύμβαση εργασίας, στη σύμβαση δραστηριότητας

Η αναδιάρθρωση των εταιρειών και των οργανισμών, που υποβοηθάται από την πληροφοριακή τεχνολογία και ενθαρρύνεται από το διεθνοποιημένο πολυεθνικό κεφάλαιο, οδηγεί σε ένα θεμελιώδη μετασχηματισμό: την εξατομίκευση της εργασίας στην εργασιακή διαδικασία. Είμαστε μάρτυρες της ανατροπής της ιστορικής τάσης μισθωτοποίησης της εργασίας και κοινωνικοποίησης της παραγωγής, που ήταν το κυρίαρχο γνώρισμα της βιομηχανικής εποχής. Οι οφειλόμενες στον ανταγωνισμό και καθοδηγούμενες από τις νέες τεχνολογίες τάσεις ελαστικοποίησης αποτελούν τη βάση του σύγχρονου μετασχηματισμού των εργασιακών σχέσεων.

Η μερική απασχόληση θεωρείται από τους απανταχού πολικοοικονομικούς αγοραίους κρατιστές και επιχειρηματίες το νέο σύγχρονο εταιρικό αντίδοτο για την αύξηση της παραγωγικότητας, της ανταγωνιστικότητας, της επιχειρηματικότητας, της ανάπτυξης της «εθνικής οικονομίας». Κι αυτό, διότι, πρώτον μειώνει το κόστος των αμοιβών, μιας και οι απασχολούμενοι εργάζονται, βάσει προγράμματος, μόνο σε περιόδους αιχμής των δραστηριοτήτων, δεύτερον ελαχιστοποιεί το χρόνο υπερωριακής απασχόλησης, γιατί προγραμματίζεται έτσι, ώστε να συμπληρώσει επιπλέον βάρδιες, τρίτον παρέχει μεγαλύτερη ποικιλία ειδικοτήτων έναντι μικρότερου κόστους και τέταρτον εξασφαλίζει μεγαλύτερη πειθαρχημένη ελαστική προσαρμοστικότητα στα εργασιακά καθηκοντολόγια, στον προγραμματισμό των διακοπών, στα προγράμματα εκπαίδευσης , κλπ Είναι χαρακτηριστικό ότι η μερική και η προσωρινή απασχόληση στην Ευρώπη αυξάνει με ταχύτατους ρυθμούς τα τελευταία χρόνια και εκτιμάται ότι ανέρχεται σε ποσοστά 17,7% και 11,4% αντίστοιχα κατά μέσο όρο. Στον Ελλαδικό χώρο τα αντίστοιχα ποσοστά σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Eurostat του 2001 βρίσκονται σε υπό ανάπτυξη επίπεδα της τάξης του 4,8%-6% και 10%-13%. Η μεγαλύτερη εξάπλωση επικεντρώνεται στον πρωτογενή τομέα, στη γεωργία, στο εμπόριο (περίπου 50% των υπαλλήλων των σούπερ-μάρκετ ή 25.000-35.000 εργαζόμενοι), στις κατασκευές και στην εκπαίδευση (11.000 Π.Ε., 17.000 Δ.Ε.). Αν λάβουμε υπόψιν τη «μαύρη» εργασία, που εκτιμάται ότι καλύπτει το 20% του ΑΕΠ, τους απασχολούμενους με άλλες ειδικές μορφές εργασίας, όπως η εποχιακή εργασία, οι τηλεεργαζόμενοι, οι απασχολούμενοι με φασόν, οι ασφαλισμένοι εργαζόμενοι στο σπίτι, τα συμβοηθούντα μέλη της οικογένειας, αυτό σημαίνει ότι η ευέλικτη ή ευκαιριακή απασχόληση στην πραγματικότητα βρίσκεται σε εξαιρετικά υψηλότερα επίπεδα απ' αυτά που αναφέρουν τα επίσημα κρατικά στατιστικά στοιχεία.

Αξίζει να αναφερθεί ότι η αμοιβή της μερικής απασχόλησης κατά Μ.Ο. ισοδυναμεί περίπου με το επίδομα ανεργίας του ΟΑΕΔ. Επιπλέον, οι μερικά απασχολούμενοι δε δικαιούνται την απαλλαγή από την καταβολή ασφαλιστικών εισφορών, με αποτέλεσμα η μέση αμοιβή της 4ωρης απασχόλησης να είναι λιγότερο από το 50% της αμοιβής της 8ωρης απασχόλησης.

Το συνδικάτο CNT ιδρύθηκε το 1910 στην Βαρκελώνη, από οργανώσεις οι οποίες δεν επιθυμούσαν να ακολουθήσουν την σοσιαλδημοκρατική οδό. Ακολουθώντας τις αναρχοσυνδικαλιστικές κατευθύνσεις της 1ης διεθνούς, συμμετείχε σε ολους τους κοινωνικούς αγώνες της Ισπανίας απο τότε εως σήμερα, με γνωστότερη ίσως στιγμή της δράσεώς της, την αντίσταση στο πραξικόπημα του στρατηγού Φράνκο, το 1936 και την εμπλοκή της στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο, στα χρόνια 1936-1939. Εκατοντάδες βιβλία έχουν έκτοτε γραφει, με θέμα την περίοδο αυτή Ειδικά για τους ελευθεριακούς/ές και αναρχοσυνδικαλιστές/ριες η σημασία της είναι μεγάλη, γιατί είναι, μαζί με την ουκρανική επανάσταση του 1919-1922, οι περιπτώσεις κατά τις οποίες οι προσδοκίες των αναρχικών έφτασαν πιο κοντά στην υλοποίηση, στον σύγχρονο δυτικό κόσμο.

Συνέντευξη με μέλη της Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργατών στη Βαλένθια

ΒΑΛΕΝΘΙΑ - ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Ποιά η ιστορική σημασιά του συνδικάτου στην συλλογική μνήμη σήμερα και ποιά η βαρύτητα του στην πολιτική σκηνή της χώρας;

Στην συλλογική μνήμη έχει μείνει, ως η ισχυρότερη οργάνωση της προ Φράνκο περιόδου, η οποία εγγυόταν πέρα από κάθε δέσμευση με την πολιτική σκηνή, την εφαρμογή των αναρχοσυνδικαλιστικών πεποιθήσεων. Η CNT, όπου ήταν ισχυρή, αλλά και όχι μόνον εκεί, προέβη στην ιδρυση ελευθεριακών οργανώσεων βάσης (ateneos libertarios), συλλογικοτήτων (colectividades) και ελευθεριακών σχολείων. Μετά την λήξη του εμφυλίου πολέμου επιβλήθηκε η αιματοβαμμενη δικτατορία, με γενικευμένη καταστολή, μαζικές εκτελέσεις, καταναγκαστικά έργα, πάντα με την αρωγή των ευρωπαίων φασιστών και ναζιστών και τη ανοχή των υπολοίπων δυτικών κρατών. Επιβλήθηκε καθεστώς πείνας και τρόμου, καθ' όλη την, δυστυχώς μακρά, διάρκεια της δικτατορίας αυτής.

Η CNT αντέδρασε αφ'ενός μεν, με την ενίσχυση των συνδικάτων στην εξορία και αφ' ετέρου με το αντάρτικο πόλης.

Σε τί οφείλεται η μεγάλη συρρίκνωση του αριθμού των μελών της CNT;

Το 1978 όταν έγινε η μεταπολίτευση (transición), ο Juan Carlos I είχε χρησθεί από το φασιστικό καθεστώς, διάδοχος του δικτάτορα. Ποτέ δεν διεξήχθη ούτε δημοψήφισμα, ούτε κλήθηκε η βάση να πάρει απόφαση σχετικά με την διαδοχή αυτή. Ούτε φυσικά τιμωρήθηκαν οι δήμιοι (verdugos) των φασιστών. Εκείνη την περίοδο εμφανίσθηκε άνοδος όλων των κινημάτων, με ταραχώδεις συνεδριάσεις και πολιτική ένταση. Ραγδαία άνοδο είχε και η CNT, παρουσιάζοντας τώρα πλέον, ιδιαιτέρως ετερογενή σύνθεση με πολλές συνιστώσες (μετείχαν παλιοί μαχητές/ριες, εξόριστοι, νέοι/ες), ακόμη και χριστιανοί της εργατικής τάξεως (cristianos de base) ενώ ταυτοχρόνως ανεζητούνταν ισορροπία.

Η CNT δεν εμπιστεύθηκε το υπο διαμόρφωση κοινωνικό σύστημα, και δεν δέχθηκε τις συμφωνίες μεταξύ φασιστών, Κομμουνιστικού Κόμματος Ισπανίας (PCE) και Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ισπανίας (PSOE), θεωρώντας πως ο ταξικός αγώνας έπρεπε να εξακολουθήσει.

Έκτοτε άρχισε μιά ανηλεής επίθεση με αστυνομική καταστολή, συλλήψεις και προβακάτσιες.

Τον ίδιο καιρό κατά την διάρκεια διαδήλωσης στη Βαρκελώνη κατά των συμφωνιών της Μονκλόα, ο εγκάθετος της αστυνομίας Joaquín Gambón, πρωτοστάτησε μαζί με μία αγνώστου συνθέσεως μικρή ομάδα, στον εμπρησμό του θεάτρου Σκάλα. Κατηγορήθηκε η FAI και όλο το αναρχικό κίνημα ως εγκληματικό. Πολλοί κατά την περίοδο αυτή , υπό την πίεση της αστικής προπαγάνδας εγκατέλειψαν το κίνημα. Οι εσωτερικές διενέξεις κατά την δεκαετία του '80, αλλά και η γενικότερη απογοήτευση των εργατικών στρωμάτων, οδήγησαν στην σημερινή αδιαφορία.

Ποιοί στόχοι έχουν διαφοροποιηθεί σε σχέση με την CNT του '36-'39 ή του '78;

Κανένας. Η CNT υπερασπίζεται τις θέσεις των εργατών μέσω της αυτοοργάνωσης και των αναρχικών συνδικάτων. Στόχος είναι η επαναστατική ανατροπή, με τα μέσα και τις μεθόδους της κάθε εποχής. Δεν είναι σε θέση ν' αντιπαρατεθεί αυτή την στιγμή άμεσα με το κράτος, αναγνωρίζει οτι υπάρχουν σοβαρές δυσκολίες, όμως πάντα κατα νού υπάρχει η κοινωνική αυτή ανατροπή.

Ποιά είναι η στάση της απέναντι στα αυτονομιστικά κινήματα της χώρας των βάσκων και της Καταλωνίας;

Το ζήτημα είναι πολύπλοκο. Τα κινήματα αυτά είναι αστικά (burgueses) και διαταξικά (interclasistas) και σε περίπτωση που επιτύχουν, θα οδηγήσουν σε νέες καταπιεστικές δομές. Η CNT αντιπροτείνει τον φεντεραλισμό, την αυτοοργάνωση και την κοινωνική επανάσταση. Αναγνωρίζει την γλωσική και πολιτιστική ποικιλότητα της κάθε περιοχής και αρνούμενη κάθε εθνικισμό, αντιτίθεται σε κάθε γλωσσική και πολιτιστική καταπίεση, καταδικάζοντας την σκληρή εφαρμογή της κατα το εγγύς παρελθόν.

Ευκαιριακά συνεργάζεται με αυτονομιστές, μόνον σε δράση κατά της καταστολής και θέματα συνδικάτων.

Ποιές δυνατότητες συνεργασίας θεωρεί δυνατές, με ποιές δυνάμεις και με ποιό τρόπο;

Συνεργασία μπορεί να υπάρχει με οργανώσεις βάσης, αντιιεραρχικές και μή γραφειοκρατικές. Σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, έχει τύχει να δράσει παράλληλα ακόμη και με την UGT επί παραδείγματι, για συγκεκριμένα όμως ζητήματα, διότι τα συνδικάτα αυτά, προσπαθούν να ακυρώσουν τους εργατικούς αγώνες, συναλλασόμενα με τις εξουσιαστικές δομές. Δεν συνεργάζεται επίσης με μαρξιστικού προσανατολισμού ομάδες, ιεραρχικής διαρθρώσεως.

Τί αντιτείνει στις μομφές περί γραφειοκρατικής διαρθρώσεως του αναρχοσυνδικαλισμού;

Η CNT είναι αναρχικό εργατικό συνδικάτο. Όποιος έχει πολιτικό ή θρησκευτικό αξίωμα δεν μπορεί να συνεργάζεται με αυτήν. Οι μομφές αυτές ακούγονται κατά καιρούς και στην Ισπανία και έχουν αφετηρία, τα προβλήματα που ανακύπτουν κατά την προσπάθεια οργανώσεως σε ευρύτερο επίπεδο. Προσπαθούμε να το αντιμετωπίσουμε, με τις γενικές αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, τους ανακλητούς αντιπροσώπους... (Στο σημείο αυτό συζητήσαμε εκτενώς τα ζητήματα αυτά, όμως η παράθεση τους θα ήταν μακροσκελέστατη).

Ποια είναι τα σημεία τριβής και ποια τα σημεία επαφής με την CGT;

Είναι ενδοοικογενειακή διένεξη. Κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '90 δεν υπήρχε καμμία επαφή. Είχαν ως σκοπό τους την εξαφάνιση της CNT. Η πρακτική τους βρίσκεται μακριά απο τον αναρχοσυνδικαλισμό. Δέχθηκαν τις παροχές του κράτους, έμμισθες θέσεις, την συμμετοχή σε εκλογές, την ανάδειξη τους σε επιτροπές (comité) οι οποίες αποτελούν όργανα της εργοδοσίας, ή ακόμη και την διεξαγωγή σεμιναρίων επιδοτούμενων από το κράτος. Η CNT απορρίπτει αυτήν την τακτική ως καιροσκοπική, υποστηρίζοντας πάντα τα εργοστασιακά συμβούλια.

Ποιά είναι τα τρέχοντα ζητήματα που απασχολούν την CNT;

Σημαντικά τρέχοντα ζητήματα είναι:

Η απεργία στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Cadiz και της Σεβίλλης των εργατών, ιδιωτικών και δημοσίων εταιρειών και οι συγκρούσεις με την αστυνομία, ο πόλεμος στο Ιράκ, κατά του οποίου έχουν διοργανωθεί πορείες και απεργίες, η απεργία στην Sevilla Tomares, στην εταιρεία Ferovial η οποία κατέληξε σε επίτευξη των στόχων της, μετα από αγώνες τριών μηνών και με ουσιαστική συμμέτοχή μόνον της CNT, η εναντίωση στις μεθοδεύσεις της πολυεθνικής Minit Spain στην Μαγιόρκα την Βαλένσια και την Μαδρίτη, καθώς και μια σειρά άλλων ζητημάτων εργασιακών και κοινωνικών σε όλην την Ισπανία.

Διοργανώθηκαν εκδηλώσεις για την απελευθέρωση των συλληφθέντων του Ιουνίου του 2003 στην Θεσσαλονίκη και εξακολουθεί η προσπάθεια για την απομάκρυνση της θρησκείας από την εκπαίδευση.

Δημήτρης Χαριτάτος

Βιοκαλλιεργητές ενάντια στην εμπορευματοποίηση

Εναλλακτική απάντηση, όχι μόνο στην εξάπλωση της καλλιέργειας των μεταλλαγμένων προϊόντων και στους κινδύνους, που υποθάλπει η συμβατική γεωργία με την εντατική χρήση λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων, αλλά ακόμη και στον τρόπο διακίνησης και εμπορίας των γεωργικών προϊόντων επιχειρούν να δώσουν οι βιοκαλλιεργητές της βόρειας Ελλάδας.
Αποστασιοποιημένοι έτσι κι αλλιώς από την εντατικοποίηση της παραγωγής, όπως αυτή εφαρμόζεται στη συμβατική γεωργία, οι βιοκαλλιεργητές προχώρησαν ένα βήμα παραπέρα και πέτυχαν να λειτουργήσουν εναλλακτικό δίκτυο άμεσης διανομής των προϊόντων τους στους πολίτες, ενάντια σε κάθε λογική εμπορευματοποίησης.
Τα 39 μέλη της Ένωσης Αγροτών Βιοκαλλιεργητών Βόρειας Ελλάδας οργάνωσαν τρεις υπαίθριες αγορές σε διαφορετικές περιοχές της Θεσσαλονίκης, στις οποίες οι ίδιοι προωθούν τα προϊόντα που παράγουν απευθείας στους πολίτες.
Οι εν λόγω αγορές οργανώθηκαν στα πρότυπα των γνωστών λαϊκών αγορών, που γίνονται σε κάθε γειτονιά, αλλά και των υπόλοιπων υπαίθριων αγορών με βιολογικά προϊόντα, που λειτουργούν σε ορισμένες περιοχές της Αθήνας και άλλων πόλεων. Διακρίνονται, ωστόσο, για μία ουσιώδη διαφορά: στις αγορές της Θεσσαλονίκης συμμετέχουν αποκλειστικά παραγωγοί βιολογικών προϊόντων, ο καθένας από τους οποίους πουλάει μόνο τα προϊόντα που ο ίδιος παράγει. Με λίγα λόγια αποκλείστηκε με κάθε τρόπο η μεταπώληση προϊόντων, ώστε να διασφαλιστεί ότι οι πολίτες θα προμηθεύονται το κάθε προϊόν απευθείας από το άτομο που το παρήγαγε. Η συγκεκριμένη επιλογή των βιοκαλλιεργητών δεν ήταν ανέξοδη, καθώς απέκλεισε κάθε ενδεχόμενο να διακινηθούν προϊόντα, που παράγονται σε περιοχές απομακρυσμένες από τη Θεσσαλονίκη.
Έτσι, η ποικιλία των ειδών, που μπορεί να βρει κανείς στις αγορές τους, περιορίζεται μόνο στα εποχιακά γεωργικά προϊόντα, τα οποία παράγονται στην ευρύτερη περιοχή της βόρειας Ελλάδας, σε αντίθεση με τις συμβατικές λαϊκές αγορές και τα σούπερ μάρκετ, που αδιαφορώντας παντελώς για τη διάκριση των εποχών, παρέχουν καθόλη τη διάρκεια του χρόνου οποιοδήποτε προϊόν από κάθε μέρος του πλανήτη.
Το γεγονός αυτό ήταν επόμενο να αποθαρρύνει πολλούς πολίτες εθισμένους στον καταναλωτισμό, ακόμη κι αν ορισμένοι από αυτούς, έστω περιστασιακά, επιθυμούσαν να τρέφονται με βιολογικά προϊόντα.

Η λειτουργία των λαϊκών αγορών εξελίχθηκε αναπόφευκτα σε ζωντανό κύτταρο ενημέρωσης και προπαγάνδας για θέματα σχετικά με την οικολογία, τη βιολογική καλλιέργεια και τις επιπτώσεις της εντατικής γεωργίας.

Οικολογική κουλτούρα

Αλλά και πέραν του αποκλεισμού των μεσαζόντων, οι βιοκαλλιεργητές μαζί με τους πολίτες που τους εμπιστεύονται για τη διατροφή τους κατόρθωσαν να δημιουργήσουν στις υπαίθριες αγορές τους μια ατμόσφαιρα τελείως διαφορετική από την απρόσωπη, ομοιογενοποιημένη και τυποποιημένη διαδικασία εμπορίου των σούπερ μάρκετ. Δεν αρκέστηκαν ούτε στην τυπική σχέση που αναπτύσσει ο πελάτης με τον πωλητή των συμβατικών λαϊκών αγορών.
Προχώρησαν ακόμη και στη διοργάνωση ενημερωτικών συζητήσεων για τα βιολογικά προϊόντα, αλλά και συγκεντρώσεων γνωριμίας(!) με τους πολίτες. Έχοντας εκ των προτέρων αποδεχτεί ότι δεν επιδιώκουν το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος (με την επιλογή τους να γυρίσουν την πλάτη στην εντατική γεωργία) οι βιοκαλλιεργητές απευθύνθηκαν με ειλικρίνεια στους πελάτες τους.
Η λειτουργία των αγορών εξελίχθηκε αναπόφευκτα σε ζωντανό κύτταρο ενημέρωσης και προπαγάνδας για θέματα σχετικά με την οικολογία, τη βιολογική καλλιέργεια και τις επιπτώσεις της εντατικής γεωργίας. Αποδέκτες, εκτός από τους οικολογικά συνειδητοποιημένους πολίτες, είναι κυρίως νέοι γονείς, τους οποίους η έλλειψη εμπιστοσύνης και ο φόβος απέναντι στα προϊόντα της συμβατικής γεωργίας, ώθησε στην επιλογή των βιολογικών προϊόντων. Με τη σειρά τους οι άνθρωποι αυτοί δε διασφαλίζουν μόνο την υγιεινή διατροφή των παιδιών τους, που είναι ο πρωταρχικός τους στόχος.
Σταδιακά αναπτύσσουν οι ίδιοι οικολογική συνείδηση, την οποία κληρονομούν στα παιδιά τους. Εν τέλει, ανάμεσα στους βιοκαλλιεργητές και τους πελάτες τους αναπτύχθηκε μια σχέση εμπιστοσύνης, που είναι εμφανής από τον οποιοδήποτε επισκέπτη των τριών υπαίθριων αγορών της Θεσσαλονίκης. Έτσι οι ίδιες οι αγορές, κάθε Τετάρτη πρωί στη διασταύρωση Ανθέων και Φιλελλήνων της Περαίας, κάθε Πέμπτη πρωί στην Βενιζέλου, δίπλα στο δημαρχείο Νεάπολης, και κάθε Σάββατο πρωί στο τέρμα της Μ. Καλλίδου, στην Καλαμαριά (στρατόπεδο Κόδρα) δεν είναι τίποτα άλλο παρά ανοιχτές συνεστιάσεις μεταξύ φίλων.

Σταύρος Γιακουβής

Η Βιολογική Γεωργία ως παραγωγική και καταναλωτική φιλοσοφία

Άρθρο του Κώστα Ιγνατιάδη*

Η πιθανότητα να εισάγει κανείς υπολείμματα στον οργανισμό του τρώγοντας νωπά ή και μεταποιημένα συμβατικά αγροτικά προϊόντα και είδη διατροφής, αυτή τη στιγμή, μπορώ να πω πως δεν ξεπέρασε τα όρια του επικίνδυνου για τη Δημόσια Υγεία. Αυτό θα μπορούσε να επαληθευθεί –όσο θα μπορούσε– με αναλύσεις ανίχνευσης τέτοιων ουσιών στα συμβατικά προϊόντα και μάλιστα στα πιο «χημειοποιημένα» από αυτά (π.χ. λαχανικά θερμοκηπίου, μήλα, αχλάδια κλπ)…
Τα λιπάσματα, τα φυτοφάρμακα, οι ορμόνες, τα μηχανήματα, η ενέργεια κλπ όλα αυτά είναι απλά μέσα. Τα μέσα δεν μπορεί να τα κατηγορήσει κανείς για τίποτε.
Αν η Βιολογική Γεωργία κρίνει και επιχειρεί να μεταβάλει κάτι, αυτό είναι κυρίως οι νοσηρές όσο και αυτο-καταστροφικές φιλοσοφίες, αντιλήψεις και πρακτικές, οι οποίες έχουν κυριολεκτικά θεοποιήσει τα μέσα αυτά και φυσικά έχουν εγκαθιδρύσει ισχυρούς μηχανισμούς εξάρτησης. Τέτοιοι μηχανισμοί «νομιμοποιούν», εξωθούν, εγκλωβίζουν, αν θέλετε, τον παραγωγό να συμπεριφέρεται όπως συμπεριφέρεται σήμερα. Από τη σκοπιά αυτή, ο καλλιεργητής, που ακόμη και συνειδητά «ραντίζει σήμερα και πουλάει αύριο», είναι τελικά λιγότερο υπεύθυνος από οποιονδήποτε άλλο της μεγάλης σειράς των μακροπρόθεσμα συνυπεύθυνων που προηγείται. Ποιοι είναι αυτοί; Οι δάσκαλοι της Γεωπονικής Επιστήμης, καταρχήν, οι αγροπολιτικοί, τα ερευνητικά κέντρα και εργαστήρια, τα επιμελητήρια, οι σύλλογοι των γεωτεχνικών, οι διάφορες Επιστημονικές Εταιρίες, τέλος οι ίδιοι οι γεωπόνοι, οι τεχνολόγοι κλπ. Στην ίδια σειρά των συνυπεύθυνων, ο αγρότης είναι ο τελευταίος συν-υπεύθυνος. Επομένως, τα γνωστά περί «απουσίας ορθολογικής χρήσης των αγροχημικών», που όλοι οι παραπάνω «μεγάλοι» του φορτώνουν, ενώ οι ίδιοι νίπτουν τα χέρια τους, μάλλον στο να κουκουλώσουν τον ωχαδερφισμό τους αποσκοπούν.
Οι «συμβατικοί», λοιπόν, που συνειδητά ή ασυνείδητα ταυτίζουν το φαινόμενο της Βιολογικής Γεωργίας με το θέμα των υπολειμμάτων στα αγροτικά προϊόντα ή κακόπιστοι είναι ή αρέσκονται στο στρουθοκαμηλισμό. Το ίδιο ισχύει και με πολλούς κοντόθωρους «βιολογικούς», που σχίζουν τα ιμάτιά τους για να πείσουν πως τα προϊόντα της Βιολογικής Γεωργίας είναι «καθαρότερα», νοστιμότερα, υγιεινότερα κλπ.
Και βέβαια το τελευταίο είναι αυτονόητο, πλην δεν παύει να είναι παρωνυχίδα στην προβληματική που ακούει στο όνομα Χημική Εντατική Γεωργία.
Βιολογική Γεωργία είναι όλη η διαδρομή του προϊόντος και όχι το, έστω «καθαρό» από υπολείμματα, τελικό προϊόν στο τραπέζι του καταναλωτή. Αυτό σημαίνει πως εκτός από τα αγροχημικά (λιπάσματα, φυτοφάρμακα, ορμόνες), τη Βιολογική Γεωργία την απασχολούν όλα τα ανεπιθύμητα παρελκόμενα της Χημικής Εντατικής Γεωργίας, όπως: η εκποίηση των μη ανανεώσιμων πόρων, η μόλυνση του αέρα, της γης, των υδάτων, η συρρίκνωση της πανίδας και της χλωρίδας, η υγεία του παραγωγού, η υγεία του καταναλωτή, η αισθητική αλλοίωση και ρύπανση του αγροτικού χώρου κλπ.
Αυτά για να περιορισθούμε στο καθαυτό οικολογικό τίμημα της Χημικής Εντατικής Γεωργίας. Μην παραβλέπουμε την αποσυναρμολόγηση Οικο-κοινωνικών Συστημάτων (περιφερειακή αποψίλωση, οριακοποίηση κλπ)

** Ο Κώστας Ιγνατιάδης είναι γεωπόνος και ιδρυτής του φορέα πιστοποίησης βιολογικών προϊόντων «Φυσιολογική». Το κείμενο του έχει δημοσιευτεί στο περιοδικό «Βιολογική Γεωργία και αειφορική ανάπτυξη» (τεύχος 6ο)*

Ο φυσκός πλούτος του Β. Αιγαίου και της Χαλκιδικής στα χέρια ενός τυχοδιώκτη

Οι εξορυκτικές βιομηχανίες, από τη φύση τους ρυπογόνες και με περιορισμένο χρονικό ορίζοντα, οδηγούν στην περιβαλλοντική και αναπτυξιακή απαξίωση των περιοχών αυτών, οι οποίες χαρακτηρίζονται πλέον «φαιές», επιβαρημένες, γκρίζες.

Απόλυτος κυρίαρχος του Β. Αιγαίου έγινε ο διαβόητος Ρουμάνος επιχειρηματίας Vasile Frank Timis, καθώς μέσα στο τελευταίο τετράμηνο του 2003 απέκτησε τον έλεγχο τόσο των χρυσοφόρων Μεταλλείων Κασσάνδρας της ανατολικής Χαλκιδικής, όσο και των πετρελαίων της Καβάλας και του Άθω.

Το Σεπτέμβριο του 2003, η Regal Petroleum, εταιρεία του Timis με έδρα το Λονδίνο, απέκτησε το πλειοψηφικό πακέτο της Kavala Oil. Ένα μήνα αργότερα, μια άλλη εταιρεία συμφερόντων του Timis, η European Hydrocarbons Limited, αγόρασε το 75% των δικαιωμάτων έρευνας και εκμετάλλευσης του πλούσιου κοιτάσματος πετρελαίου «Άθως», μεταξύ Θάσου και Αγίου Όρους. Και το Δεκέμβριο έγινε η συμφωνία μεταβίβασης των Μεταλλείων Κασσάνδρας από την «πτωχεύσασα» TVX σε ένα «νέο επενδυτικό σχήμα», το 51% του οποίου ελέγχεται από τις εταιρείες European Goldfields και Global Mineral Resources. Και οι δύο ελέγχονται από τον Frank Timis…

Τεράστια ζητήματα δημιουργούνται από το γεγονός, ότι ένας «σκοτεινός» επιχειρηματίας, καταδικασμένος δύο φορές για εμπόριο ναρκωτικών και ύποπτος για διασυνδέσεις με το οργανωμένο έγκλημα, έγινε κύριος των σημαντικότερων πλουτοπαραγωγικών πηγών της Β. Ελλάδας, με την έγκριση του Ελληνικού Δημοσίου. Τόσο τα Μεταλλεία Κασσάνδρας, όσο και τα Πετρέλαια Καβάλας μεταβιβάστηκαν με συνοπτικές και επιεικώς ύποπτες διαδικασίες, υπό την πίεση του πολιτικού κόστους και με πρόσχημα τη διατήρηση των θέσεων εργασίας. Στην περίπτωση των Πετρελαίων Καβάλας, δεν μιλάμε καν για αγοραπωλησία: η Regal έγινε κάτοχος του συνόλου των μετοχών του βασικού μετόχου, κ. Λούτσιγκα, με αντάλλαγμα, για τον κ. Λούτσιγκα, μια θέση στο Διοικητικό Συμβούλιο και μετοχές της Regal. Το Ελληνικό Δημόσιο είναι απόν από την όλη διαδικασία ωστόσο, σύμφωνα με τον Πρόεδρο των εργαζομένων στα Πετρέλαια Καβάλας, είναι ενήμερο και σύμφωνο με τη συναλλαγή.

Είναι προφανές, ότι ο αξιότιμος κ. Timis επιδιώκει να «αναπτύξει» ολόκληρη την περιοχή, με βασικό στόχο το πλούσιο κοίτασμα πετρελαίου του Άθω. Μέχρι σήμερα, ακόμα και η έρευνα σε αυτή την περιοχή, που βρίσκεται πέραν του ορίου των 6 μιλίων των χωρικών μας υδάτων, θεωρείται «casus beli» από την Τουρκία. Ωστόσο, οι διαπραγματεύσεις για την υφαλοκρηπίδα, που γίνονται αυτή τη στιγμή στο Λονδίνο και αναμένεται να οδηγήσουν σε συμφωνία εντός του 2004, ενδέχεται να καταστήσουν δυνατή την εκμετάλλευση του κοιτάσματος. Το Ελληνικό Δημόσιο (ΕΛ.ΠΕ.) παραμένει απλός παρατηρητής των εξελίξεων, αφού διατηρεί μόνο ένα ποσοστό 25% επί του κοιτάσματος «Άθως» και μηδενική ιδιοκτησία ή δικαιώματα επί των λοιπών κοιτασμάτων πετρελαίου του Β. Αιγαίου.

Η ζώνη χερσαίων εγκαταστάσεων της Kavala Oil θα πρέπει να επεκταθεί σημαντικά, αφού η δυναμικότητα μόνο του κοιτάσματος «Άθως» υπολογίζεται σε 227 εκατομμύρια βαρέλια. Παράλληλα, εδώ και μερικά χρόνια, πετρελαϊκές εταιρείες ζητούν να εγκαταστήσουν δεξαμενές υγρών καυσίμων και να κατασκευάσουν αγκυροβόλια και νησίδες φόρτωσης για δεξαμενόπλοια μέσα στον προστατευόμενο από τη Συνθήκη Ramsar βιότοπο της Βάσοβας, στο ανατολικό άκρο του νομού Καβάλας. Τμήμα της λιμνοθάλασσας της Βάσοβας σκανδαλωδώς εξαιρείται από τις περιοχές προστασίας, για να μετατραπεί σε βιομηχανική ζώνη, όπου θα αποθηκεύονται και θα διακινούνται προς τα Βαλκάνια και τις χώρες της Ν.Α. Ευρώπης τεράστιες ποσότητες πετρελαίου, βενζίνης, μαζούτ, πίσσας, ασφάλτου και υγραερίου. Τα σχέδια αυτά έχουν συναντήσει την ισχυρή αντίδραση της τοπικής κοινωνίας της Καβάλας και, ήδη εδώ και δύο χρόνια, έχει συσταθεί Επιτροπή Αγώνα για την αποτροπή τους.

Με τα προγράμματα εκμετάλλευσης χρυσού και πετρελαίου, που βρίσκονται σε εξέλιξη στην Κεντρική και Ανατολική Μακεδονία και τη Θράκη, είναι σαφές ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σχέδιο μετατροπής των περιοχών αυτών σε ζώνες βαριάς βιομηχανίας. Και το μέλλον τους δε διαγράφεται καθόλου λαμπρό. Πολύτιμοι προστατευόμενοι βιότοποι παραδίδονται προς «ανάπτυξη» από τις εταιρείες: το Εθνικό Πάρκο της Βάσοβας, το δάσος της Μαύρης Πεύκης κοντά στο χρυσωρυχείο του Περάματος του Έβρου, η περιοχή Natura 2000 στα Μεταλλεία Κασσάνδρας.

Οι εξορυκτικές βιομηχανίες, από τη φύση τους ρυπογόνες και με περιορισμένο χρονικό ορίζοντα, οδηγούν στην περιβαλλοντική και αναπτυξιακή απαξίωση των περιοχών αυτών, οι οποίες χαρακτηρίζονται πλέον «φαιές», επιβαρημένες, γκρίζες. Για τις τοπικές κοινωνίες, ο αγώνας ενάντια στους σχεδιασμούς αυτούς είναι μονόδρομος.

Μαρία Καδόγλου

Συνάντηση Επιτροπών Αγώνα από έξι Νομούς

Εκπρόσωποι από τις Επιτροπές Αγώνα κατά των χρυσωρυχείων των Νομών Χαλκιδικής, Ροδόπης, Έβρου και Κιλκίς, από την Επιτροπή Αγώνα κατά των δεξαμενών καυσίμων στην Βάσοβα Ν. Καβάλας και από τις Οικολογικές Οργανώσεις Ροδόπης και Δράμας, συναντήθηκαν την Κυριακή 21 Μαρτίου στην Καβάλα. Στο δελτίο τύπου που εξέδωσαν τονίζεται ότι: «...συναντηθήκαμε προκειμένου να συντονίσουμε τη δράση μας ενάντια σε "επενδυτικά" προγράμματα, που σχεδιάζονται και υλοποιούνται χωρίς σεβασμό στον άνθρωπο και το περιβάλλον και χωρίς τη συναίνεση των τοπικών κοινωνιών. Συγκεκριμένα: Βρισκόμαστε αντιμέτωποι αφενός μεν με την επέλαση των σύγχρονων "χρυσοθήρων" σε ολόκληρη τη Θράκη, την Ανατολική και την Κεντρική Μακεδονία, αφετέρου με τα σχέδια μεγάλων πετρελαϊκών εταιριών να εγκαταστήσουν δεξαμενές καυσίμων στη λιμνοθάλασσα της Βάσοβας, ακρωτηριάζοντας έτσι το δυτικό κομμάτι του Εθνικού Πάρκου Αν. Μακεδονίας Θράκης.

Έχοντας απέναντί τους πανίσχυρες πολυεθνικές εταιρίες, αλλά και ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό που τις υποστηρίζει, οι τοπικές κοινωνίες από τη Χαλκιδική ως τον Έβρο βρέθηκαν στον δρόμο του αγώνα. Μετά, λοιπόν, την πρώτη μας συνάντηση στην Καβάλα, οι Επιτροπές Αγώνα όλων αυτών των περιοχών αποφασίσαμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να προχωρήσουμε σε ακόμη πιο δυναμικές κινητοποιήσεις. Ο τόπος μας δεν είναι καθόλου "φαιό πεδίο", είναι πεδίο αγώνα για το περιβάλλον, την ποιότητα ζωής και την αληθινή πρόοδο των ανθρώπων και της κοινωνίας. Ας το αντιληφθούν αυτό εγκαίρως όσοι σχεδιάζουν "επενδύσεις"... στον πυρετό του χρυσού και του πετρελαίου. Θα μας βρουν απέναντι τους...»

Μ.Κ.

Ο πόλεμος είναι δικός τους, τα θύματα δικά μας

Ο κόσμος τους μας καταστρέφει, ας κτίσουμε τον δικό μας

CNT

Στη Μαδρίτη σκοτωθήκαμε ξανά στις 11 Μαρτίου. Εμείς, εργάτες, απλός κόσμος είμαστε για μια ακόμα φορά τα θύματα, αυτήν τη φορά διαμελισμένοι και με τον χειρότερο τρόπο.

Εμείς, εργάτες, απλός κόσμος είμαστε πάντα τα θύματα κάθε είδους τρομοκρατίας, της αποκαλούμενης και της μεταμφιεσμένης. Είμαστε θύματα της επισφαλούς διαβίωσης, της ανεργίας, της φτώχειας, της ποδηγέτησης, των άστοχα αποκαλούμενων εργατικών «ατυχημάτων», είμαστε όμηροι και δεν μπορούμε να συμπαραταχθούμε με κανένα πόλεμο, με καμιά αντιπαράθεση συμφερόντων, με κανένα φανατισμό, με καμιά δύναμη. Είμαστε θύματα των αποφάσεων, των συμφερόντων και των ξένων μ' εμάς μειοψηφιών, που μας χρησιμοποιούν ως ασπίδα και ως μέσο συναλλαγής.

Στη Μαδρίτη, στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη, στο Αφγανιστάν, στη Νέα Υόρκη, στη Βιτόρια, στη Ρωσία, στην Τσετσενία μας σκοτώνουν παντού, και έχουμε σκοτωθεί για λόγους που δεν μας αφορούσαν. Οι άνθρωποι πίσω από αυτή τη συγκεκριμένη θηριωδία είναι εκτός τόπου και χρόνου, χτύπησαν τους αδύναμους, αυτούς που δεν μπορούν να διαπραγματευθούν, αυτούς που δεν έχουν καμιά δύναμη να πάρουν αποφάσεις. Έδειξαν την περιφρόνησή τους για την εργατική τάξη, για τον απλό κόσμο.

Άν είχαμε την παραμικρή ελπίδα ότι μια τέτοια κτηνωδία δε θα χρησιμοποιούνταν, τα γεγονότα την απομάκρυναν. Θέλουμε να πούμε ξεκάθαρα ότι μόνο εργαζόμενοι, απλός κόσμος, αυτοί που δεν έχουν συνοδείες και θωρακισμένα αυτοκίνητα, αυτοί που δεν αποφασίζουν για τις ζωές και το μέλλον άλλων, είναι ικανοί να θρηνήσουν για τους νεκρούς. Μπορούμε να πούμε, δυνατά και πραγματικά πονώντας, ότι εμείς είμαστε με τα θύματα και τις οικογένειές τους, γιατί αυτοί είμαστε. Μια αγκαλιά, όχι λέξεις, από καρδιάς, σε όλους τους άμεσα παθόντες.

Ο κόσμος τους μας καταστρέφει, ας χτίσουμε το δικό μας.

CNT: Εθνική Συνομοσπονδία Εργατών (Ισπανία)

Πόλεμος χωρίς τόπο, χρόνο και κανόνες

Ή θα αναλάβουμε την ευθύνη της παρουσίας μας στο προσκήνιο της Ιστορίας, ή θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αναλάβουμε την ευθύνη της απουσίας μας, γνωρίζοντας ήδη πως όσο η τελευταία θα παρατείνεται, τόσο πιο ανελέητη θα γίνεται η σύγκρουση.

φάκελος / 11 Μάρτη

Η φονική τραγωδία της 11ης Μάρτη στην Μαδρίτη ξαναβάζει τον πόλεμο στο κέντρο του κόσμου και ακόμη πιο έντονα στο κέντρο της Ευρώπης. Ο πόλεμος και οι συνέπειές του δεν είναι μακριά, είναι κοντά, είναι δίπλα μας. Και όχι συμβολικά, αλλά πραγματικά. Ο πόλεμος στον Κόλπο, ο πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία, η επίθεση στους δίδυμους πύργους, ο πόλεμος στο Αφγανιστάν, η επίθεση στο Μπαλί, ο δεύτερος πόλεμος στο Ιράκ, η έκρηξη του Παλαιστινιακού και η

Δεν μπορούμε να παριστάνουμε τους ουδέτερους ανάμεσα στην πολεμική μηχανή των Αμερικάνων και τον ισλαμικό φονταμενταλισμό. Δεν μας αφήνουν περιθώριο ουδετερότητας ούτε οι νεκροί στο Ιράκ, ούτε οι νεκροί στη Μαδρίτη.

επίθεση στην Κωνσταντινούπολη μαζί με τα τελευταία γεγονότα της Μαδρίτης συνθέτουν την ωμή πραγματικότητα των 15 τελευταίων χρόνων. Ζούμε σε συνθήκες πολέμου, που δεν έχουν ούτε τόπο, ούτε χρόνο, ούτε κανόνες. Όσοι ακόμη ψάχνουν για κανόνες, δεν ξέρουν τι τους γίνεται. Η Δυτική συμμαχία του πολέμου και ο Ισλαμικός φονταμενταλισμός χτυπάνε όπου μπορούν, όταν μπορούν και με ό,τι μέσα διαθέτουν. Τα τελευταία δικαιολογούν αυτό που ονομάζεται «ασύμμετρος πόλεμος», αλλά αποκρύπτουν την απόλυτη ασυμμετρία στα υπόλοιπα. Αλλά ακόμη και δω η ειρωνεία είναι πως μιλάνε για ασύμμετρο πόλεμο αυτοί που έχουν υπεροπλία στρατιωτική και οικονομική, αποδεκατίζοντας εν ριπή οφθαλμού και εκ του ασφαλούς πολλαπλάσιες ανθρώπινες ζωές, βάζοντας σε καραντίνα όσους καταφέρνουν να επιζήσουν.

Στο κείμενο αυτό θέλω να σταθώ σε δύο σημεία. Το ένα είναι το αντιπολεμικό κίνημα και το άλλο ο ισλαμικός φονταμενταλισμός.

Όταν εκατομμύρια διαδηλωτές φώναζαν κατά του πολέμου και πολύ πριν αρχίσει ο πόλεμος, οι ερμηνείες που δόθηκαν γέννησαν πολλές ελπίδες για την αποτροπή του. Καμιά απ' αυτές όμως δεν έπαιρνε υπ' όψιν της πως το αντιπολεμικό κίνημα ουσιαστικά πριμοδοτήθηκε από το προϋπάρχον αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα και μάλιστα κάνοντας έκπτωση στα ήδη προβληματικά αιτήματά του, ξεπέφτοντας σε ένα φιλειρηνικό κίνημα, που στα τελευταία του λίγο πριν από τον πόλεμο είχε γίνει στιλ. Όταν οι Αμερικάνοι διαδηλωτές σήκωναν τα πλακάτ (nothing without us) ξεχνούσαν πως αυτό δεν αρκούσε μόνο ως απάντηση στον πόλεμο, αλλά έπρεπε να «κατέβει» σ' όλους τους θεσμούς του συστήματος που δημιουργεί συνθήκες πολέμου. Πολλοί ακόμα παραλλήλισαν και μάλιστα πλειοδοτικά το κίνημα του 2000 με αυτό του '68 ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Μόνο που οι Άραβες δεν είναι Βιετκόνγκ.

Όχι ως προς την επένδυση (θρησκευτική – κομμουνιστική), αλλά ως προς το ότι οι πρώτοι εξάγουν τις συνθήκες πολέμου που εισάγει η Δύση στην περιοχή τους ομοιοτρόπως. Στο κάτω-κάτω το '68 και οι πιο μετριοπαθείς Αμερικάνοι ειρηνιστές εννοούσαν αυτό που έλεγαν, σχίζοντας τα δελτία κατάταξης και λιποτακτώντας από τον στρατό. Κάτω από το βάρος αυτών των αδυναμιών η ατολμία γέμισε το αντιπολεμικό κίνημα με αδιέξοδα. Και ό,τι δεν τόλμησε τότε, τώρα το εισπράττει από την ανάποδη. Δεν τ
ματήσει τον πόλεμο άμεσα και τ
στόχους ανεφοδιασμού και εξόρ
λεμικών επιχειρήσεων με συνέπε
κόσμου να περιφέρεται στους δρ
ντας τον πόλεμο. Πολλοί μετρο
όγκους διαδηλωτών κάνοντας πο
τους απασχολούσε που δεν δόθηκ
ματική μάχη στα μετόπισθεν της
μικής μηχανής. Γι' αυτό όταν ο π
δεν βρήκε στους δρόμους παρά
ρισσότερους από ελάχιστους. Τε
χάσουμε ότι σχεδόν όλες οι από
κής διάθεσης κατά του πολέμου
νονταν μετά απομονώνονταν και
βοκάρονταν και σε ορισμένες π
τοπροβοκάρονταν.

Το κενό αυτού του αδιεξόδου ήρ
ψει το δίκτυο Αλ Κάιντα, θάβοντ
λεξία μέσα στα συντρίμμια της Μα
πολεμική διαμαρτυρία. Αμέσως μ
στην Ισπανία καταβαραθρώνεται
δέσμευση οι σοσιαλιστές να αποσ
τεύματα. Στην Πολωνία ο Υπουργ
δηλώνει δημόσια ότι τον εξαπάτ
νική κυβέρνηση. Στην Ιταλία και
Ευρώπη μαζί με τον πανικό άνοιξ
ση για τη συμμετοχή τους στον π
ος είπε ότι η Αλ Κάιντα υπολείπε
και στρατηγικής των αντιπάλων τη
τη σκοπιά το χτύπημα στη Μαδ
μόνο τυφλό δεν ήταν.

Δεν μπορούμε όμως να κλείσου
το μάτι στον ισλαμικό φονταμεντ
σμό όπως το έκανε παλιότερα ο
στερός αντιαμερικανισμός με τον
ϊνί ή σήμερα μια αισχρή μειοψηφί
κών που επικαλείται τη Μαδρίτη
«Τζιχάντ, Τζιχάντ σε ολόκληρη τ
με όμως τα πράγματα με το όνομ
τα-πρώτα υπάρχει ένας διαρκής
βικού κόσμου ότι υπήρξαν πάντο
Δύσης επικαλούμενος τις Σταυρ
σιωπούν όμως επιμελώς να αναφε
πριν τις Σταυροφορίες εάν υπήρχ
που επί αιώνες βίαια εξισλάμιζε
ένα μεγάλο τμήμα της Αφρικής
κά μέχρι το Μαρόκο, ήταν αυτοί
Ισλάμ έφθασε μέσω της Οθωμα

τορίας μέχρι το κέντρο της Ευρώπης και ανατολικά μέχρι την Ινδία. Φυσικά και οι Σταυροφόροι λεηλάτησαν και κατέστρεψαν, φυσικά και η Δύση εισέβαλε πρώτα με τους Άγγλους και σήμερα με τους Αμερικάνους στα εδάφη τους.

Αλλά ούτε Χομεϊνί, ούτε το Μπάαθ, ούτε το πιο αποτρόπαιο καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας και ακόμη πιο πολύ ούτε η Τζιχάντ ούτε η Σαρία είναι δημιουργήματα της Δύσης. Γι' αυτό όσοι δαιμονοποιούν τον ισλαμικό φονταμενταλισμό βλέποντας από πίσω του συνωμοσίες και τη CIA όσο θα τον ξορκίζουν απ' την πόρτα, αυτός θα μπαίνει απ' το παράθυρο.

Γυμνοί όσο ποτέ άλλοτε δεν βλέπουν ότι ο φονταμενταλισμός αυτός με θρησκευτική επένδυση (και αυτό δεν είναι ίδιον

ολοκληρωτικός, θεοκρατικός, μισαλλόδοξος, μονομερής και καταπιεστικός μέσα στην κλειστότητά του. Ο αντιδυτισμός του έχει να κάνει και με τα δύο πρόσωπα της Δύσης. Όχι μόνο με την Δύση των πολέμων της αποικιοκρατίας και της εκμετάλλευσης, αλλά και με την Δύση των εξεγέρσεων, της κοινωνικής απελευθέρωσης, της ισότητας σε δικαιώματα και φύλα, της αυτονομίας, του χωρισμού της φύσης και της θρησκείας από τους κοινωνικούς θεσμούς. Και επ' αυτού δεν χωράει καμία αμφιβολία. Ας είναι προσεχτικοί λοιπόν όσοι μιλάνε για την ισλαμική αντίσταση. Δεν μπορούμε όμως να παριστάνουμε τους ουδέτερους ανάμεσα στην πολεμική μηχανή των Αμερικάνων και τον ισλαμικό φονταμενταλισμό. Δεν μας αφήνουν περιθώριο ουδετε-

Γρηγόρης Τ.

φάκελος / 11 Μάρτη

Καπιταλιστική βαρβαρότητα & "τρομοκρατία"

Δεν αρκεί να ερμηνεύουμε τον κόσμο όπως έκαναν οι φιλόσοφοι, αλλά πρέπει να τον αλλάξουμε ήταν η συλλογιστική του Μαρξ, στην αντιπαράθεση του με την κλασική φιλοσοφία. Αυτή, όμως, από μόνη της είναι μια λειψή αντίληψη, γιατί ναι μεν η "καθαρή" φιλοσοφία έχει μια σχέση με τη μελέτη του πραγματικού κόσμου ίδια με εκείνη του αυνανισμού με το σεξουαλικό έρωτα, όπως και πάλι έλεγε ο Μαρξ, και γι' αυτό δεν είναι ικανή να φέρει κανένα παιδί στον κόσμο, από την άλλη όμως ισχύει και ότι για να αλλάξουμε τον κόσμο και μάλιστα επαναστατικά, ριζοσπαστικά, θα πρέπει να τον έχουμε κατανοήσει-ερμηνεύσει. Και αυτή η ερμηνεία του κόσμου για να είναι αληθινή θα πρέπει να συγκρούεται με την κυρίαρχη ιδεολογία(παραχάραξη της πραγματικότητας), να υπερβαίνει τη στρεβλή συνείδηση, που ο ίδιος ο κυρίαρχος κόσμος γεννά και αναπαράγει.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν σύντομα και συνεπώς σχηματικά να κατανοήσουμε το φαινόμενο της "τρομοκρατίας" -τα εισαγωγικά έχουν το νόημα

1. της μη ταύτισης κατ' εξοχήν επαναστατικών πράξεων με τρομοκρατικές ενέργειες **2.** Το γεγονός ότι οι πράξεις των εξαθλιωμένων που αποκαλούνται "τρομοκρατικές" κάθε άλλο παρά στοχεύουν στην επικράτηση ή την κυριαρχία τους μέσω αυτών των πράξεων, κάτι που εμπεριέχεται νοηματικά στην έννοια της τρομοκρατίας.

Αν λοιπόν ξεφύγουμε από τη δογματική αντίληψη ότι κάθε "τρομοκρατική" ενέργεια είναι προβοκατόρικη, δίχως αυτό να σημαίνει ότι αποκλείουμε να υπάρχουν και τέτοιες, και δεχτούμε ότι μπορεί να έχουμε και "τρομοκρατικές" ενέργειες, που αποτελούν μορφές αντίστασης, ή έστω εκδίκησης, τότε είμαστε υποχρεωμένοι για "να ερμηνεύσουμε" το φαινόμενο να αναζητήσουμε τις αιτίες που το γέννησαν.

Επιγραμματικά λοιπόν ποιες είναι αυτές οι αιτίες όσον αφορά στις ενέργειες τέτοιου τύπου, που προέρχονται από τον κόσμο του μουσουλμανικού φονταμενταλισμού, ο οποίος και έχει αναχθεί στην κύρια "τρομοκρατική" δύναμη:

1. Η αθλιότητα του, απόρροια της εκμετάλλευσης και συχνά της άμεσης κατοχής των εδαφών του από τις ιμπεριαλιστικές χώρες, η οποία αποτελεί θεμελιακό παράγοντα της ευημερίας των αναπτυγμένων χωρών και ενός σημαντικού τμήματος του πληθυσμού τους.

Οι πράξεις των εξαθλιωμένων που αποκαλούνται "τρομοκρατικές", κάθε άλλο παρά στοχεύουν στην επικράτηση ή την κυριαρχία τους μέσω αυτών των πράξεων... Με την βία που τους γαλουχήσανε, γιατί απορούν που τώρα στρέφονται εναντίον τους.

2. Η έλλειψη άλλης γνήσιας επαναστατικής διεξόδου, αλλά και η απογοήτευση από τις γηγενείς αστικές τάξης και η συνεπαγόμενη προσφυγή στον Αλλάχ σαν μόνη διέξοδο στην απελπισία.

3. Η διαπαιδαγώγηση του από τον "Δυτικό πολιτισμό" με τη βία, η οποία όταν πια στρέφεται εναντίον του με τη μορφή της βίας στη βία καταγγέλλεται ως απαράδεκτη, ενώ μέχρι τότε ήταν απόλυτα θεμιτή, πόσο μάλλον που συχνά πρόκειται, όπως στην περίπτωση του Μπιν Λάντεν, για παιδί του Φρανγκεστάιν που μετατράπηκε σε πατροκτόνο.

4. Η κυριαρχία στις αναπτυγμένες χώρες του χριστιανισμού και η ταύτιση του από τους υπόλοιπους λαούς με τη συνολική κυρίαρχη εξουσία, κάτι που δεν είναι εξωπραγματικό όσον αφορά τα "Πατριαρχεία" των διάφορων εκδοχών του χριστιανισμού, δηλαδή τις επίσημες εκκλησίες τους.

5. Η διαιώνιση "εκκρεμοτήτων", όπως του Παλαιστινιακού, αλλά και η δημιουργία άλλων παρόμοιων όπως στο Αφγανιστάν, ή το Ιράκ που απομυθοποιούν την όποια αντικειμενικότητα της "Διεθνούς έννομής τάξης", η οποία έχει μετατραπεί και ξεδιάντροπα εμφανίζεται ως τέτοια, σε νέα Αυτοκρατορία.

Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι. Όταν ζουν στην εξαθλίωση παρέα με την πείνα και το θάνατο, όταν τα ανήλικα παιδιά τους φτιάχνουν μπάλες για τα παιδιά των "πολιτισμένων χωρών" όπως συμβαίνει στο Πακιστάν, κάτω από συνθήκες συχνά χειρότερες από τις συνθήκες της εργατικής τάξης της Αγγλίας όπως τις περιέγραφε ο Ένγκελς, στο ομώνυμο έργο του στα μέσα του δέκατου ένατου αιώνα, όταν βομβαρδίζουν μαζικά τις πόλεις και τα χωριά τους, λες και ραντίζουν τις ελιές για να σκοτώσουν το δάκο- που και αυτό τώρα πια θεωρείται αντιοικολογικό για τους "πολιτισμένους" και τείνει να εκλείψει- , όταν κλέβουν τον πλούτο που βγάζει η γη τους, ή το υπέδαφος τους, και το προϊόν του μόχθου τους, τότε πώς απαιτείς εκείνοι που ποτέ δεν σεβάστηκες τη ζωή και το μόχθο τους να σεβαστούν τη δική σου ζωή;

Όταν στηρίζεις αναφανδόν το Ισραήλ, όταν κατέχεις με στρατεύματα το Αφγανιστάν και το Ιράκ και απειλείς να καταλάβεις και άλλες χώρες, όταν, γλώσσα λανθάνουσα, διακηρύσσεις από το τέμενος της Νέας Υόρκης ότι ξεκινάς "νέα σταυροφορία κατά των τρομοκρατών", τότε πώς έχεις την απαίτηση οι άλλοι οι αλλόθρησκοι να μην το εκλάβουν αυτό σαν κήρυξη πολέμου κατά του δικού τους πολιτισμού;

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, μάλλον παράλογη και ανορθολογική θα ήταν η μη ύπαρξη αντίστασης των καταφρονεμένων και όχι η ύπαρξη της, η οποία αν μη τι άλλο δείχνει ότι δεν κατέπεσαν στην μορφή των κατοικίδιων ζώων, που έχουν απαρνηθεί τη φύση τους και υποτάσσονται άβουλα στα κελεύσματα των αφεντικών τους. Και είναι ακόμη αναμενόμενο να αντιστέκονται με βίαιες μορφές και να απαντούν όπως οι Γάλλοι επαναστάτες στους αριστοκράτες: με τη βία μας γαλουχήσατε, οπότε λοιπόν τώρα μην απορείτε που στρέφεται εναντίον σας.

Και επειδή συχνά αυτές οι μορφές αντίστασης παίρνουν τον χαρακτήρα καμικάζι, θα πρέπει επίσης να "ερμηνευτεί" ότι αυτή η μορφή που φτάνει μέχρι τη θυσία της ίδιας της ζωής του "τρομοκράτη", σηματοδοτεί για τον ίδιο μια κατάσταση πλήρους απόγνωσης η οποία τον οδηγεί να αναζητήσει τη σωτηρία του πέρα από τον κόσμο τούτο. Αλλά και σε αυτήν την περίπτωση δεν μπορεί ο "πολιτισμένος" κόσμος από τη μια να θαυμάζει το δικό μας Μεσολόγγι και από την άλλη να λοιδορεί τις σύγχρονες μορφές του.

Εγκώμιο στην τρομοκρατία θα κραυγάσουν ίσως οι "πολιτισμένοι". Όχι τους απαντώ. Εγκώμιο στην ανθρωπιά, που η σύγχρονη βαρβαρότητα έχει κατακρεουργήσει και γι' αυτό επιβάλλεται να καταγγελθεί και να ανατραπεί. Για να μην λυθεί το δίλημμα: χειραφέτηση ή βαρβαρότητα, υπέρ της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, κύριας και πρωτογενούς υπεύθυνης για τη δευτερογενή και δευτερεύουσα "τρομοκρατία".

Γιώργος Ρούσης

Νατοϊκή ομπρέλα, επακόλουθο της 11ης Σεπτέμβρη

Η συζήτηση γύρω από την εμπλοκή του ΝΑΤΟ στην περιφρούρηση της Ολυμπιάδας

Σχεδόν αμέσως μετά τις εκλογές πληροφορούμαστε σχετικά με το αίτημα της Ελλάδας προς το ΝΑΤΟ για παροχή πρόσθετης στρατιωτικής προστασίας κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων. Την ευθύνη αναλαμβάνει η κυβέρνηση της Ν.Δ., με τη συμφωνία ωστόσο του ΠΑ.ΣΟ.Κ, το οποίο φέρεται να έχει προετοιμάσει αυτό το ενδεχόμενο. Ως αφορμή για αυτή την κίνηση προβάλλεται η πρόσφατη βομβιστική επίθεση στην Ισπανία και η αύξηση της πιθανότητας χτυπήματος ευρωπαϊκών στόχων από ισλαμιστικές οργανώσεις. Το κατά πόσο συνετέλεσαν στην απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης τα τρομακτικά γεγονότα της Μαδρίτης και κατά πόσο οι αμερικανικές πιέσεις δεν είναι σαφές. Ανεξάρτητα πάντως από αυτό, το αίτημα της νατοϊκής βοήθειας εντάσσεται στον κύκλο των εξελίξεων που συντελούνται σε όλο τον κόσμο από τη 11η Σεπτέμβρη, μετά από την οποία νομιμοποιούνται σαν αναγκαίες επιλογές που άλλοτε θα φαίνονταν αδιανόητες.

Υπάρχουν δυο λογιών επιχειρηματολογίες με τις οποίες ασκήθηκε κριτική, κυρίως από την αριστερά, στην επιλογή της ελληνικής κυβέρνησης. Η πρώτη παρουσιάζει το πρόβλημα σαν ένα ζήτημα στρατηγικής τεχνικής. Η κλήση του ΝΑΤΟ ως υπερασπιστή του ελληνικού εδάφους μπορεί σύμφωνα με αυτήν την άποψη να προκαλέσει, αντί να αποτρέψει, μια βίαιη ισλαμιστική ενέργεια, αφού φέρνει σε μια χώρα που ως τώρα δεν έμοιαζε να κινδυνεύει καθόλου τον στρατό του υπ' αριθμόν ένα εχθρό του αραβικού κόσμου. Η δυνατότητα μάλιστα αυτής της στρατιωτικής δύναμης να αντιμετωπίσει μια πιθανή απειλή είναι αισθητά περιορισμένη δεδομένου του αιφνιδιαστικού και αντισυμβατικού χαρακτήρα που έχουν κατά κανόνα οι ενέργειες της Αλ Κάιντα ή των άλλων συναφών οργανώσεων. Μπορεί, αναρωτιούνται πολλοί, η ασπίδα αεροπορικής προστασίας να εμποδίσει, όχι έναν τακτικό στρατό, αλλά έναν επίδοξο καταστροφέα που μπορεί να πετύχει το στόχο του με μια ατομική ενέργεια;

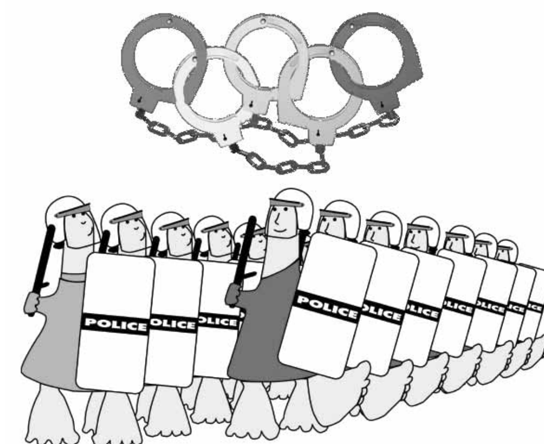
Το δεύτερο επιχείρημα είναι περισσότερο πολιτικό, αλλά και πολύ πιο συνηθισμένο. Την άμυνα εναντίον κάθε εξωτερικής απειλής θα πρέπει να αναλαμβάνει ο ελληνικός στρατός, που οφείλει να είναι άρτια προετοιμασμένος, και κάθε ανάμιξη ξένου παράγοντα συνιστά προσβολή της εθνικής κυριαρχία και ανεξαρτησίας. Η διαμαρτυρία για το καθεστώς των βάσεων, τη συνεργασία των αμερικανικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών με τις ελληνικές επεκτείνεται σε διαμαρτυρία για την παραχώρηση από την ίδια την Ελλάδα των κυριαρχικών της δικαιωμάτων, έστω και για σύντομο χρονικό διάστημα. Η αδυναμία της πατριωτικής αυτής ρητορείας να επιτύχει κάτι παραπάνω από τη συναισθηματική ταύτιση ενός μέρους των Ελλήνων μαζί της μέσα από έναν λαϊκιστικό αντιαμερικανισμό, συνίσταται στο ότι πολλοί λίγοι από εκείνους που ακούν με ευχαρίστηση τα τηλεοπτικά λογύδρια της κ. Κανέλη και των υπολοίπων δεν θα τολμούσε πρακτικά να πει όχι στη νατοϊκή βοήθεια.

Για τον ίδιο ακριβώς λόγο που τα εκατομμύρια των διαμαρτυρόμενων για την επίθεση στο ΙΡΑΚ επέλεξε την εκλογική υποστήριξη των πολιτικών δυνάμεων που δεν είχαν την παραμικρή αντίδραση απέναντι στην αμερικανική πολιτική. Τα συνθήματα όπως: «φονιάδες των λαών, αμερικάνοι» ήταν πάντοτε το άλλοθι των μικροαστών που απολαμβάνουν τη συμμαχία με τις Η.Π.Α και την ησυχία που αυτή προς το παρόν συνεπάγεται και έχουν ταυτόχρονα τη συνείδησή τους ικανοποιημένη, γιατί τάχα αυτοί δεν είναι εγκληματίες όπως οι αμερικανοί. Δεν είναι έτσι τυχαίο ότι τα δεξιά επιχειρήματα υπέρ και τα αριστερά κατά της νατοϊκής παρέμβασης συγκλίνουν στο ότι και από τις δυο πλευρές το γεγονός κρίνεται ως δυσάρεστο, από τους μεν ως αναγκαίο και από τους άλλους ως περιττό για την Ελλάδα. Το εθνικο-πατριωτικό επιχείρημα, αγαπημένο της αριστεράς για δεκαετίες και μέχρι και σήμερα, είναι το ίδιο που συγκρότησε τους ιδεολογικούς όρους της εκπληκτικής κοινωνικής συναίνεσης με την οποία οι Έλληνες δεν αφήνουν καμιά πολιτική, κοινωνική, ταξική ή άλλη διαφορά να σπιλώσει την εικόνα της ιερής τους ενότητας σε ένα σώμα και μία ψυχή, υπέρ ή κατά των «ξένων δυνάμεων». Από αυτήν την άποψη πιο έξυπνο από τις φλυαρίες των πολιτικών είναι το κυνικό επιχείρημα του Μίλλερ, όταν σε τηλεοπτική εκπομπή ρωτήθηκε σχετικά: «Μην ξεχνάτε», είπε, «εσείς είστε που θέλατε να διοργανώσετε την Ολυμπιάδα».

Σ.Γ.

Η κλήση του ΝΑΤΟ ως υπερασπιστή του ελληνικού εδάφους μπορεί να προκαλέσει, αντί να αποτρέψει, μια βίαιη ισλαμιστική ενέργεια

φάκελος / 11 Μάρτη

Ανθρώπινα δικαιώματα

Ισότητα και καταστολή

Το να γράψει κανείς άποψη σε ένα μικρό σημείωμα 4-5 σελίδων για τις τρεις έννοιες, που περιγράφει ο τίτλος του κειμένου αυτού, δεν είναι πολύ απλό ζήτημα, ιδιαίτερα όταν θέλει να αποφύγει τις υπεραπλουστεύσεις. Θα επιχειρήσω να δώσω το περίγραμμα, πάνω στο οποίο αναπτύσσω τις σκέψεις μου, ξεκινώντας από μια γενική διαπίστωση: Αν δε δούμε τα γεγονότα της εποχής μας καθώς και τις προσωπικές μας εμπειρίες μέσα σε μεγάλες χρονικά περιόδους της ανθρώπινης πορείας, είμαστε περίπου τυφλοί! Χωρίς την παραπάνω οπτική δε θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε σωστά ούτε τη συνειδητή προσπάθεια των ανθρώπων να καθορίσουν την μοίρα τους -δηλαδή την ανθρώπινη ιστορία- ούτε τη σχέση αυτής της προσπάθειας με τη φύση και τους νόμους της, αλλά δε θα καταλάβουμε και κάτι που όλο και περισσότερο αναδεικνύεται στην εποχή μας: την ανάγκη του ανθρώπινου είδους για συμφιλίωση με την ίδια του τη φύση και τη φύση ως περιβάλλον του γενικότερα. Ανάγκη που όλο και περισσότερο θα εντείνεται, όσο θα εντείνονται τα αδιέξοδα του σημερινού πολιτισμικού μοντέλου, που παράγει το παγκόσμιο καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα και οδηγεί την ανθρωπότητα στην κοινωνική φρίκη και στο θάνατο.

Περί δικαίου αίσθημα και κοινωνία

Το περί δικαίου αίσθημα φαίνεται να υπάρχει στον άνθρωπο ως βασικό στοιχείο της συμπεριφοράς του από την απαρχή του ανθρώπινου είδους και συνδέεται πάντα με μια λανθάνουσα ή φανερή αντίληψη περί «ανταπόδοσης».

Δηλαδή, στο προσωπικό επίπεδο, με το να λέει κάποιος ότι «αδικείται» εννοεί ότι δεν του ανταποδίδει το ανθρώπινο περιβάλλον του ή κάποιο μέρος του περιβάλλοντός του κάτι, το οποίο έπρεπε να του δώσει είτε λόγω απλώς της φυσικής του ύπαρξης ως μέλος ενός κοινωνικού συνόλου, είτε λόγω της προσφοράς του σε αυτό το κοινωνικό περιβάλλον.

Κατά συνέπεια, η έννοια «δικαιούμαι» και «δικαίωμα» σε κάθε περίπτωση αναφέρεται σε μικρότερο ή μεγαλύτερο κοινωνικό σύνολο, προϋποθέτει δηλαδή την ύπαρξη ανθρώπινης κοινωνίας ή κοινωνικής ομάδας και η απαίτηση παρουσιάζεται απέναντι σε μια λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένη, μικρότερη ή μεγαλύτερη κοινωνία ανθρώπων.

Ο τρόπος ,όμως, που είναι οργανωμένη μια μικρότερη ή μεγαλύτερη ανθρώπινη κοινωνία μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, δείχνει σε ποιο σημείο έχουν ισορροπήσει και οι ατομικές αντιλήψεις-βουλήσεις περί «ανταπόδοσης» των μελών της κοινωνίας αυτής, σε συνδυασμό με τις επιμέρους δυνατότητες ή αδυναμίες τους να αλλάξουν τα δεδομένα.

Άρα, ο τρόπος οργάνωσης μιας κοινωνίας είναι καθρέφτης μιας κυριαρχίας αντιλήψεων για τα δικαιώματα των μελών της, μιας ιδεολογικής κυριαρχίας, σε συνδυασμό πάντα με ένα γενικότερο σύστημα ισχύος, που αφορά στην πρακτική έκφραση και διατήρησή της κάθε φορά ισορροπίας από τους κυριάρχους. Αυτό ισχύει και αντίστροφα. Δηλαδή, όταν ο τρόπος οργάνωσης μιας κοινωνίας παύει να ανταποκρίνεται στους συσχετισμούς αντιλήψεων ισχύος, που διαμορφώνονται στο εσωτερικό της, τότε η κοινωνία αλλάζει μέσα από αναπόφευκτες συγκρούσεις.

Έτσι, η απαίτηση ανθρώπινων δικαιωμάτων, το εύρος και η ποιοτητά της ορίζει αντίστοιχα πεδία κοινωνικών συγκρούσεων.Από αυτή την άποψη, η ανθρώπινη πορεία είναι μια διαρκής σύγκρουση συνεχώς μεταβαλλόμενων, από τις αντικειμενικές συνθήκες, συσχετισμών ισχύος για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε όλα τα επίπεδα.

Δίκαιο - δικαιοσύνη - ισότητα - καταστολή

Με την ανάπτυξη των ταξικών κοινωνιών, η παραπάνω αλήθεια φάνηκε πιο καθαρά.Το περιεχόμενο και η μορφή του «δικαίου» προσδιορίζεται από τις παραγωγικές σχέσεις της κοινωνίας και είναι η αντανάκλαση των οικονομικών συνθηκών της.

Η αστική έννοια του «δικαίου» είναι το σύνολο κανόνων συμπεριφοράς, που το κράτος εξουσιαστικά επιτάσσει, καθώς και η νομική έκφανση της εκμετάλλευσης, αδικίας και βαρβαρότητας από την εκάστοτε πολιτική εξουσία για τη διασφάλιση και περιφρούρηση της κυριαρχίας της εθνικής και υπερεθνικής ελίτ.

Το «δίκαιο» είναι αξεχώριστο από την ταξική εκμεταλλευτική δομή της κοινωνίας κατακυρώνοντάς την και νομιμοποιώντας την.

Ένα αφηρημένο ιδανικό δικαιοσύνης διαπερνά τα μυαλά και τα βιβλία όλων των ανθρώπων, το πνεύμα των οποίων είναι ευγενές και δυνατό, ενώ το αίμα τους είναι αδύναμο. Διαπερνά, επίσης, όλες τις φιλοσοφίες και θρησκείες, αλλά ο κόσμος των πραγματικών δεδομένων της ιστορίας γνωρίζει μόνο την επιτυχία, η οποία επιβάλλει το δίκαιο του ισχυρότερου ως δίκαιο όλων των ανθρώπων. Αν η πολιτική είναι ένας πόλεμος με άλλα μέσα, τότε το «δικαίωμα επί του δικαίου» είναι η λεία της νικηφόρας παράταξης. Οι νόμοι είναι αποτέλεσμα συγκεκριμένων ιδεολογικών συσχετισμών και γενικότερα συσχετισμών ισχύος.

Και η δικαιοσύνη ως αποτέλεσμα αυτού του ιστορικού μηχανισμού έχει συγκεκριμένο εύρος κάθε φορά, το οποίο καθορίζεται από την ταξική της αποστολή περιορίζοντάς την (τη δικαιοσύνη) σε μια τυπική ισότητα δίχως να αγγίζει την κοινωνική ανισότητα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση των εργαζομένων από το κεφάλαιο και στην ιδιωτική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής. Άρα, η απαίτηση της όποιας «ανταπόδοσης» σήμερα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, δηλαδή η απαίτηση δικαιωμάτων ατομικών και συλλογικών προσκρούει στα όρια, που καθορίζονται από την ανάγκη του ίδιου του αστικού κράτους, αλλά και του διεθνούς ιμπεριαλισμού να αναπαράγει, να προστατεύει και να διευρύνει τον εαυτό του, δηλαδή την ισχύ του.

Στην σημερινή ιστορική φάση, βλέπουμε μια εντεινόμενη επίθεση των μηχανισμών του συστήματος ενάντια σε κατακτήσεις- δικαιώματα των κοινωνικά αδυνάτων σε όλα τα επίπεδα της ανθρώπινης ζωής (πολιτικό, οικονομικό, κοινωνικό, πολιτιστικό, οικολογικό κλπ).

Η έκφραση αυτού του εντεινόμενου ταξικού πολέμου ενάντια στους αδυνάτους στο παγκόσμιο επίπεδο είναι ο ιμπεριαλισμός, που σήμερα έχει φθάσει να προωθεί απροσχημάτιστα την άμεση και βαθιά υποδούλωση ολόκληρου του πλανήτη με τραγικότερα θύματα τα πιο αδύναμα κράτη, έθνη και λαούς στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας και να προκαλεί την μη αντιστρεπτή καταστροφή του παγκόσμιου φυσικού περιβάλλοντος. Το μακρύ χέρι της ιμπεριαλιστικής «δικαιοσύνης» στα υποταγμένα αστικά κράτη όπως αυτό της χώρας μας.

Θα μπορούσε να παρακολουθήσει κάποιος έστω μόνο μια εβδομάδα τη δίκη για τη 17Ν, ώστε, χωρίς ποτέ να έχει διαβάσει ιστορία, να αντιληφθεί την τραγική αθλιότητα της αστικής δικαιοσύνης και των εκπροσώπων της, όπως του εισαγγελέα Λάμπρου και της παρέας του, οι οποίοι στην προσπάθειά τους να ικανοποιήσουν την ντόπια αστική εξουσία, αλλά κυρίως τα υπερατλαντικά αφεντικά τους, προκαλούσαν γέλια μέχρι δακρύων ή οργή με τα προφανή ψεύδη τους, τους ψευδομάρτυρες και τις αστείες κατασκευές για τους περισσότερους.

Κατασκευές που προφανώς στόχευαν σε βαριές καταδίκες «για παραδειγματισμό» της κοινωνίας και ένταξη της εξουσιαστικής απειλής.

Η Magna Charta του Ιωάννη του Ακτήμονα στην Αγγλία του 1215 και κάποιοι δικαστές εκείνης της εποχής θα προστάτευαν ίσως καλύτερα τα δικαιώματά μας ως κατηγορουμένων παρά αυτά τα άθλια ανθρωπάκια-υπηρέτες του ψεύδους της ιμπεριαλιστικής και ντόπιας αστικής εξουσίας στην Ελλάδα του 2002-2003.

Ανθρωπάκια, τα οποία παραβίασαν ευθέως και τους πιο στοιχειώδεις κώδικες της αστικής δικαιοσύνης, της δικιάς τους δικαιοσύνης.

Και να φανταστεί κανείς ότι έπεται και η συνέχεια της εξόντωσης στις φυλακές που κατασκευάζουν στη Λάρισα, όπως και η συνέχεια της εξωφρενικής αυθαιρεσίας και του «κοινωνικού παραδειγματισμού» με την επόμενη πολιτική δίκη. Με βάση τις λογικές τους, η καταστολή του συστήματος σε περιπτώσεις ακραίας αμφισβήτησής του θα πρέπει να τρομάζει πραγματικά τον κόσμο άσχετα με τα πραγματικά ποινικά δεδομένα.Τα εγκλήματα των καπιταλιστών στους χώρους εργασίας και το φυσικό περιβάλλον με τους χιλιάδες νεκρούς, δεν τους απασχολεί!

Ούτε βέβαια οι εκατοντάδες πνιγμένοι από τα σαπιοκάραβα των εφοπλιστών. Αντίθετα, ακολουθεί η επιβράβευση για τα τόσα εγκλήματα από κεφάλαιο-εφοπλιστές- βιομηχάνους: καμία δίωξη-παραγραφές εγκλημάτων-φοροαπαλλαγή από τα κλεμμένα-διευκόλυνση λεηλασίας σ' ότι απέμεινε από το δημόσιο πλούτο κλπ.

Οι έμποροι ναρκωτικών-νονοί διάφορων μαφιών, συμμορίες, γκάγκστερς κλπ δεν τους απασχολούν, διότι η δράση τους δε σκοπεύει στην προσβολή της δομής της συνολικής κοινωνίας και στην κριτική του συστήματος. Έτσι εξηγείται ο διαχωρισμός των ποινών και των συνθηκών κράτησης σε σχέση με τους πολιτικούς «αδικηματίες».

Στα πλαίσια του ολοκληρωτισμού και εκφασισμού made in USA, που σαρώνει όλες τις δημοκρατικές κοινωνίες και τις αντικαθιστά με τις νέες επιταγές αμερικάνικων προδιαγραφών, με το μεταμοντέρνο δίκαιο, δε χρειάζεται να είσαι ένοχος για να καταδικαστείς, ούτε χρειάζονται αποδείξεις. Αυτό που μετράει είναι το φρόνημα.

Οποιοδήποτε έγκλημα και αν έχεις διαπράξει ελευθερώνεσαι, εφόσον συνεργάζεσαι με την εξουσία και υιοθετείς τα ψεύδη του κατηγορητηρίου.

Αν δε συνεργάζεσαι, καταδικάζεσαι βαριά λόγω του φρονήματός σου. Διαχωρισμός, λοιπόν, των ποινών και από τους αδικηματίες του οργανωμένου εγκλήματος και από τους συνεργαζόμενους πολιτικούς «αδικηματίες». Όπως ο υποφαινόμενος ο οποίος καταδικάστηκε από μια δίκη- θέατρο- παρωδία-μοντέρνο στρατοδικείο- δίκη, την οποία χλευάζει ολόκληρος ο ελληνικός λαός- και ο οποίος για 5 χρόνια απαλλοτρίωνε μηχανάκια και αυτοκίνητα για τη 17Ν και αποδεδειγμένα αποχώρησε το 1991, πρέπει να καταδικαστεί χωρίς απολύτως κανένα στοιχείο (για εμπλοκή) σε ενέργειες της οργάνωσης, σε 4 φορές ισόβια και 25 χρόνια, ως επιβράβευση για τη στάση του στο δικαστήριο, όπως του μήνυσαν. Ακόμη χειρότερα, βέβαια, για τους άλλους, τουλάχιστον πέντε, κατηγορούμενους, που δεν είχαν καμία σχέση, αλλά συσχετίστηκαν για να υπάρξουν, αρκετοί, βαριά καταδικασμένοι.

Η ταξική τους βούληση για καταστολή της αμφισβήτησης και εκφοβισμό της κοινωνίας ορίζει την καταγέλαστη δικαιοσύνη τους και όχι το αντίστροφο. Από την άλλη πλευρά, σε κάθε περίπτωση για τα ανθρώπινα δικαιώματα εκφράζει (η ίδια αυτή ταξική βούληση) την τάση των κοινωνιών για κοινωνική ισότητα- αμοιβαιότητα- αλληλεγγύη.

Ισότητα η οποία θα επιτρέπει στις διάφορες κοινωνικές ομάδες και άτομα να ζουν σύμφωνα με τις ορθολογικά νοημένες ανάγκες τους έχοντας όμως εξασφαλίσει επάρκεια υλικών και πνευματικών αγαθών.

Ο όποιος αγώνας για ανθρώπινα δικαιώματα είναι από τη φύση του αγώνας ενάντια στους δεδομένους συσχετισμούς ισχύος μιας άδικης κοινωνίας και, σε κάποιο σημείο της ανάπτυξής του, πάντα προκαλεί την κατασταλτική απάντηση των εξουσιαστικών ελίτ σε εθνικό και υπερεθνικό επίπεδο. Αυτή είναι η αντικειμενική δυναμική αυτού του αγώνα.

Τα παραπάνω με οδηγούν σε δύο βασικές σκέψεις κινηματικής κατεύθυνσης, ιδιαίτερα τώρα που φαίνεται συνεχώς να εντείνονται ταχύτατα οι επιθέσεις και στη χώρα μας, αλλά και παγκόσμια, ενάντια στα ατομικά και συλλογικά δικαιώματα, ενάντια στις ατομικές και συλλογικές ελευθερίες που έχουν κατακτήσει οι κοινωνίες:

1. Οι αγώνες για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις ελευθερίες σε όλα τα επίπεδα, πρέπει να είναι πολύμορφοι και κατ' εξοχήν μετωπικοί.

Είναι αναγκαίες οι συμμαχίες μεταξύ οποιωνδήποτε συμφωνούν στην προώθηση συγκεκριμένων θέσεων, χωρίς καμία πολιτική αγκύλωση ή σέχτα.

2. Το πρώτο πεδίο μάχης για την προστασία και διεύρυνση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών είναι το πεδίο της κοινωνικής ιδεολογίας και εδώ αυτή η μάχη επιτρέπει ευρύτατα μέτωπα, ακόμα και με τις ουμανιστικές πλευρές των θρησκειών.

Πρέπει να αντιληφθούμε ότι η μάχη για τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι μια μάχη για έναν άλλο πολιτισμό, ουσιαστικά ανθρώπινο απέναντι στο καταστροφικό για το ανθρώπινο είδος, αδιέξοδο του σημερινού πολιτισμού της βαρβαρότητας και του καπιταλιστικού κέρδους.

Στο τέλος τέλος για ένα θα πρέπει να είμαστε βέβαιοι:

Η ανθρώπινη ιστορία θα συνεχίσει την κίνησή της με κινητήρα την τάση των ανθρώπων και των κοινωνικών ομάδων, που αδικούνται, για κοινωνική ισότητα- αμοιβαιότητα- αλληλεγγύη απέναντι στην αδικία και τη βαρβαρότητα, την τάση για ζωή απέναντι στον θάνατο.

Φίλοι και σύντροφοι, η ιστορία θα συνεχίσει την κίνησή της, έστω και αν κάποιοι που πόθησαν και συνεχίζουν ακόμα να ποθούν αυτό το ανθρώπινο όραμα, απλώς θα παρατηρούν και θα στέλνουν την ψυχή τους στους κοινωνικούς αγώνες μέσα από τα κάγκελα της φυλακής.

Φυλακή της φυλακής Κορυδαλλού

Με αγάπη και συντροφικότητα
Βασίλης Τζωρτζάτος
Πολιτικός κρατούμενος

Η τραυματισμένη «γενιά του πολέμου»

Ημερολόγιο από το Βελιγράδι

Η μυρωδιά του καπνού στο Βελιγράδι (Λευκή Πόλη στα ελληνικά) δεν μοιάζει με την τσίκνα στα ταβερνεία του Μπιτ Παζάρ ή των Εξαρχείων. Θυμίζει καμένα λάστιχα, αλλά η οσμή είναι πολύ πιο έντονη, ειδικά όταν ο καπνός αναδύεται από ένα τέμενος που είναι τυλιγμένο στις φλόγες. Το τζαμί Μπαϊρακλί κτίστηκε το 1585 επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και ήταν το τελευταίο οικοδόμημα που κληροδότησε εκείνη η εποχή για τις σύγχρονες γενιές των Βελιγραδιωτών.

Δεν ήταν κέντρο ραδιουργιών για τη χάραξη μιας Μεγάλης Αλβανίας, δεν αποτελούσε τόπο συνάθροισης ακραίων εξτρεμιστικών ή φονταμενταλιστικών στοιχείων και σίγουρα δεν ήταν έδρα των αποκαλούμενων τρομοκρατών. Για τους περισσότερους Σέρβους, ωστόσο, οι βιαιότητες στο Κοσσυφοπέδιο συνδέθηκαν με την ισλαμική, όπως οι ίδιοι την αποκαλούν, τρομοκρατία. Επομένως, αρκετοί εκτιμούν, χωρίς να εξωτερικεύουν αυτή την άποψη, ότι το τέμενος και όσοι πιστοί προσέρχονταν σε αυτό έπρεπε να είναι τα εξιλαστήρια θύματα για τους νεκρούς Σέρβους στην Κόσοφσκα Μιτροβίτσα. Δεν έχει τόση σημασία το γεγονός ότι ένας χώρος θρησκευτικής λατρείας είναι παραδομένος στην πύρινη λαίλαπα, όσο η κίνηση, καθώς με αυτό τον αποτρόπαιο τρόπο αποδεικνύεται η απρόσμενη έκταση που έχει λάβει ο εθνικισμός στο Βελιγράδι.

Ενδιαφέρουσα είναι και η ταυτότητα των δραστών. Πρόκειται για 2000 μεθυσμένους χούλιγκαν, όπως τους αποκάλεσαν τα σερβικά ΜΜΕ, εκ των οποίων οι περισσότεροι δεν ξεπερνούσαν την ηλικία των 17 ετών. Οι δράστες συμπεριλαμβάνονται στην αποκαλούμενη «γενιά του πολέμου», η οποία γαλουχήθηκε με τον εθνικισμό, το φανατισμό, την μνησικακία προς το συνάνθρωπο, την άνευ όρων μάχη για οικονομική επιβίωση, την υποταγή στη διαφθορά και τη μαφία της εκκλησίας και των λαθρεμπόρων και την παθητική στάση των γονέων τους απέναντι στη συνεχιζόμενη φτώχια. Μοναδικό διέξοδο για τους νέους αυτούς, που καθημερινά δέχονταν χαστούκια και περιορισμούς, φαίνεται ότι αποτέλεσε ο φανατισμός. Σε όποιο κεντρικό δρόμο περπατούσα άκουγα από τα χείλη αγοριών και κοριτσιών τη φράση «Γιάζαμ Σρπσκι», δηλαδή «Είμαι Σέρβος». Κι όταν ρώτησα έναν 16χρονο πιτσιρικά τι γνώμη έχει για τους Αλβανούς, έριξε το αποτσίγαρο στο έδαφος και το τσαλαπάτησε με δύναμη. «Αυτή είναι η γνώμη μου», όπως μου εξήγησε. Σε έναν κεντρικό δρόμο, οι μικροπωλητές πωλούν κοντομάνικα, τα οποία έχουν σύμβολα της Σερβίας και φράσεις όπως «το Κοσσυφοπέδιο είναι σερβικό». Μαζί με αυτά, πωλούν κονκάρδες με τη σβάστικα, μάλλον επειδή είναι δημοφιλείς. Αυτό επιβεβαιώνεται με μια βόλτα στους δρόμους του Ζέμουν, όπου αρκετοί νέοι κατέφυγαν στη μόδα των σκίνχεντ. Στα λεωφορεία του κεντρικού σταθμού του Βελιγραδίου ηχούν πολεμικά εμβατήρια. Όμως, οι ομοϊδεάτες μας στη Λευκή Πόλη είναι αισιόδοξοι. Κάθε μέρα δημιουργούν κάτι νέο. Προσεταιρίζονται απεργούς εργάτες, οι οποίοι πιστεύουν στην αυτοδιαχείριση και χάρη σε αυτή την ενέργεια αποκτούν ένθερμους υποστηρικτές στην προσπάθειά τους να σβήσουν τη σαπίλα. Πολλοί νέοι, όμως, εξακολουθούν να πιστεύουν ότι μόνο η επιστροφή στα όπλα και στη βία θα αλλάξει την κατάσταση, ακριβώς επειδή μεγάλωσαν σε
αυτό το περιβάλλον. Κι η περίπτωσή τους αποδεικνύει ότι τα τραύματά τους πρέπει να επουλωθούν σύντομα μέσα από την ειρηνική επανάσταση εκ των έσω. Το σουβενίρ από το Βελιγράδι μού το έδωσε η Αλβανίδα νεαρή καθηγήτρια Σεχιντά Χάμζα Προζί. Ήταν μια επίσκεψη στο καμένο τέμενος, άλλοτε μνημείο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και νυν στίγμα της μισαλλοδοξίας που χαρακτηρίζει ένα τμήμα της σερβικής «γενιάς του πολέμου».

Δημήτρης Ουζουνίδης

Κοσσυφοπέδιο

Πέντε χρόνια εν αναμονή της τελικής αναμέτρησης

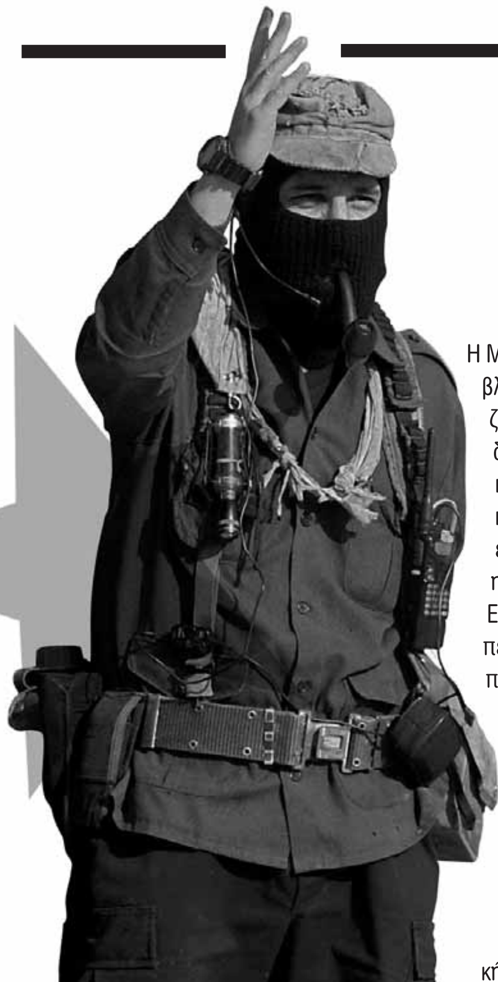

Το τελευταίο κύμα συγκρούσεων στο Κοσσυφοπέδιο απέδειξε περίτρανα την αποτυχία της πολιτικής των δυτικών και ότι ο πόλεμος του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία κάθε άλλο παρά έλυσε αυτά τα οποία υποσχέθηκε και επικαλέσθηκε για τους ανηλεείς βομβαρδισμούς πριν πέντε χρόνια ακριβώς. Η νέα εθνικιστική ανάφλεξη ήταν απλώς θέμα χρόνου να εκδηλωθεί…

Δύο διαφορετικές κοινωνίες, εγκλωβισμένες στη δίνη του εθνικισμού και χρησιμοποιούμενες καταλλήλως από τα δυτικά και δη αμερικανικά πολιτικοστρατιωτικά κέντρα. Βλέποντας την αλβανική υπόθεση ως μοχλό προώθησης των γεωπολιτικών τους σχεδίων στην περιοχή και στο πλαίσιο των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων κατά κάθε τοπικού απείθαρχου και απροσάρμοστου στις επιταγές της νέας τάξης της ενοποίησης των αγορών. Αυτό που άφησε όρθιο ο Μιλόσεβιτς, το αποτελείωσε το ΝΑΤΟ, μας έχει πεί φίλος στο Βελιγράδι και δραστηριοποιούμενος σε συνδικάτα με θιασώτες του παλιού μοντέλου της "γιουγκοσλαβικής αυτοδιαχείρισης". Αυτό που τελικά έχει καταφέρει η στρατιωτική επέμβαση της ΝΑΤΟϊκής συμμορίας ήταν η δημιουργία στο Κοσσυφοπέδιο ενός βασίλειου μαφιόζων και λαθρέμπορων, με άμεσες διασυνδέσεις με τη διεθνή μαφία και μυστικές υπηρεσίες. Ένα ακόμη υβριδιακό κρατικιστικό μόρφωμα, προς πάσα χρήση. Εκμεταλλευόμενοι την κοινωνικο-οικονομική κατάσταση του αλβανικού στοιχείου, που ανφέρεται μόνο σε εθνική αυτοδιάθεση και με τίποτε στα της πατερναλιστικής κοινωνίας του.

Πλήθος οπλαρχηγών και εξτρεμιστών από τις τάξεις του χρησιμοποιεί τον αλβανικό μεγαλοϊδεατισμό για τη νομιμοποίησή τους ως η κάστα ενός ψευδεπίγραφου πολιτικού εποικοδομήματος, με προβαλλόμενο στόχο τη διαχείριση ενός καθυστερημένου εθνικοαπελευθερωτικού οράματος, για μια παρωχημένη εθνική ολοκλήρωση σε ένα έθνος-κράτος.

Μπ. Μπίκας

Ειδοποιούν για πιθανή σύρραξη με το EZLN αν προσπαθήσουν να εκτοπίσουν τους ιθαγενείς του Σαν Ισίδωρου

Η Μ.Κ.Ο. «Τα Ξύλα του Λαού» τονίζει ότι το πρόβλημα πια δεν είναι εδαφικό αλλά στο ίδιο το ζαπατιστικό έδαφος, από όπου θέλουν να τους διώξουν. Μετά από τον εκτοπισμό των κατοίκων της κοινότητας του Σαν Ραφαέλ, ο μεξικανικός στρατός αυξάνει την πίεση του και ενάντια στην κοινότητα του Σαν Ισίδωρου, γη η οποία βρίσκεται επίσημα υπό τον έλεγχο του EZLN δηλαδή θεωρείται αυτόνομη ζαπατιστική περιοχή. Ο EZLN λοιπόν ανακοίνωσε ότι «αν η πίεση συνεχιστεί με σκοπό να τους εκτοπίσουν, θα έχουν να αντιμετωπίσουν τον ζαπατιστικό στρατό». Στο Σαν Ισίδωρο ζουν 30 οικογένειες. Στις 8 Φεβρουαρίου γιορτάστηκαν τα δύο χρόνια από την ανακήρυξή του ως αυτόνομης ζαπατιστικής κοινότητας με χορούς γλέντια. Ήρθαν και ζαπατίστας από όλη την περιοχή και σαν πρώτη κίνηση τοποθέτησαν πινακίδες, που έγραφαν «EZLN γη ζαπατιστική, απαγορεύεται η είσοδος σε κυβερνητικούς». Πινακίδα, που υπάρχει σε όλες τις ζαπατιστικές αυτόνομες κοινότητες. Αυτό δείχνει ότι ο EZLN δεν αστειεύεται και ότι θα υπερασπιστεί αυτό το οποίο είχε τονίσει και ο Μάρκος: «δεν πρόκειται να επιτρέψουμε καμιά εκτόπιση σε καμιά ζαπατιστική γη».

Το 2002 υπήρξαν δύο περιπτώσεις εκτοπισμού Ζαπατίστας, αλλά σταμάτησαν και στο τέλος ο στρατός αποχώρησε λόγω του αγωνιστικού πνεύματος των αυτοχθόνων και της μικρής παρουσίας του EZLN στα ορεινά. Επιπλέον, οι διαμαρτυρίας απλών πολιτών και η άμεση πληροφόρηση έπαιξαν ρόλο καταλυτικό.Υπήρξαν ντοκουμέντα ομοσπονδιακά ότι δεν ήταν τυχαίες αλλά σχεδιασμένες. Τελικά όμως απέτυχαν.

Στη περιοχή Μόντες Αθούλες οι ζαπατιστικές κοινότητες είναι πάνω από το μισό της γεωγραφικής τους έκτασης και οι εκτοπίσεις, που σχεδιάζονται βρίσκονται κάτω από το γενικό σχέδιο πώλησης και εκμετάλλευσης της περιοχής από πολυεθνικές με στόχο την τουριστική τους ανάπτυξη. Η εταιρία "Espacios Naturales", που εκμεταλλεύεται ξενοδοχειακές αλυσίδες, είναι γνωστό εδώ και καιρό ότι είναι μία από αυτές που κρύβονται πίσω από τις εκτοπίσεις.

Η ίδια οργανώνει «επιστημονικό τουρισμό» και έρευνες εν αγνοία των μεξικανικών αρχών με στόχο τη γενετική, τη βιοδιαφορετικότητα κ.λ.π και φοβάται τη ζαπατιστική κοινότητα, γιατί το τελευταίο ξενοδοχείο της βρίσκεται σε απόσταση μόλις 3 χιλιομέτρων από το Σαν Ισίδωρο. Με τίτλο «όχι στις εκτοπίσεις του Μάντες Αθούλες και την εφαρμογή από την ομοσπονδιακή μεξικανική κυβέρνηση της συμφωνίας του Σαν Αντρές» αριστερές οργανώσεις και τα δύο αναρχικά συνδικάτα στηρίζουν τον αγώνα των εξεγερμένων και καλούν σε εγρήγορση.

Μάριος Τουρσουνίδης

Πηγές:
Collectiu de Solidaritat amb. la Rebelio Zapatista
Oficiva Ecumenica parla paz y la justica
Periodico: vojo y negro

ΛΟΝΔΙΝΟ - ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Μαθήματα καταστολής διαδηλώσεων

Ακυρώνεται η φετινή πορεία της Πρωτομαγιάς στο Λονδίνο

Η Mayday Collective, την οποία αποτελούν άτομα από διάφορες ομάδες του Λονδίνου και συνίσταται κάθε χρόνο κυρίως για να οργανώσει την πορεία της Πρωτομαγιάς, φέτος ανακοίνωσε πως ακυρώνει το κάλεσμα στο Λονδίνο! Όπως φαίνεται, υπάρχουν διάφορα προβλήματα που συντέλεσαν στο να παρθεί αυτή η απόφαση. Το κυρίως, όμως, πρόβλημα είναι πως η μη αποτελεσματική ανανέωση των τακτικών τους, σε συνδυασμό με το οργανωμένο κατασταλτικό σχέδιο των μυστικών υπηρεσιών (M15-M16) και της London Metropolitan Police, οδήγησαν τις ομάδες που συμμετέχουν στην πορεία σε αδιέξοδο και στην απόφαση να ακυρωθεί η φετινή Πρωτομαγιά. Για όσους δε γνωρίζουν θα πρέπει να ειπωθεί πως σε κάθε Πρωτομαγιά στο Λονδίνο υπάρχουν δύο πορείες: η επίσημη πορεία των συνδικάτων και των κομμάτων (εδώ συναντά κανείς συνδικάτα που υποστηρίζουν το Εργατικό Κόμμα του Μπλερ, το SWP, διάφορους πράσινους, παπάδες κτλ) και η παράνομη πορεία των αναρχικών (η πορεία που καλούσε η Mayday Collective και παρόλο που τα ΜΜΕ τη θεωρούν καθαρά αναρχική πορεία συμμετέχουν εκτός απ' τους αναρχικούς και διάφοροι ακτιβιστές, από Earth First έως Reclaim the Streets, ακροαριστεροί και κομμουνιστές). Πάντως, η Λονδρέζικη εφημερίδα Evening Standard με χαρά ανακοινώνει πως επιτέλους η Βρετανική αστυνομία εξουθένωσε μετά από χρόνια προγραμματισμένης δουλειάς τους αναρχικούς, αναγκάζοντάς τους να ακυρώσουν από τώρα τη φετινή παράνομη πορεία της Πρωτομαγιάς. (Στη Μεγάλη Βρετανία παράνομη είναι κάθε πορεία που δεν έχει δηλωθεί και εγκριθεί από τις αστυνομικές αρχές).

Η Πρωτομαγιά στο Λονδίνο είναι από τις λίγες κινητοποιήσεις, όπου εμφανίζεται μεγάλο μπλοκ αναρχικών κάθε χρόνο. Όμως τα τελευταία τρία χρόνια μπήκε στο στόχαστρο μιας απίστευτης κατασταλτικής μεθόδευσης: ● Παρακολουθήσεις ατόμων που ξεκινούσαν εντατικά δυο μήνες πριν την πρωτομαγιά ● Συλλήψεις για αστείους λόγους (π.χ. κόλλημα αυτοκόλλητων σε τοίχους!) λίγες μέρες πριν και κράτηση έως και την ημέρα της πορείας ● Συνεχή δημοσιεύματα στον τύπο, που καλούν τους κατοίκους του Λονδίνου, είτε να μείνουν σπίτια τους, είτε να κατέβουν με τη νόμιμη πορεία των συνδικάτων και του SWP (αντίστοιχο του ελληνικού ΣΕΚ) ● Θεωρητικά δημοσιεύματα του τύπου: «Mayday: Η γιορτή της δυτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας»! Πρέπει επίσης να αναφέρω, πως στη Βρετανία η πρωτομαγιά δεν είναι αργία για όλους, αλλά μόνο για τις τράπεζες, δηλαδή «bank holiday»... ● Πριν από δύο χρόνια, μια-δυο βδομάδες πριν την πρωτομαγιά, οι εφημερίδες δημοσίευσαν έξι φωτογραφίες των υποτιθέμενων αναρχικών υποκινητών («anarchist ringleaders»), με τηλέφωνο επικοινωνίας σε περίπτωση που κάποιος τους αναγνωρίσει! ● Τη μέρα της Πρωτομαγιάς συλλήψεις και φωτογραφίσεις, χωρίς κανέναν απολύτως λόγο, ατόμων που περιφέρονται κοντά στην παράνομη πορεία ● Σύμφωνα με το νέο αντιτρομοκρατικό νόμο της Βρετανίας η αστυνομία έχει τη δύναμη να κυκλώσει και να ακινητοποιήσει χιλιάδες κόσμου για όση ώρα κρίνει απαραίτητο και τα τελευταία χρόνια στην Πρωτομαγιά του Λονδίνου το εφάρμοσε στην πράξη αποκλείοντας χιλιάδες για πάνω από οχτώ ώρες ● Πέρσι χρησιμοποιήθηκαν λίγο πολύ όλες οι παραπάνω τακτικές, αλλά επινοήθηκε και μια καινούρια: όποιος ήθελε μπορούσε να συνδεθεί μέσω της ιστοσελίδας του BBC με περίπου 20 κάμερες στο κεντρικό Λονδίνο που επέβλεπαν τις διαδηλώσεις(!) με τη δικαιολογία πως οι κάτοικοι του Λονδίνου θα αποφύγουν έτσι το μποτιλιάρισμα!!! Ήταν φρικιαστικό να βλέπεις την κάμερα να ζουμάρει σε πρόσωπα και να καταγράφει κινήσεις ατόμων μέσα στο πλήθος. Και πάντα με τη στήριξη της London Metropolitan Police, που προσπαθεί να αποδείξει πως παρακολουθεί τον κόσμο για το δικό του καλό.

Φέτος έχει ήδη αρχίσει η προπαγάνδα ενάντια στην Πρωτομαγιά του Λονδίνου από τώρα με άρθρο της Evening Standard: «Η αστυνομία εξουθενώνει τους αναρχικούς της Πρωτομαγιάς». «Η Mayday Collective έχει συμμετάσχει σε διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα από το 1999, όταν αντικαπιταλιστές έκαναν πλιάτσικο σε διάφορα σημεία της πόλης και προξένησαν καταστροφές που ξεπερνούσαν τα δυο εκατομμύρια λίρες. Η ειρηνική, εγκεκριμένη από την αστυνομία πορεία της Πρωτομαγιάς από το Clerkenwell έως τη Trafalgar Square θα γίνει όπως συνήθως. Μια εκπρόσωπος της Central Metropolitan Police δήλωσε: "Συνεχίζουμε τις παρακολουθήσεις για να ανακαλύψουμε τί σχέδια ετοιμάζονται από διάφορους σχετικά με την τραπεζική αργία της Πρωτομαγιάς. Δε συζητάμε συγκεκριμένα θέματα συλλογής πληροφοριών"».

Το άρθρο της Λονδρέζικης φυλλάδας κλείνει με το κλασικό χαφιεδίστικο άρθρο, που φωτογραφίζει αρκετές συλλογικότητες του Λονδίνου. Έχουμε φτάσει σε σημείο, που σε συνδυασμό με την έξαρση εξακριβώσεων και συλλήψεων μουσουλμάνων στο Λονδίνο και την τρομοκράτηση του Βρετανικού λαού από την κυβέρνηση Μπλερ και τα ΜΜΕ, το καθεστώς του ολοκληρωτικού κοινοβουλευτικού καπιταλισμού ισχύει πια και στην πράξη στη Μεγάλη Βρετανία.

Δ. Πατμανίδης

Πηγές στο διαδίκτυο:

http://www.ourmayday.org.uk/
η σελίδα της Mayday Collective

http://www.thisislondon.co.uk/news/londonnews/articles/9829985
το σχετικό άρθρο της Evening Standard

1η Μάη Δουβλίνο: Εβδομάδα άμεσων δράσεων ενάντια στα αφεντικά της Ε.Ε.

Συντονιστική ιστοσελίδα:

www.dublinmayday.org

email επικοινωνίας με άλλες συλλογικότητες κοντά σε σας θα υπάρχουν στην ιστοσελίδα

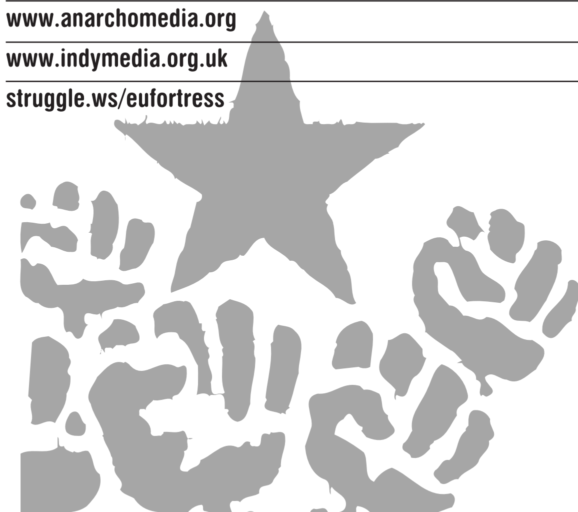
Για επιπλέον ενημέρωση:

www.indymedia.ie

www.anarchomedia.org

www.indymedia.org.uk

struggle.ws/eufortress

Οι ηγέτες της Ε.Ε. θα συναντηθούν στο Δουβλίνο στη 1 Μαΐου, τη διεθνή μέρα των εργατών, για να γιορτάσουν την ένταξη των δέκα νέων μελών-κρατών. Οι μεθοδεύσεις και οι αποφάσεις για το δικό μας μέλλον έχουν ήδη παρθεί από γραφειοκράτες σε υποσυνόδους διασκορπισμένες σε Ιρλανδία και Βρυξέλλες. Φοβούμενοι τις μεγάλες αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις ενάντια στις εξάμηνες συνόδους τους, κατέφυγαν στο να έχουν μικρότερες συναντήσεις σε συνδυασμό με πλουσιοπάροχα συμπόσια. Προσπαθούν να απομονώσουν τη δυσαρέσκεια διοργανώνοντας πολιτιστικές εκδηλώσεις – στρατολογώντας διασημότητες και ποπ συγκροτήματα για να αποσπάσουν θεαματικά την προσοχή του κόσμου, ώστε αυτοί να υπογράψουν ανενόχλητοι στη 1 του Μάη την επέκταση της ΕΕ. Έχει ειπωθεί πως αυτή θα είναι μια «Μέρα Καλωσορίσματος» με το European Trade Fair να διαφημίζει την ποικιλομορφία και την κουλτούρα των νέων μελών -κρατών. Στην πραγματικότητα, συντελείται η επέκταση της Ευρώπης Φρούριο, που επιβάλλει τον ολοκληρωτικό έλεγχο και την περαιτέρω εκμετάλλευση του φθηνού εργατικού δυναμικού και των πηγών ορυκτού πλούτου της νέας διευρυμένης ΕΕ. Στην Ιρλανδία η ΕΕ χαιρετίστηκε ως κομιστής ευημερίας, που θα βοηθήσει τη χώρα να ελευθερωθεί από τον προαποικιοκρατικό αποκλεισμό. Ογκώδεις δαπάνες για οικονομική υποδομή χρησιμοποιήθηκαν, για να προσελκύσουν πολυεθνικές επενδύσεις τελευταίας τεχνολογίας και να φέρουν θέσεις εργασίας. Τώρα, όμως, η φούσκα έσκασε και ο Κέλτικος Τίγρης δε γρυλίζει άλλο πια. Με τον πληθυσμό να αντιμετωπίζει ανεργία, περικοπές κοινωνικής πρόνοιας, τη στεγαστική κρίση και έναν υπερδιογκωμένο πληθωρισμό, η κοινωνική αναταραχή παραφυλά κάτω από την επιφάνεια.

Ως αναρχικοί και αντικαπιταλιστές είμαστε ενάντια στο κράτος γιατί είναι απλώς ένας μηχανισμός για να ασκεί εξουσία πάνω στο λαό, είτε είναι ελεγχόμενος από καπιταλιστές είτε από σοσιαλιστές. Η ΕΕ επιδιώκει μια ενσωμάτωση των κρατών, ώστε να πετύχει ακόμα μεγαλύτερο έλεγχο των κινήσεων μας.

Η επέκταση των εξωτερικών συνόρων που περιπολούνται από την ενοποιημένη συνοριακή αστυνομία, για να κρατάει τους «ανεπιθύμητους» - πρόσφυγες και μετανάστες- έξω από αυτό το φρούριο σημαίνει την αύξηση του φόρου αίματος των απελπισμένων ανθρώπων που προσπαθούν να εισέλθουν στην Ευρώπη παράνομα. Ένας νέος ενοποιημένος ευρωπαϊκός στρατός πάει χέρι-χέρι με τις ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες των εμπνευστών του και θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε παραπάνω πολέμους και περισσότερες εξουσιαστικές διαμάχες για τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους της γης.

Η ΕΕ σημαίνει τη χρήση καινούριων τεχνολογιών, όπως τον Πληροφοριακό Σύστημα Σένγκεν (SIS) για να παρακολουθεί, να ελέγχει και να προλαμβάνει κάθε αντίσταση σε αυτήν.

Για τους καπιταλιστές η ΕΕ είναι ένας παράγοντας νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, που επεκτείνει τις αγορές της και χαμηλώνει το κόστος εργασίας δημιουργώντας ανταγωνισμό μεταξύ εργατών στη Δύση και την Ανατολή, μεταξύ «νόμιμων» και «παράνομων».

Η αντίσταση αυτή την Πρωτομαγιά είναι υψίστης σημασίας. Δεν ψαρώνουμε με τις δημαγωγικές τακτικές και τις ευτελείς ποπ συναυλίες τους. Στεκόμαστε στο πλευρό των καταπιεσμένων που δεν έχουν πατρίδα, όλων όσων έχουν πολεμήσει και συνεχίζουν να πολεμούν με κάθε μέσο ενάντια στην εγκληματικότητα της εξουσίας.

Η τέχνη δρόμου και η τέχνη του κώλου

Ας μη ξεχνάμε πως καλύτερο θέατρο δρόμου από τη ζωντανή διαδήλωση δεν υπάρχει. Εκεί όπου οι στάνταρ ρόλοι του προσώπου – δημιουργού και του προσώπου – θεατή εξαφανίζονται σα διαχωρισμένες καταστάσεις και τη θέση τους παίρνει το αυτεξούσιο άτομο και η αυτενέργεια.

Γνωρίζω καλά πως υπάρχουν κάποιοι ηθικολόγοι αναρχικοί, το είδος που επιμένει να διατηρεί σχέσεις με το πτώμα της προ δεκαετιών δολοφονημένης πολιτιστικής επανάστασης, περιφέρωντας τη δυσοσμία του στους δρόμους και τις βιβλιοθήκες μας. Είναι αυτοί που θα βγουν κάποια έναστρη νύχτα μαστουρωμένοι και θα γράψουν στους τοίχους το γνωστό και πολυαγαπημένο σύνθημα «PUNKS NOT DEAD", γνωρίζοντας φυσικά και οι ίδιοι πως ότι φαντάζονταν σαν ελεύθερη έκφραση και δημιουργία πρώτα μέσα τους και κατόπιν σε ολόκληρη την πολιτεία πνέει τα λοίσθια.

Οι ίδιοι πάλι θα προχωρήσουν σε αυτόνομες απόπειρες που στερούνται αντιτίμου και καταριούνται τα επαίσχυντα ΜΜΕ και την κυριαρχη αισθητική της Βίση, του Ρουβά του Μαζωνάκη και ένα σωρό άλλων (κατ' εμέ σπουδαίων) δημιουργών. Με το ευαγγέλιο του καταστασιασμού στις τσέπες τους και την καρδιά τους, τοιχοκολούν τις γνωστές μαύρες και άραχνες αφίσες με τους τύπους που πετάνε τη μολότοφ στο κεφάλι του μπάτσου. Χαζεύοντας λοιπόν κανείς τα αναρχικά έντυπα και αφίσες, τις ρεκλάμες των πολυκαταστημάτων, την αισθητική των νέων που συχνάζουν στα μπαρ της αλλοτρίωσης και τα περιοδικά λάιφ στάιλ θα καταλήξει μάλλον στο συμπέρασμα πως το πολιτιστικό προβάδισμα το έχει η διεθνοποιημένη εξουσία και οι διαφημιστές παρά όσοι ανθίστανται στην μαζική κουλτούρα ανασύροντας πεπαλαιωμένες φόρμες έκφρασης.

Οι αναρχικοί αυτοβούλως περιθωριοποιημένοι αρνούνται να καταλάβουν πως η μεταμοντέρνα εποχή μας, ροζ και γκρίζα, νεογκλάμουρ και ηλίθια, προσφέρει ένα πλήθος πλαστικών στοιχείων προς σύνθεση. Οι στήλες των ζωδίων που φιλοξενούν τα περιοδικά στις τελευταίες σελίδες, το γεγονός ότι στα ίδια τα περιοδικά έχουν καταργήσει την κλασσική συγγραφική φόρμα της αρχής και του τέλους (ανοίγεις και διαβάζεις τυχαία όποια σελίδα γουστάρεις σε οποιοδήποτε χώρο και χρόνο, από τη χέστρα ως τον οδοντίατρο) οι εικόνες των ωραίων παραδείσιων κοριτσιών είναι μερικές μόνο παραδειγματικές σκέψεις προς χρήση για τους επίδοξους εραστές της κοινωνικής επανάστασης. Και αν μπορούμε να προτείνουμε με μεγάλη άνεση την αντιγραφή των τρόπων των εν λόγω εντύπων για προπαγανδιστική χρήση, για να πούμε κάτι αλλοιώτικο εν τέλει και να εισακουστούμε από πολλούς τα πράγματα δυσκολεύουν όταν προσεγγίσουμε το ζήτημα της ρήξης με την κοινωνία του καναπέ και του θεάματος.

Πως θα καταφέρουμε να κάνουμε συνειδητή πράξη την τυπολατρική καθημερινότητα μας, το πάνω κάτω στις λεωφόρους ανάμεσα σε αγνώστους με τα κλάξον των αυτοκινητών να βουίζουν μέσα μας; Τι είναι αυτό που μπορεί να παροτρύνει κάποιον να εγκαταλείψει τη βολή και τη μιζέρια του; Ερωτημα δύσκολο μιας και η απάντηση του φιλοδοξεί να διανοίξει χώρους κοινωνικής ελευθερίας στην ασφυκτική μεγαλούπολη δια μέσου της τέχνης δρόμου.

Οι αναστολές και τα άλλοθι του καθενός, αυτά που προβάλλονται σαν απαξίωση ή αδιαφορία για τέτοιες απόπειρες είναι πάρα πολλά και μερικές φορές απροσπέλαστα. Παρ' όλα αυτά η τέχνη δρόμου σε κάθε εκδοχή της, από το θέατρο, την ελεύθερη ομαδική ζωγραφική, μέχρι τη μουσική και τους ζογκλέρ, παραμένει ένα τρομερό όπλο που συνταιριάζει τον αιφνιδιασμό, την άμεση επαφή του δρώντος προσώπου με αυτόν που τον παρακολουθεί και χτίζει τις δομές αυτές πάνω στις οποίες αργά ή γρήγορα θα πατήσει το εξεγερμένο άτομο για να συντρίψει τους κάθε λογής τυράννους.

Ας μη ξεχνάμε πως καλύτερο θέατρο δρόμου από τη ζωντανή διαδήλωση δεν υπάρχει. Εκεί όπου οι στάνταρ ρόλοι του προσώπου – δημιουργού και του προσώπου – θεατή εξαφανίζονται σα διαχωρισμένες καταστάσεις και τη θέση τους παίρνει το αυτεξούσιο άτομο και η αυτενέργεια. Ίσως εντέλει δοκιμάζοντας τους εαυτούς μας στο πεδίο της αφαίρεσης να πρέπει να περπατήσουμε τους δρόμους γυμνοί.

Βασίλης Θαλασσινός

Για τη ριζική αμφισβήτηση του θεσμού του Πανεπιστημίου

Ενώ θα περιμέναμε ένα ολόκληρο κίνημα κριτικής αμφισβήτησης του θεσμού της εκπαίδευσης, προσαράζουμε καθημερινά στα ρηχά νερά των συνήθων αποσπασματικών και συντεχνιακών συνθημάτων της αριστεράς.

Τι είναι τελικά το Πανεπιστήμιο; Τι είναι και τι θα μπορούσε να γίνει; Μάλλον, τι θα θέλαμε να γίνει. Με την τοποθέτηση αυτής της επιθυμίας στη σφαίρα του ανέφικτου και του ουτοπικού, τα κάθε είδους κόμματα, κομματίδια και παρατάξεις φαίνεται να ξεμπερδεύουν εύκολα για να ασχοληθούν με τις σοβαρότερες, μικροπολιτικές τους ανησυχίες. Το ερώτημα όμως παραμένει. Ο θεσμός του Πανεπιστημίου, ο θεσμός της εκπαίδευσης εν γένει εξακολουθεί να παραμένει ένας θεσμός στατικός, αποκρουστικός, ετερόνομος, ξένος, α-νόητος. Αντίθετος τελικά με την ίδια τη φύση του. Ως τέτοιος, είναι λογικό να δημιουργεί εχθρούς. Όλοι θυμόμαστε την καταπίεση του σχολείου και βιώνουμε την καταπίεση της εξεταστικής, όλοι όμως αρνούνται να αρθρώσουν το καταλυτικό ερώτημα: γιατί;

Ενώ, λοιπόν, θα περιμέναμε ένα ολόκληρο κίνημα κριτικής αμφισβήτησης του θεσμού της εκπαίδευσης, προσαράζουμε καθημερινά στα ρηχά νερά των συνήθων αποσπασματικών και συντεχνιακών συνθημάτων της αριστεράς -βαθιά διαποτισμένων από το κυρίαρχο φαντασιακό και γι' αυτό προβληματικών ως προς το προταγματικό του περιεχομένου τους- και όχι μόνο. Ακόμα και φωνές φύσει και θέσει αντισυστημικές φαίνεται να πέφτουν στην ίδια παγίδα. Αυτό που κυριαρχεί είναι η εμμονή στην ποσότητα και όχι στην ποιότητα, στο πόσο και όχι στο τι, ο άκρατος οικονομισμός που χαρακτηρίζει και την κοινωνία στο σύνολό της,η αποδοχή της σύνδεσης εκπαίδευσης-παραγωγής (μέχρι και για συγχώνευση Υπουργείου Παιδείας και Υπουργείου Εργασίας ακούσαμε χωρίς να κουνηθεί φύλλο), δηλαδή η καθυστερημένη αποθέωση του φορντικού οικονομικο-εκπαιδευτικού μοντέλου. Είναι η απόδειξη της αναγωγής της οικονομίας σε σημασία κεντρική -αν όχι μοναδική- στο σύγχρονο φαντασιακό. Ο οικονομικός παράγοντας τοποθετείται στο κέντρο του σύμπαντος και γύρω του περιστρέφονται όλοι και όλα τα άλλα (θέση εξίσου μαρξιστική και καπιταλιστική). Και η σύνδεση εκπαίδευσης-παραγωγής στο φαντασιακό αυτό είναι κάτι παραπάνω από αυτονόητη. Άραγε πόσο ριζοσπαστικός μπορεί να είναι ένας λόγος που ξεκινά από αυτό ή το οποιοδήποτε θέσφατο; Η απάντηση είναι ότι κάθε ριζική αμφισβήτηση του συστήματος περνά -αν δε ξεκινά- από τη διάρρηξη του κυρίαρχου νοήματός του. Διαφορετικά είναι καταδικασμένη σε μια αέναα επαναλαμβανόμενη κοινοτοπία. Άλλωστε η ιστορία επαναλαμβάνεται μονάχα ως φάρσα, όπως έλεγε και ο ίδιος ο Μαρξ. Γι' αυτό, μέσα από τις άναρθρες κραυγές (άλλες λογικές και άλλες φαιδρές) περί "μη ανωτατοποίησης των ΤΕΙ", "εισβολής των επιχειρήσεων στο Παν/μιο", "αναβάθμισης των σπουδών" και "οικονομικών επιδομάτων", ή και μακριά από αυτές, είναι ανάγκη να εφευρεθεί και μια άλλη γλώσσα, για να αρθρώσει ό,τι αυτές δεν είναι ικανές να πουν. Ο θεσμός του Πανεπιστημίου να αμφισβητηθεί συνολικά και ριζικά, να επανανοηματοδοτηθεί η ίδια η έννοια της εκπαίδευσης ή να γραφτεί το τέλος της ιστορίας. Και επειδή το τελευταίο δε μπορεί να συμβεί, τουλάχιστον έτσι, ας αρκεστούμε να πούμε για αρχή ότι τα πράγματα μπορούν να γίνουν διαφορετικά. Αυτό που απλώνεται μπροστά μας ως η αβεβαιότητα της μη ιδεολογίας, είναι το πεδίο αυτοθέσμισης της κοινωνίας της ίδιας. Το τίποτα λιγότερο από τα πάντα.

ομάδα irk / ***irkmail@yahoo.com***

Συνέντευξη με τους Chumbawanda

chumbawamba

Μια ιστορία αναρχικών καλλιτεχνών που διείσδυσαν στον χώρο της "χορευτικής" - ποπ μουσικής βιομηχανίας

Έχετε δηλώσει κάποτε: «Αν θέλετε αλληλογραφία μαζί μας, στείλτε απλώς βόμβα στη Βουλή των Κοινοτήτων». Καλείτε ακόμα το κοινό σας σε τέτοιες ενέργειες;

Boffo: Αυτό ήταν πριν πάρα πολύ καιρό. Δεν το λέμε πια. Είμαστε ένα ποπ συγκρότημα, οπότε μπορούμε να μην είμαστε απόλυτα σοβαροί για καθετί που λέμε, αλλά να αντιμετωπίζουμε τις καταστάσεις με χιούμορ. Για παράδειγμα, όταν αναφέρουμε τον Μπους να σκοτώνεται σε αεροπορικό δυστύχημα, πιστεύουμε ότι αυτό θα ήταν τέλειο! Εγώ πιστεύω ότι ναι, κάποιος θα έπρεπε να το κάνει, θα ήταν όμορφο στη γενικότερη ιδέα ότι κάποιες φορές είναι φυσιολογικό οι άνθρωποι να χρησιμοποιούν βία. Το γεγονός ότι κάποιοι άνθρωποι στην Αργεντινή αγωνίζονται ενάντια στους μπάτσους είναι σωστό, οι άνθρωποι πρέπει να χρησιμοποιούν βία κάποιες φορές.

Τι ιδεολογικές διακυμάνσεις έχετε περάσει μετά από τόσα χρόνια παρουσίας και δράσης;

Alice: Στις αρχές του '80 ξεκινήσαμε μια φανταστική δουλειά ως κολεκτίβα και κοινόβιο. Αλλά είχαμε πολύ «σταθερές» ταμπέλες, π.χ. λέγαμε ότι είμαστε αναρχικοί. Κάποιοι από εμάς έχουν πετάξει αυτή την ταμπέλα. Νομίζω όμως ότι είμαστε λιγότερο δογματικοί απ' ό,τι το '80, αλλά όχι λιγότερο ριζοσπαστικοί. Δεν ζούμε όμως με τον ίδιο τρόπο. Ο καθένας ζει στο σπίτι του. Θεωρώ ωστόσο εκπληκτική εκείνη την εμπειρία. Αλλά δεν θέλουμε να μείνουμε για πάντα στο ίδιο σημείο.

Boffo: Έχουμε συγκεντρώσει κομμάτια απ' όλες μας τις εμπειρίες των τελευταίων 20 χρόνων, όπως ο αναρχισμός, ο ειρηνισμός και η φυτοφαγία, λίγο από όλες τις ταμπέλες. Δεν απορρίψαμε τις φάσεις που περάσαμε, απλώς συγκεντρώσαμε κομμάτια απ' αυτές, συνθέτοντάς το έπειτα και αλλάζοντάς το σ' αυτό που είμαστε σήμερα.

Alice: Όταν ξεκινήσαμε, σκεφτόμασταν όλη την ώρα ότι κάτι πρέπει να κάνουμε, ανεξάρτητα από το αν θα ήταν σωστό, ή αν θα ήταν πολιτικά αποτελεσματικό. Αυτό που δεν φοβηθήκαμε ποτέ ήταν να είμαστε πολιτικά ενεργοί, κάτι που ακόμα το πιστεύουμε. Δεν είναι ότι ξαφνικά σταματήσαμε, απλά δεν χρειάζεται να είσαι ενεργός όλη την ώρα. Δεν είναι υποχρεωτικό να είσαι ενεργός στο όνομα της πολιτικοποίησης. Επίσης μάθαμε ότι δεν είναι κακό να είσαι απλώς ένα ποπ συγκρότημα, να είσαι δημιουργικός. Δεν είναι κακό να σου αρέσει απλώς το rock 'n' roll, νομίζω ότι έχει αλλάξει τον τρόπο σκέψης των ανθρώπων. Και τέλος, ότι δεν πρέπει να είμαστε πουριτανοί.

Boffo: Όταν ξεκινήσαμε με τους Crass σε μας φάνηκε ξεκάθαρα ότι είμαστε διαφορετικοί άνθρωποι, γιατί προερχόμαστε από εντελώς διαφορετική κοινότητα σε σχέση με τους περισσότερους που δούλευαν με αυτούς. Ενώ στην αρχή ενθουσιαστήκαμε με τις ιδέες τους, όταν ξεκινήσαμε να είμαστε συγκρότημα, αρχίσαμε να σκεφτόμαστε ότι δεν είναι αυτό που θέλουμε να κάνουμε. Μας ενέπνευσαν, αλλά έπειτα προχωρήσαμε και κάναμε αυτό που θέλαμε, μετά από ένα χρόνο προσπάθειάς μας να γίνουμε Crass.

Με αφορμή τη διαφήμιση για τη General Motors και τη διάθεση των χρημάτων αυτών σε ένα ταμείο για τα indymedia, πιστεύετε ότι μπορούν να διατηρηθούν οι ισορροπίες και η ιδεολογική ακεραιότητα όταν μπεις μέσα στο σύστημα;

Boffo: Ένας από τους λόγους για τους οποίους το κάναμε, ήταν η διάθεση των χρημάτων για τα indymedia. Σκεφτήκαμε ότι θα μπορούσαμε να υπερκεράσουμε το γεγονός ότι είναι μία πολυεθνική που εκμεταλλεύεται χιλιάδες κόσμου. Όπως και να' χει, είναι αστείο, γιατί το indymedia δεν είχε ποτέ να λύσει ιδεολογικά προβλήματα, όπως π.χ. να πάρει χρήματα από την GM μέσω των chumbawamba. Και έστω και αν ο κόσμος μας λέει «πουλημένους» γι' αυτό, δε μας ενοχλεί.

Alice: Πιστεύω ότι υπάρχει ένας μύθος, ότι μπορείς να ζήσεις μία πολιτικά αγνή ζωή. Αλλά αυτό μοιάζει με «γκετοποιημένη» ζωή, γιατί χωρίζεις τον εαυτό σου από τα πράγματα. Πρέπει να είσαι μέρος της δράσης και όχι μέρος του «γκετοακτιβισμού». Πρέπει όμως επίσης να γνωρίζεις ότι ζεις μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα και ότι θα σε χρησιμοποιεί για πάντα. Οπότε πρέπει να κάνεις το αντίθετο. Σκεφτήκαμε όμως ότι αν δεν κάναμε εμείς τη διαφήμιση, θα την έκανε κάποιος άλλος, ο οποίος θα έπαιρνε και τα χρήματα.

Boffo: Είναι προτιμότερο να κάνεις κάτι τέτοιο από το να λες ότι δεν υπάρχει και ότι δεν θα το αντιμετωπίσεις. Έχουμε κάνει αρκετά πράγματα τα οποία δεν μπορεί κανείς να τα αναλογιστεί με πολιτικούς ή ηθικούς όρους.

Alice: Επιπλέον δεν θέλουμε να θεωρούμαστε αγνοί. Δεν θα επιβιώναμε 20 χρόνια, αν ενδιαφερόμασταν υπερβολικά για το πώς θα κριθούμε από τον έξω κόσμο. Νομίζω όμως ότι καταφέρνουμε να διατηρούμε τις ισορροπίες.

Boffo: Εγώ νομίζω ότι κάποιοι άνθρωποι θα έλεγαν ότι δεν τις έχουμε διατηρήσει.

Σχετικά με τα επεισόδια που είχαν συμβεί στη συναυλία σας στο Electron, ποια είναι η δική σας αίσθηση; Πιστεύετε ότι ήταν αντίδραση απογοητευμένων οπαδών σας για τις ιδεολογικές σας θέσεις ή απλά μια χουλιγκάνικη αντίδραση;

Alice: Συνέβη γιατί υπογράψαμε συμβόλαιο με την EMI!

Boffo: Αν είναι να χάνουμε μέρος του κοινού μας, όπως κάτι ομάδες στην Ελλάδα που πετάνε πέτρες, τότε, ωραία, ας τους χάσουμε. Δεν με ενδιαφέρει να ανοίξω διάλογο μαζί τους. Θα ήθελα να καθίσω και να συζητήσω μαζί τους, αλλά αν ο διάλογος περιλαμβάνει τη ρίψη πραγμάτων, δε με ενδιαφέρει, γελάω μ' αυτό.

Alice: Αυτό που συνέβη σχετικά με το θέμα της EMI, είναι ότι πολλοί απ' αυτούς που αντιδρούν έτσι δεν συμμετέχουν στο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Μπορεί να συμμετέχουν στο punk rock κίνημα, αλλά αυτό είναι κάτι τελείως διαφορετικό. Εμείς υπογράψαμε με την EMI, συμμετείχαμε όμως και σε αντικαπιταλιστικές κινητοποιήσεις στο Bradford και στο Λονδίνο. Εμείς αυτό που θέλουμε είναι να βρούμε χώρο να κάνουμε τη δουλειά μας ως καλλιτέχνες, προσπαθούμε να αντανακλάσουμε την πραγματικότητα, να ανακινήσουμε ιδέες. Και, ναι, κάνουμε συμβιβασμούς.

Στην Ελλάδα υπάρχει η φήμη ότι έχετε παίξει σε συναυλία της Νεολαίας του ΠΑΣΟΚ. Ισχύει αυτή η φήμη;

Boffo: Ήταν ένα λάθος. Εάν το ξέραμε, δεν θα παίζαμε. Είναι από εκείνα τα πράγματα που κάνεις και μετά λες: «Σκατά, ήταν κακή ιδέα». Συμβαίνει όμως κάποιοι άνθρωποι να κανονίζουν τις συναυλίες χωρίς να έχουμε εμείς επικοινωνία. Αλλά αυτά συμβαίνουν, όχι πολύ συχνά όμως! Μας συνέβη μόνο 3 φορές στα 20 χρόνια.

Σήμερα πώς είναι η κατάσταση στην Αγγλία; Υπάρχει καταστολή; Ποια είναι η δική σας αίσθηση;

Alice: Εμείς είμαστε τυχεροί, γιατί έχουμε την ευκαιρία να ζούμε ως καλλιτέχνες. Οπότε αντιλαμβανόμαστε ότι έχουμε περισσότερη ελευθερία από τους περισσότερους ανθρώπους.

Boffo: Καταφέραμε να φτάσουμε στην Ελλάδα….

Alice: Και να μιλάμε τώρα μαζί σας…

Boffo: Οπότε το παράξενο θα ήταν να λέγαμε: «Ωωωω….ζούμε σε ένα πραγματικά καταπιεστικό σύστημα».

Alice: Όταν με ρωτάς αν νιώθω καταστολή, εγώ θα σου πω: «Εγώ προσπαθώ να αισθάνομαι ότι θα νικήσω!». Μαθαίνεις το παλιό πολιτικό κόλπο του να σκέφτεσαι ότι είμαστε πραγματικά πιο δυνατοί από την κυβέρνηση. Βαβ: ***Πώς αισθάνεστε για το d.i.y;***

Alice: Νομίζω ότι είναι πραγματικά σημαντικό, αλλά δεν είναι πάντα δυνατό. Νομίζω ότι το d.i.y. αφορά δημιουργικούς ανθρώπους στη μουσική σκηνή. Στη μουσική βιομηχανία στη Βρετανία, δεν υπάρχει κάτι τέτοιο πια, γιατί ο καπιταλισμός «ρούφηξε» όλη αυτή τη ριζοσπαστική δραστηριοποίηση. Αυτό που συνέβαινε εξαρτιόταν από το ανεξάρτητο δίκτυο το οποίο υπήρχε. Αλλά δεν υπάρχουν αυτά πια. Γιατί ο καπιταλισμός κατέρριψε όλη αυτή τη διαχείριση.

Φανή Τσιουμπέκου / Λάκης Χαριτέλης

Ο αναρχικός ως θεμέλιο

Στην Τίνα

Ο Μάρεϋ Μπούκτσιν στο βιβλίο του «The Spanish Anarchists - The Heroic Years» (AK Press) γράφει πως «Σε αντίθεση με το Μαρξισμό, που έχει τους ιδρυτές του, τη συγκεκριμένη και διακριτή βιβλιογραφία και την ξεκάθαρη κι ορισμένη ιδεολογία, για τις αναρχικές ιδέες δεν υπάρχει αδιαμφισβήτητο «Πιστεύω» (credo) [...]Η Αναρχία είναι το διαχρονικό, ενστικτώδες, ερωτικό κίνημα της ανθρωπότητας που επιθυμεί να ταρακουνήσει τον καταπιεστικό μηχανισμό, που δημιούργησε η ιεραρχική κοινωνία. [...] Η πολλαπλότητα των «Πιστεύω», που αναδύονται από αυτό το μεγάλο κίνημα των κοινωνικών βαθών, είναι ουσιαστικά συμπαγείς προσαρμογές σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο των διαχεόμενων θεμελιωδών λαϊκών συναισθημάτων -όχι κάποιων αεί σταθερών δογμάτων». Το αναρχικό, επαναστατικό κίνημα είναι γέννημα ενστικτώδες κι ερωτικό της κοινωνίας – του λαού. Κι η εμπειρία δείχνει ότι η μαζικότητα του κινήματος ήταν πάντα κατάληξη του παραδείγματος, που έδιναν κάθε φορά οι πρώτοι, οι αναρχικοί επαναστάτες που κινούνταν με βάση το παράδειγμα. Ήταν πρώτα και πάντα οι ίδιοι ακέραιοι, αδιάβλητοι, παθιασμένοι, ταπεινοί, με σεβασμό προς τον άνθρωπο, τον κάθε απλό, καταπιεσμένο άνθρωπο, που μπορεί να σκύβει σε κάποιο «τώρα» το κεφάλι, αλλά στο επόμενο «τώρα» θα είναι δίπλα τους στα οδοφράγματα. Ήταν μες στην παραγωγική διαδικασία – ο Ντουρούτι εργαζόταν για να ζήσει και ποτέ δεν έγινε «επαγγελματίας επαναστάτης». Ο αναρχικός επαναστάτης δεν περιφρονεί το λαό και δε ζει ως παράσιτο. Ο λαός είναι αυτός στον οποίο απευθυνόμαστε, αυτός που καθορίζει τη στάση και το ήθος μας. Όταν ο Μπακούνιν έγραφε «Πρέπει να λέμε τα πάντα στο λαό. Μόνο από την αλήθεια αντλούνται δυνάμεις για να πολεμήσουμε τους δυνάστες. Ποτέ μισές αλήθειες! Η μισή αλήθεια είναι παράλογη στη θεωρία κι ολέθρια στην πράξη. Ποτέ ψέμα! Το ευτελές δεν ταιριάζει στον επαναστάτη», όριζε ως κριτή και μέτρο της επαναστατικής μας στάσης και ταυτότητας το ανεκτίμητο: την αληθή, ειλικρινή σχέση με το λαό.

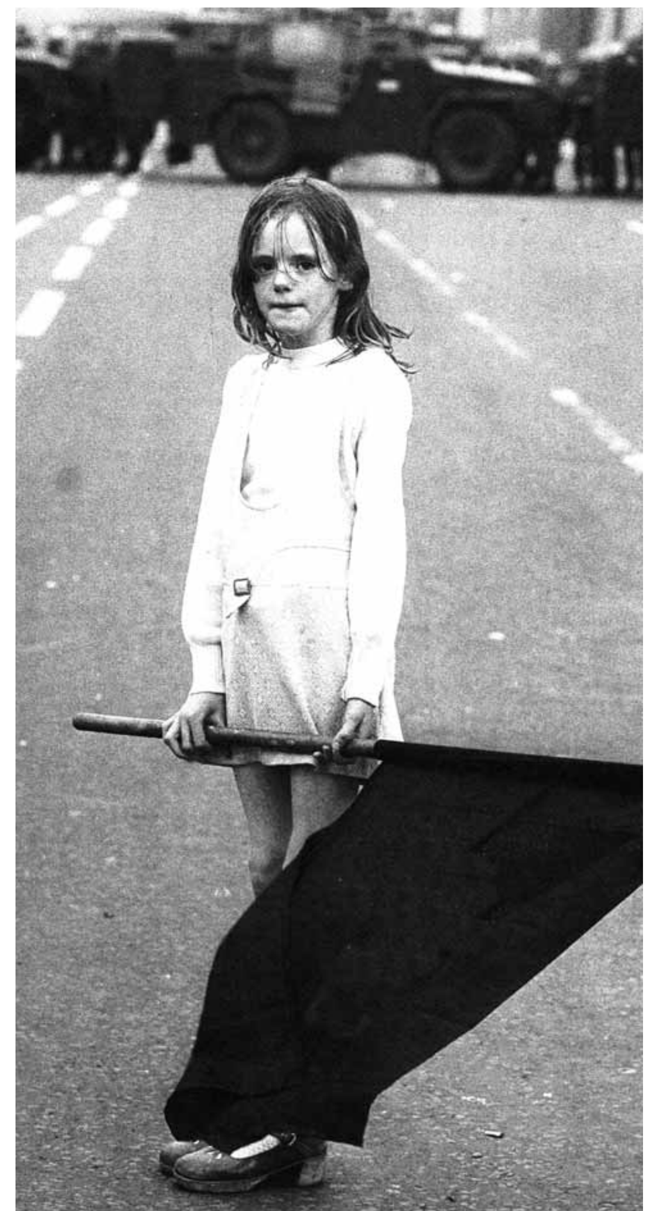
Το στοιχείο του πάθους, του συμπάσχειν και της ακέραιας κι αληθινής στάσης προς το λαό ήταν αυτό, που επέτρεψε στο Τζιουζέπε Φανέλλι να γίνει η φλόγα που άναψε τη μεγαλύτερη φωτιά της Ευρώπης. Ο ιταλός αναρχικός – σοσιαλιστής βουλευτής, πριν περάσει στην αντεξουσιαστική πάλη, ας σημειωθεί, μετά από μια συζήτηση με τον Μπακούνιν, ξεκίνησε να μιλήσει για την κοινοτική, αντεξουσιαστική δόμηση της κοινωνίας στους Ισπανούς εργάτες, το σωτήριο έτος 1868. Γράφει ο Μπούκτσιν στο ίδιο βιβλίο: «Ο Τζουζέπε Φανέλλι δεν ήταν ένας συνηθισμένος επισκέπτης της Ισπανίας. Το σύντομο ταξίδι του επρόκειτο να έχει μια πολύχρονη επίδραση, αποτελώντας τον καταλύτη για αυτό που όχι μόνο θα γινόταν το πιο πολυάνθρωπο κι εξαπλωμένο αγροτο-εργατικό κίνημα στην ιστορία της Ισπανίας, αλλά και το μεγαλύτερο των αναρχικών κινημάτων στη σύγχρονη Ευρώπη [...] Το ταξίδι του Φανέλλι είχε όλα τα φόντα να καταλήξει σε παταγώδη αποτυχία. Οικονομικώς, γινόταν με τα λιγότερα δυνατά -ο Μπακούνιν είχε καταφέρει να μαζέψει ίσα-ίσα όσα χρειαζόταν για το εισιτήριο κι έτσι ο Φανέλλι, λόγω έλλειψης χρημάτων είχε κι έλλειψη χρόνου. Επίσης, δε γνώριζε καθόλου την Ισπανία και με το ζόρι μπορούσε να φτιάξει μια πρόταση στα Ισπανικά [...] Ο Φανέλλι μίλησε στους εργάτες στα ιταλικά ή τα γαλλικά κι εκείνοι, που ήξεραν μόνο ισπανικά, δεν είχαν προβλέψει να φέρουν κάποιο μεταφραστή. Αλλά από τη στιγμή που ο ψηλός, λεπτός ιταλός άρχισε να μιλά, κατάφερε να έρθει σε τέτοια επαφή με το κοινό του, το άρπαξε τόσο απόλυτα, ώστε τα εμπόδια της γλώσσας εξαλείφθηκαν. Με τον πλούτο της λατίνας εκφραστικότητάς του και την τονικότητα της ομιλίας του, ο Φανέλλι κατάφερε να μεταφέρει με ηλεκτρικό αποτέλεσμα τον πλούτο του ελευθεριακού του οράματος, αλλά και την πίκρα και την οργή του για την ανθρώπινη δυστυχία και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. [...]

Δεκαετίες αργότερα, ο Ανσέλμο Λορένθο, που νεαρός τότε είχε παρακολουθήσει τη συνάντηση, θυμόταν «τα μαύρα εκφραστικά μάτια του Φανέλλι να βγάζουν αστραπές ή να παίρνουν μια έκφραση ευγενικής συμπόνιας, σύμφωνα με τα συναισθήματα που τον κυριαρχούσαν. Η φωνή του είχε μιαν μεταλλική χροιά κι άλλαζε ανάλογα με όσα έλεγε, περνώντας από την προφορά της οργής και της απειλής προς τους τυράννους και τους εκμεταλλευτές σε κείνην της συμπόνιας και της παρηγορίας, όταν μιλούσε για τον πόνο των θυμάτων τους, έτσι όπως κάποιος, που δεν έχει υποφέρει, αλλά συμπάσχει, θα μπορούσε να τους καταλάβει, ή μάλλον κάποιος, που μέσα από τα δικά του αισθήματα, μπορεί να κάνει απτά τα υπερεπαναστατικά ιδεώδη της ειρήνης και της αδελφοσύνης. Μιλούσε γαλλικά κι ιταλικά, αλλά καταλαβαίναμε την εκφραστική του παντομίμα και δε χάσαμε τίποτε απ' όσα είχε να πει».»

> Ο Μάρεϋ Μπούκτσιν στο βιβλίο του «The Spanish Anarchists - The Heroic Years» (AK Press) γράφει πως «Σε αντίθεση με το Μαρξισμό, που έχει τους ιδρυτές του, τη συγκεκριμένη και διακριτή βιβλιογραφία και την ξεκάθαρη κι ορισμένη ιδεολογία, για τις αναρχικές ιδέες δεν υπάρχει αδιαμφισβήτητο «Πιστεύω».

Ο Τζουζέπε Φανέλλι δεν επέστρεψε ποτέ στην Ισπανία και δεν έζησε για να δει να ανδριεύει ο σπόρος που έσπειρε -οκτώ χρόνια μετά το ταξίδι του τον θέρισε η φυματίωση. Ο Μπούκτσιν, αποτείνοντας φόρο τιμής σε αυτή τη σπάνια ψυχή, σημειώνει πως «για το Φανέλλι η επανάσταση ήταν τρόπος ζωής, όχι κάποιος θεωρητικός στόχος». Ζώντας ως αναρχικός, προσφέροντας παραδειγματικά το ήθος που αυτό σημαίνει, ο Φανέλλι αποτέλεσε το θεμέλιο του θαύματος της Ανδαλουσίας και της Καταλωνίας. Η εμπειρία του κινήματος λέει ότι το παράδειγμα, το ήθος, η ακεραιότητα, η συνέπεια λόγων και πράξεων είναι αυτά, που έχει να προσφέρει ένας αναρχικός σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε κρίση, με μιαν ηγεσία που βυθίζεται όλο και βαθύτερα στη διαφθορά. Κι αυτό, χωρίς να αποκόπτεται από το λαό. Όντας λαός κι ο ίδιος. Ο σπόρος του παραδείγματος είναι αυτός που ανθίζει. Κι είναι η ικανότητα του σπορέα αυτή που φαίνεται να χάσαμε. Ίσως, γιατί πια έχουμε αποκοπεί από τις ρίζες του κινήματος κι από τους σωτήριους βίους των δικών μας αγίων –ο Μπούκτσιν τη δικαιώνει αυτή τη λέξη αναφέροντας πως έτσι αποκαλούσε ο απλός λαός της Ισπανίας τον αναρχικό Φερμίν Σαλβοτσέα. Λέει ακόμη πως χρειάστηκαν τρεις γενιές αγώνα των Φρανκιστών για να ξεριζώσουν τη μνήμη του «Αγίου Φερμίν» από τις καρδιές των απλών ανδαλουσιάνων –όχι των αναρχικών ανδαλουσιάνων, αλλά του λαού. Δεν τα κατάφεραν. Γιατί η μνήμη του παραδείγματος και του ήθους ήταν αναγκαία στο λαό ως μνήμη της αξιοπρέπειάς του.

Θωμαή Λάμπρου

Ένα Role Playing Game για την τριτοβάθμια εκπαίδευση

Αυτό το σύστημα εισαγωγής υποψηφίων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν μπορεί ούτε καν να λειτουργήσει, πόσο μάλλον να εγγυηθεί ισότητα, αδιαφάνεια κλπ.

Είναι συχνό το φαινόμενο ορισμένες νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις να μην φαίνονται ότι είναι αντιδραστικές, αλλά προοδευτικές, χάρη σε ένα καμουφλάζ δήθεν «ελευθερίας επιλογών» και δήθεν «αυτονομίας».

Τέτοια ακριβώς είναι η περίπτωση της μεταρρύθμισης του συστήματος εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση1: ολόκληρα think tank νεοφιλελεύθερης σκέψης στρατεύθηκαν και δραστηριοποιήθηκαν για να προωθηθεί στον ελλαδικό χώρο μια απαξία κοινωνικών κεκτημένων στο χώρο της παιδείας.

Ο τίτλος αντικατοπτρίζει την υφή που έχουν οι μεταρρυθμιστικές προτάσεις για το σύστημα εισαγωγής στα ΑΕΙ/ ΤΕΙ. Τα Role Playing Games είναι παιχνίδια όπου- μεταξύ άλλων χαρακτηριστικών τους- κάθε παίκτης επιλέγει ένα ήρωα- φιγούρα στον οποίο προσδίδει χαρακτηριστικά αντίστοιχα του ρόλου που καλείται να παίξει στο παιχνίδι. Ομοίως, το σύστημα αυτό θα αντικατοπτρίζει το ρόλο που θα καλείται να παίξει το εκάστοτε ανώτερο ή ανώτατο ίδρυμα.

Αναφορικά με το σύστημα εισαγωγής, το ισχύον καθεστώς προβλέπει την εισαγωγή κυρίως με βάση τις επιδόσεις στις πανελλήνιες2. Το κυρίαρχο προωθούμενο μεταρρυθμιστικό σύστημα εισαγωγής έχει ως κύρια χαρακτηριστικά την κατάργηση των πανελληνίων3 και εισαγωγής εξετάσεων4 στο Α' εξάμηνο για το ποιος από όλους τους εισακτέους θα συνεχίσει τη φοίτηση.

Το επιχείρημα είναι το εξής: οι κομισάριοι του νεοφιλελευθερισμού υποστηρίζουν ότι με την κατάργηση των πανελληνίων θα εξαλειφθεί το φαινόμενο της παραπαιδείας, διότι εφ' όσον δεν θα παίζουν ρόλο οι πανελλήνιες, δεν θα χρειάζονται ούτε φροντιστήρια, ούτε άγχος κλπ., και οι εξετάσεις θα διέπονται από μεγαλύτερη αξιοκρατία.

Τα αντεπιχειρήματα και οι παρατηρήσεις επί αυτού του συστήματος εισαγωγής δεν χωράνε όλα εδώ, γι' αυτό το λόγο γίνεται μια συνοπτική παράθεσή τους:

Το ρόλο που είχαν οι πανελλήνιες, θα τον έχουν οι εξετάσεις του 1ου εξαμήνου. Συνεπώς, αντί για φροντιστήριο π.χ. στα μαθήματα της 3ης Λυκείου, θα υπάρχει φροντιστήριο στα μαθήματα 1ου πανεπιστημιακού έτους5. Και φυσικά, το φροντιστήριο σε πανεπιστημιακά μαθήματα να είναι πολύ ακριβότερο από αυτό των λυκειακών μαθημάτων. Το άγχος των εξετάσεων θα διατηρηθεί, απλά θα μετατοπιστεί έξι μήνες παραπέρα.

Με αυτό το σύστημα δεν υπάρχει δεύτερη ευκαιρία: αν κάποιος παρακολουθεί επί ένα εξάμηνο μια σχολή, αν τελικά δεν περάσει τις εξετάσεις του 1ου εξαμήνου, έχει χάσει το τραίνο για την Τ.Ε. Για να μπει σε άλλη σχολή, θα πρέπει να περάσει άλλο ένα εξάμηνο, ώστε ίσως να μπει σε σχολή δεύτερης προτίμησής του. Ενώ με το υπάρχον καθεστώς, υπάρχει το δικαίωμα να δηλώσει κανείς όσες σχολές θέλει, κι αν δεν περάσει σε μια, μπορεί να μπει σε μια άλλη, ώστε να μην στερηθεί το δικαίωμα να σπουδάσει.

Πού ακριβώς θα διδάσκονται και θα εξετάζονται οι φοιτητές Α' εξαμήνου; Σε όλα σχεδόν την Τ. Ε. υπάρχει πρόβλημα στέγασης και έλλειψης προσωπικού. Αν δηλώσουν μια σχολή του ΕΜΠ6 3.000 άτομα, πού θα παρακολουθούν επί ένα εξάμηνο; Πόσα τμήματα θα είναι; Αυτά τα εντελώς πρακτικά προβλήματα δεν λύνονται, ιδιαίτερα στις σχολές πρώτης προτίμησης, όπου υποψήφιοι είναι χιλιάδες. Αν το σύστημα των πανελληνίων εξασφάλιζε σε ένα μεγάλο βαθμό το αδιάβλητο, το ακριβώς αντίθετο ισχύει στην Τ. Ε.: γραπτά όπου το όνομα του υποψηφίου φαίνεται, όπου ο βαθμός δυσκολίας δεν θα είναι ενιαίος (άλλα θέματα θα έχει μια σχολή στην πόλη Α, και άλλα θα έχει η αντίστοιχη στην πόλη Β), και που ο επιτηρητής θα είναι της σχολής, συνθέτουν ένα σκηνικό απόλυτης ευνοιοκρατίας και γενικότερα διαβλητότητας.

Συμπέρασμα: αυτό το σύστημα εισαγωγής υποψηφίων στην Τ. Ε. δεν μπορεί ούτε καν να λειτουργήσει (πόσο μάλλον να εγγυηθεί ισότητα, αδιαφάνεια κλπ). Άρα, οι στρατευμένοι που το προπαγανδίζουν και το προωθούν δύο πράγματα έχουν υπ' όψιν τους: είτε την ύπαρξη και άλλων κριτηρίων λιγότερο αθώων, είτε την υποβάθμιση μιας Τ. Ε. που ήδη περνάει κρίση μέσω της πλήρους διάβρωσής της. Συνεπώς, σε αυτό το RPG της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, με βάση τα χαρακτηριστικά του μπορούμε να απονείμουμε τους εξής ρόλους: στο ΑΕΙ / ΤΕΙ, το ρόλο του κριτή του ποιος θα έχει πρόσβαση στην ανώτατη / ανώτερη παιδεία. Στο φοιτητή, το ρόλο του όμηρου-ήρωα που αποτελεί ταυτόχρονα εργαλείο κοινωνικών διαχωρισμών. Στην οικογένεια του φοιτητή, το ρόλο του πορτοφολιού. Και στο «φοιτητικό κίνημα», το ρόλο του είδους υπό εξαφάνιση, αν παραμείνει αδρανές. Δυστυχώς, το παιχνίδι σύντομα θα αρχίσει...

Διευκρίνιση: το ότι το προωθούμενο σύστημα εισαγωγής είναι αντιδραστικό δεν σημαίνει ότι υπερασπίζομαι το υπάρχον. Το άρθρο γράφτηκε προκειμένου να απομυθοποιηθεί ένα συγκεκριμένο σύστημα και μόνο.

1. Εφ' εξής, Τ. Ε. χάριν συντομίας.
2. Με παράλληλη πρόβλεψη ειδικών κατηγοριών για ΑΜΕΑ, πολύτεκνους κλπ.
3. Ένα από τα δήθεν «προοδευτικά» στοιχεία, καμουφλάζ ενός ουσιαστικά αντιδραστικότερου συστήματος.
4. ό.π.
5. Χρυσές δουλειές θα κάνουν τα υπάρχοντα φροντιστήρια Τ. Ε. (λ.χ. για Θεσ/ νίκη, βλ. Εκπαιδευτικός όμιλος ΠΛΑΤΩΝ) και πολλά καινούργια θα ανοίξουν.
6. Πέραν των σχολών όπως Ιατρική, Πληροφορική, Νομική, το σύστημα αυτό αδυνατεί να ρυθμίσει το καθεστώς ειδικών σχολών: είναι μάλλον απίθανο να εισαχθούν 4.000 υποψήφιοι και μετά απλώς να φύγουν από την Ευελπίδων, τη σχολή Εμπορικού Ναυτικού, ή την... Αστυφυλάκων (εδώ γελάμε: υποψήφιος εκπαιδευόμενος μπάτσος για ένα εξάμηνο!).

Άγγελος Φελεσάκης

Για τον «νέου τύπου» ελληνικό στρατό

Η συνεχής μείωση της διάρκειας της υποχρεωτικής στράτευσης και η υιοθέτηση μισθοφορικού στρατού αποτελεί ένα ακόμη βήμα στην αποδυνάμωση της Ελλάδας ως έθνους-κράτους και στο πέρασμα από την κοινωνία της πειθάρχησης στην κοινωνία του ελέγχου. Έρχεται να ικανοποιήσει διαστρεβλωμένα το νεανικό αίτημα ενάντια στην υποχρεωτική στράτευση είτε άφωνο είτε εκφρασμένο, πολιτικά (αντιρρησίες συνείδησης), έμμεσα («τρελόχαρτο») ή δραματικά (αυτοκτονίες στο στρατό), αλλά κρύβει πολύ περισσότερα πράγματα.

Πλέον, η κυριαρχία δεν μπορεί και δε χρειάζεται να συσπειρώσει γύρω της τους υπηκόους μέσω της απειλής του εξωτερικού εχθρού. Αντίθετα, έχει ανάγκη να φτιάξει ιδέες και θεσμούς που να προωθούν τον στρατιώτη-μισθοφόρο, τον μαθητή-επιχειρηματία.

Το έθνος-κράτος, που συσπείρωνε τον πληθυσμό του γύρω του μέσω του πατριωτισμού, αποδυναμώνεται. Έτσι και στην Ελλάδα, ο πατριωτισμός, που συσπείρωνε ανάλογα με τις εποχές ενάντια στην «κόκκινη απειλή» ή τον εξωτερικό εχθρό, είναι πλέον «εκτός μόδας». Παρακμάζει η δύναμή του, όσο παρακμάζει και η έννοια της εθνικής κυριαρχίας. Ήταν, βέβαια, ένα πολύ καλό όπλο για τα αφεντικά: να ανακαλύπτουν «εθνικούς εχθρούς», να χαρακτηρίζουν «ανθέλληνες», να κατασκευάζουν «εθνικές κρίσεις», ένα όπλο που λειτούργησε στην πραγματικότητα, κυρίως ενάντια στον πραγματικό εσωτερικό εχθρό, δηλαδή την κοινωνική και ταξική σύγκρουση, προβάλλοντας αντιθετικά την ενότητα του έθνους.

Πλέον, η κυριαρχία δεν μπορεί και δε χρειάζεται να συσπειρώσει γύρω της τους υπηκόους μέσω της απειλής του εξωτερικού εχθρού. Αντίθετα, έχει ανάγκη να φτιάξει ιδέες και θεσμούς, που να ανταποκρίνονται στις νέες ανάγκες της. Έτσι, ο υποχρεωτικός στρατός, που ήταν μηχανισμός αληθινού ή εν δυνάμει πολέμου, λόγω της σύγκρουσης των συμφερόντων των ντόπιων αφεντικών με τα συμφέροντα αφεντικών γειτονικών χωρών -όπως συνέβαινε στην εποχή των τοπικών μικρό-ιμπεριαλισμών- της είναι άχρηστος. Αντίθετα, της χρειάζεται ένας στρατός, που να επιβάλει τα συμφέροντα των ντόπιων αφεντικών, που είναι σε σύμπλευση, μ' αυτά του διεθνοποιούμενου κεφαλαίου, ακόμη και μακριά από τα σύνορα της χώρας. Κι αυτός δεν μπορεί να είναι υποχρεωτικός, γιατί αν το «πατριωτικό αίσθημα» του κληρωτού οπλίτη τον έπειθε για την απειλή της Τουρκίας, δύσκολα ο ίδιος οπλίτης θα πειθόταν ότι η Ελλάδα πρέπει να επέμβει στη Γιουγκοσλαβία και στο Ιράκ, γιατί απειλείται. Χρειάζονται μισθοφόρους, ανθρώπους, που για το χρήμα θα επιβάλλουν με τη δύναμη των όπλων το άνοιγμα των αγορών στις «ειρηνευτικές αποστολές» που συμμετέχει η Ελλάδα. Επίσης, η προετοιμασία για τη μελλοντική μισθωτή σκλαβιά μέσω της μάθησης στην ιεραρχία, στην αποξενωτική εργασία και την τιμωρία - βασικό χαρακτηριστικό του παλιού στρατού και σχολείου- είναι πλέον λιγότερο χρήσιμη στα αφεντικά απ' ότι παλιότερα. Οι υπήκοοι έχουν εσωτερικεύσει σε μεγάλο βαθμό της αξίες της αγοράς, ενώ οι ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες δεν έχουν καταφέρει μέχρι στιγμής να αναπροσαρμοστούν στο νέο κοινωνικό περιβάλλον. Επομένως, τα αφεντικά δε χρειάζονται μηχανισμούς που να επιβάλουν την υποταγή μέσω της πειθάρχησης, αλλά μηχανισμούς που να κάνουν την αναπαραγωγή του συστήματος εγγενή στους υπηκόους τους. Δε χρειάζονται το σχολείο και το στρατό που παρήγαγε πειθαρχία και πατριωτισμό, χρειάζονται το σχολείο και το στρατό που σκοπεύει στην ανταμοιβή και την αγορά –μαθητές που να σκέφτονται και να μαθαίνουν με επιχειρηματικούς όρους, στρατιώτες-μισθοφόρους.

Ν. Μ.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

2η Πανελλαδική συνάντηση

Με κεντρικά σημεία τις αποφάσεις για την διοργάνωση του 2ου Αντιεξουσιαστικού Φεστιβάλ από τις 30 Ιουνίου έως τις 4 Αυγούστου, την εντατικοποίηση των κινήσεων και δράσεων ενάντια στην Ολυμπιάδα, την οργάνωση συγκέντρωσης και πορείας ενάντια στο Γκουαντανάμο της Λάρισας στις 8 Μάη αλλά και την περαιτέρω υποστήριξη της Βαβυλωνίας ολοκληρώθηκε στις 27-28 Μάρτη, στη Θεσσαλονίκη, η 2η Πανελλαδική Συνάντηση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης. Παρά τη δυσκολία των αποστάσεων κατάφεραν να ανταποκριθούν σύντροφοι/ες από Αθήνα, Ρέθυμνο, Πάτρα, Λάρισα, Γιάννενα, Βέροια, Γρεβενά, Χαλκιδική, Σέρρες, Ξάνθη και Κομοτηνή. Το πρώτο μέρος κινήθηκε γύρω από την αποτίμηση της πορείας της ΑΚ ως σήμερα κι ειδικότερα αναφορικά με τις αδυναμίες που εμφανίστηκαν γύρω από την ετοιμότητα των ΑΚ όλων των πόλεων να «απαντήσουν» και να δράσουν ταυτόχρονα από κοινού σε ζητήματα όπως αυτό της 11ης Μάρτη. Επισημάνθηκαν οι ιδιαιτερότητες των ΑΚ πέραν της Αθήνας και Θεσσαλονίκης ενώ από όλες τις τοποθετήσεις εκφράστηκε η αγωνία αλλά και η επιθυμία για εκφορά μίνιμουμ Κοινού Πολιτικού Λόγου, χωρίς αυτό να σημαίνει κάθε φορά πίεση για ομοφωνία.

Απόρροια του πρώτου μέρους η απόφαση έκδοσης πανελλαδικής μπροσούρας και αφίσας ενάντια στην Ολυμπιάδα καθώς και ο ορισμός ημερομηνιών κοινής δράσης των ΑΚ ενάντια στους ΟΑ. Στο πλαίσιο αυτό εξηγήθηκαν οι λόγοι που η ΑΚ επιλέγει να κινηθεί χωρίς συνεργασίες στο ζήτημα αυτό, ενώ ακολούθησε συζήτηση επί των προτάσεων που τέθηκαν σχετικά με τους βασικούς άξονες ενάντια στην Ολυμπιάδα. Ακολούθησε το ζήτημα της διοργάνωσης του 2ου Αντιεξουσιαστικού Φεστιβάλ με θεματικές όπως Ο.Α.2004, φονταμενταλισμός, επικυριαρχία των ΗΠΑ, κα.

Προτάθηκαν επιμέρους συζητήσεις με ομιλητές συντρόφους ή ομάδες από το εξωτερικό ενώ τέλος, αποφασίστηκε η διοργάνωση αντιολυμπιακής πορείας με τη λήξη του Φεστιβάλ, συμβολικά, στις 4 Ιούλη. Μεγάλο μέρος του 2ημέρου κάλυψε η παρουσίαση από την συντακτική ομάδα της «Β» της έως τώρα πορείας της εφημερίδας (κυκλοφορία, δυσκολίες, διανομής, οικονομικό, ύλη).

Ακολούθησαν ποικίλες προτάσεις αναφορικά με την ποιοτική της βελτίωση, την οικονομική και κυκλοφοριακή της υποστήριξη. **Με αφορμή τη μεταγωγή των πολιτικών κρατουμένων του Κορυδαλλού, στο ελληνικό Γκουαντανάμο, αποφασίστηκε πανελλαδική συγκέντρωση και πορεία, στις 8 Μάη, στη Λάρισα.**

Σάκης Κηπουρός

Εν κινήσει

● Με νέους χώρους αντίστασης και δημιουργίας μας αποχαιρέτησε ο Μάρτης. Με το σύνθημα «Να οργανώσουμε την αδιαλλαξία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας» ξεκίνησε τις δραστηριότητές της η κατάληψη Terra Incognita, στο κτίριο επί των οδών Ολύμπου 67 & Τάσκου Παπαγεωργίου 2. *...στην άγνωστη γη της κατάληψης Terra Incognita μαζευτήκαμε ένα τσούρμο πειρατικό<>στην άγνωστη γη της κατάληψης Terra Incognita δε θα έχουν πια εξουσία ο γενικευμένος θάνατος-το χρήμα-το εμπόρευμα-η αδιαφορία-η δουλικότητα-ο ανταγωνισμός-η μιζέρια<>ενάντια στη σύνεση του συμβιβασμού και την πρόφαση της αδυναμίας<>ενάντια στη φλυαρία και την καβάντζα της ιδεολογίας<>στήνουμε ένα εργαστήρι όπου από τα δάκρυα θα φτιάχνουμε το πιο σκληρό πετράδι<>όπου στα πρόσωπα δεν θα υπάρχουν τα χάχανα της παραίτησης και της κατανάλωσης αλλά το απρόβλεπτο χαμόγελο και το τρελό γέλιο της απόφασης<>γιατί παίρνουμε τις επιθυμίες μας για πραγματικότητα<>γιατί θέλουμε τον ήχο της καταιγίδας*

● Επίσης στη Θεσσαλονίκη καταλήφθηκε από τις 20 Μάρτη το παλιό εργοστάσιο της ΥΦΑΝΕΤ, στην Παπάφη, με κεντρικό σύνθημα «Από τα όνειρα και τις αρνήσεις μας να ξαναϋφάνουμε τον ιστό της ανατροπής». "Ο σκοπός [..] της κατάληψης στο παλιό εργοστάσιο της ΥΦΑΝΕΤ είναι διπλός: Να προωθήσει την άρνηση του γερασμένου κόσμου οργανώνοντας την επιθετική εναντίωση σ' αυτόν και να προτάξει δημιουργικές απαντήσεις για την οργάνωση της καθημερινότητας, τη διαχείριση του χρόνου, την προώθηση της επαφής και της επικοινωνίας."

● Τον Μάρτη έκανε την εμφάνισή του και το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Λάρισας, στην οδό Κενταύρων 30 (πλατεία Εβραίων) όπου προς το παρόν λειτουργεί καθημερινά βιβλιοθήκη, χώρος με έντυπα, καφενείο κι αναγνωστήριο. "Μετά από μεγάλο διάστημα ζυμώσεων και συζητήσεων, μια ομάδα ατόμων στέγασε την επιθυμία για δημιουργία και συνεύρεση λειτουργώντας ένα χώρο στη Λάρισα. Ομάδες ή άτομα μπορούν να εκφράσουν στο χώρο αυτό τον πολιτικό, πολιτιστικό τους προβληματισμό όταν είναι σύμφωνος με τις αρχές του στεκιού."

● Το δικό της στέκι απέκτησε αισίως στην Αθήνα και η «ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ» στην οδό Σπυρίδωνος Τρικούπη 19, όπου πέρα από παλαιότερα φύλλα, ο χώρος θα φιλοξενεί έντυπο υλικό, αλλά και συζητήσεις, συνελεύσεις κ.α.

● Τις δύο τελευταίες παραστάσεις του έργου «FRAGMENTS» μπορείτε να παρακολουθήσετε το Σαββατοκύριακο 3 & 4 Απρίλη, στις 9 μ.μ., στο χώρο της ομάδας Facta non Verba επί της οδού Ίωνος Δραγούμη 65, στη Θεσσαλονίκη.

● Να υπενθυμίσουμε, τέλος, το διεθνές κάλεσμα για άμεση απελευθέρωση των ισπανών αναρχικών, στις 24 Απρίλη, στις 6 μ.μ., στην Plaza Cathedral της Βαρκελώνης. Το κάλεσμα για τη διεθνή ημέρα αλληλεγγύης γίνεται από το «Συντονιστικό Απελευθέρωσης Φυλακισμένων Αναρχικών» και περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στο mail: maniabril2004@latinmail.com και στις ιστοσελίδες:

www.nodo50.org/desdedentro &
www.nodo50.org/federacioniberica_can/

(Μιά) Ασφάλεια για όλους

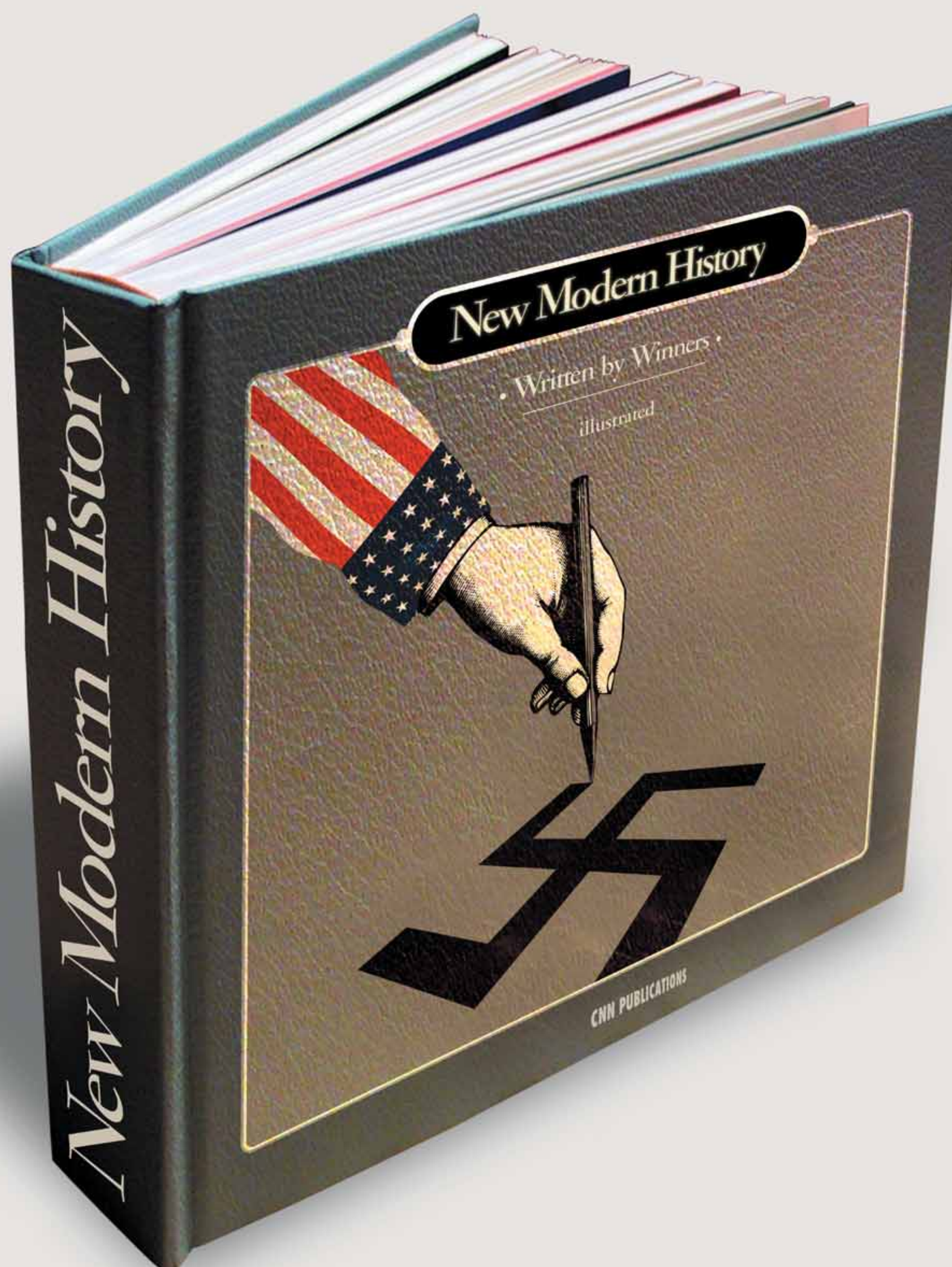

Πάντα η Θεσσαλονίκη αποτελούσε πεδίο εφαρμογής ιδιαίτερα σκληρών κατασταλτικών πρακτικών, λόγω της κοινωνικής δυναμικής που έχει ως πόλη, την οποία οφείλει στην έντονη πολιτική δραστηριότητα. Κύριος αποδέκτης αυτής της καταστολής σήμερα είναι ο αντιεξουσιαστικός χώρος. Ήδη 5 μήνες πριν την Ολυμπιάδα βιώνουμε μια γενικευμένη αστυνομοκρατία, τόσο σε επίπεδο πολιτικής δράσης (πορείες, αφισοκολλήσεις κλπ), όσο και σε καθημερινό. Κοινό χαρακτηριστικό αυτού του κλίματος είναι η ύπαρξη του ενός και μόνου κανόνα: δεν υπάρχουν κανόνες.

Η παρουσία ασφαλιτών στο κέντρο, στις γωνίες της Εγνατίας στην περιοχή της Καμάρας (κοντά στα γραφεία της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης) είναι πια μόνιμη. Η ενοχλητική αυτή κατάσταση έγινε αισθητή απ' όλο τον κόσμο που επισκέφτηκε τη διήμερη πανελλαδική συνάντηση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης. Οι εξακριβώσεις στοιχείων είναι γεγονός ημερήσιας διάταξης, σε βαθμό που οι ίδιοι ασφαλίτες κάθε μέρα να κάνουν εξακρίβωση στοιχείων στα ίδια άτομα που είχαν κάνει και την προηγούμενη(!). Η προκλητική και προσβλητική συμπεριφορά επιδιώκει να επιβάλει τον τσαμπουκά της ακόμα και με σωματικούς ελέγχους (!) στη μέση του δρόμου (!). Έσχατο φαινόμενο που ωθεί την κατάσταση εκτός κάθε ορίου ανοχής, ήταν η προσαγωγή την Τετάρτη 31/3 παρόλο που ο σύντροφος είχε ταυτότητα και του είχε γίνει εξακρίβωση. Αιτιολογία: ναι μεν είχε ταυτότητα, αλλά έπρεπε να ελεγχθεί και το μητρώο του (!), μήπως εκκρεμεί δικαστική απόφαση γι' αυτόν (διαδικασία προσαγωγής που τα δικαστήρια έχουν χαρακτηρίσει παράνομη και απαράδεκτη).

Συνθήκες χούντας, θα πει κάποιος. Κατοχής, θα συμπληρώσει άλλος. Δημοκρατίας, λέμε εμείς. Μόνο μια λέξη απεικονίζει κατάλληλα αυτό το καθεστώς γενικευμένης αστυνομοκρατίας: ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ. Και μόνο ένα πρόταγμα μπορεί να αντιταχθεί:

"Αγανακτισμένοι πολίτες"

Over 1300 pages of great violence. Featuring texts from Tony Blur

DVD included

It's all around you!

Περί του «πολέμου εκμηδενίσεως» και του «περιορισμένου πολέμου»

…Ο πόλεμος είναι από τη φύση του εχθρότητα και προσπάθεια καθυπόταξης, πολιτική διεξαγωγή πολέμου είναι όμως έλλογη αναστολή, μετοχέτευση και εκμετάλλευση των ουσιωδών στοιχείων του πολέμου στο πλαίσιο ενός λογισμού πιθανοτήτων και στη βάση της γνώσης του περίπλοκου χαρακτήρα ενός εκάστοτε ιδιόμορφου πλέγματος σχέσεων· κοντολογής, πολιτική διεξαγωγή πολέμου είναι πόλεμος διεξαγόμενος μέσα στις συνθήκες του πολιτισμού…

…Ο Clauzewitz τονίζει συχνά ότι ο πόλεμος, «και μάλιστα ο πόλεμος πολιτισμένων λαών», αφορμάται «πάντοτε από μια πολιτική κατάσταση» και προκαλείται «μονάχα από ένα πολιτικό κίνητρο», «μονάχα από την πολιτική επικοινωνία των κυβερνήσεων και των λαών», η πολιτική «γεννά» τον πόλεμο.

…'Οταν ο Clauzewitz μιλά για «πολιτικό σκοπό» του πολέμου ή χαρακτηρίζει τον πόλεμο «πολιτική ενέργεια», κινείται ακόμη πάνω στο επίπεδο εκείνο της θεωρίας, το οποίο βρίσκεται εκείθεν της επιλογής μεταξύ πολέμου εκμηδενίσεως και περιορισμένου πολέμου…

…Μέσα στις συνθήκες του πολιτισμού δεν μπορεί βέβαια η πολιτική, έχοντας κρυσταλλωθεί σ' ένα πολιτικό σκοπό, ν' αποφασίσει τη διεξαγωγή αμιγούς πολέμου, αλλά μπορεί ν' αποφασίσει τη διεξαγωγή όλων των δυνατών μορφών πραγματικού πολέμου, «από τον πόλεμο εκμηδενίσεως ίσαμε την απλή ένοπλη παρατήρηση».

…Ο πόλεμος είναι συνέχιση, δηλ. γέννημα της πολιτικής, όχι αιφνίδια κι ανεξήγητη διακοπή της πολιτικής επικοινωνίας και κάτι ξένο προς την υφή της πολιτικής…

…Η περίφημη διατύπωση περί της συνέχειας της πολιτικής και πολέμου υποδηλώνει ότι οι δυό τους διαφέρουν μονάχα ως προς τα μέσα, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η κοινότητά τους περιορίζεται στους σκοπούς· απεναντίας, εκτείνεται σε ολόκληρη την αντιφατική και πολυδιάστατη δομή του, η οποία ζει από τη «σύγκρουση» και παράγει συνεχώς «σύγκρουση», αδιάφορο με ποιά μορφή.

Παναγιώτη Κονδύλη *«Θεωρία του πολέμου»* / Εκδόσεις "Θεμέλιο"